ROBERTA MICHELS

Pavilionul de vară

Traducerea şi adaptarea în limba română

de CORNELIA BIŢOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Furtuna aproape se potolise. Ploaia nu mai cădea peste grădina înmuiată de potopul nesfârşit. Jgheabul de la verandă încetase să arunce un şuvoi tumultuos şi abia se mai scurgea un firicel subţire de apă. Soarele se zărea printr-o spărtură între norii negri. De cealaltă parte a grădinii un copac mare se aplecase sub greutatea aversei, ca şi cum ezita să-şi desfăşoare frunzele răsucite şi să le expună ultimelor raze portocalii ale soarelui.

O lumină de culoarea chihlimbarului provenea de la un bungalou. O siluetă zveltă se profila în pragul acestuia. Nemişcată lângă storul ridicat, tânăra nu lăsa să se vadă pe faţa ei ovală încadrată de un păr negru ca tăciunele, nici o teamă în faţa ultimelor manifestări ale furtunii. încetul cu încetul, lumina lămpilor căpătă vigoare. Tăcerea reveni, umplută repede de micile zgomote ale nopţii tropicale şi ale vizitatorilor ei tainici.

La asfinţit, soarele dispăru în sfârşit în spatele unei bariere enorme de nori. Kate suspină încet şi îndepărtă cu un gest uşor o insectă aşezată pe braţul ei.

Brad Sheridan îşi lăsă brusc paharul şi se ridică.

- Aşadar, nimic nu te emoţionează, Kate?

Ea surâse slab.

- Dacă te referi la timp, nu!

- Nu vorbeam în mod special despre furtună, spuse el.

Se apropiase şi ea se înfioră tainic când îşi puse mâinile pe
umerii ei.

- Nu, îmi închipui!

Degetele lui Brad se jucau cu bretelele rochiei ei de mătase. O trase spre el. Bărbia lui atingea acum uşor părul ei negru.

- Eşti ciudat de indiferentă, Kate. Care este secretul tău? Ea se forţă să rămână rece şi nemişcată.

- Nu este vorba de un secret declară ea, pe un ton liniştit. Există diverse modalităţi de a te feri de anumite... „boli“.

- Dar nu în ceea ce te priveşte. încep să cred că a ta este congenitală.

- Ai nevoie să te conving?

- în măsura în care eşti femeie, da. Nu reuşesc să cred că eşti aşa, Kate!

- Asta ţi se pare atât de necesar?

- Nu. Dar este mai degrabă straniu.

Ea îşi ridică sprâncenele, dar rămase tăcută. Pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate detaşată, era atentă la zgomotele din exterior, în aşteptarea tatălui său.

Cu aceeaşi voce liniştită, Brad declară:

- Ai sosit aici acum două săptămâni. Mai exact, cu trei zile înaintea mea. Asta înseamnă că suntem cam la egalitate. în câteva zile, am cunoscut toată lumea la club şi am descoperit că societatea europeană din Mahore seamănă din toate punctele de vedere cu oricare alta din orice colţ de pe glob. Aceleaşi preocupări îi animă.

- Cât de plictisitori trebuie să ne găseşti! îi aruncă ea pe un ton degajat. Dar asta ar trebui să-ţi permită să-ţi completezi cu uşurinţă dosarele!

- Ce ştii despre dosarele mele?

întrebarea era pusă cu o dezinvoltură înşelătoare şi ascundea tonul uşor mai aspru decât până acum.

Ea ridică din umeri.

- Nimic.

- Ai un aer atât de dramatic! Totul se petrece ca şi cum m-ai lua drept un agent al C.I.A. sau ceva asemănător!

Ea nu acordă nici o atenţie ironiei spuselor lui, ca şi cum n-o remarcase.

- Dar... munca dumitale nu se desfăşoară după principii asemănătoare?

- Bineînţeles că nu! Şi încetează să te mai îndepărtezi de subiect.

Ea îşi întoarse prompt capul.

- Oh! Credeam că interogatoriul s-a terminat şi că.

- Nicidecum.

Cu abilitatea experienţei, profită de ezitarea momentană a tinerei şi o obligă să se întoarcă.

în faţa ei se afla acum forţa arogantă şi dintr-o dată foarte neliniştitoare a lui Brad Sheridan. Kate îşi strânse buzele. Ea îşi făcea puţine iluzii: să încerce să fugă însemna să ajungă într-o situaţie ridicolă, iar unica măsuţă din stânga ei constituia cu siguranţă un obstacol deloc serios şi risca s-o răstoarne, deoarece nu era deloc solidă.

Se încordă. Dacă dorea să-i facă avansuri, ea le va suporta, dar în acest caz el va trebui să aprecieze cum sunt raporturile cu un aisberg! îşi ridică ochii spre faţa lui frumoasă şi întrebă cu răceala:

- Şi asta face parte din metodele dumitale de lucru?

Ea îi văzu gura tremurând involuntar.

- Nicidecum. Nu sunt de serviciu. Şi când mă aflu în compania unei tinere singure în plină comuniune cu furtuna, găsesc foarte tentant să consider asta drept o invitaţie.

- Este o presupunere detestabilă!

- Eşti foarte zgârcită cu invitaţiile, Kate!

Capul lui brun se aplecă pe neaşteptate spre ea. Cu o hotărâre liniştită, puse stăpânire pe buzele ei. Acest sărut, această mângâiere erau un calcul, nu o demonstraţie sau o provocare. Doar poate vor deschide puţin uşa sensibilităţii ei feminine.

Kate încercă să se împotrivească slăbiciunii ei trădătoare. Sub rezerva ei, ştia că n-avea nimic dintr-un sloi de gheaţă şi trebuia să recunoască cinstit că Brad Sheridan era departe de a-i lipsi magnetismul masculin. Totuşi, ea prefera să stabilească singură regula jocului.

Dându-se înapoi, întâlni privirea lui greu de pătruns şi spuse:

- Bineînţeles, nu poţi ghici de ce, domnule Bradley Sheridan?

El îşi ridică sprâncenele şi clătină din cap.

- îţi acord beneficiul îndoielii. poate că eşti doar timidă, domnişoară Katrina Merrivale!

O prinse de bărbie, apoi îi mângâie cu blândeţe pielea albă a gâtului.

- Mă întreb dacă eşti într-adevăr atât de diferită, la urma urmei! adăugă el încet.

Acest gest plin de senzualitate o sensibiliza mai mult decât sărutul. O cuprinse un acces brusc de mânie.

- Nu sunt timidă, dar nu apreciez acest gen de

divertisment! Cât despre insinuările dumitale, dacă înţelegi prin asta că fac parte dintre acele femei care se aruncă în ghearele desfrâului la cinci minute după ce sosesc la tropice, ei bine, da, ai dreptate! Sunt complet diferită!

Se degajă prompt şi se înfăşură cu eşarfa ei de culoarea smaraldului, cu un gest inconştient de apărare.

- Să închizi uşa în spatele dumitale, spuse ea.

- O clipă, te rog.

Vorbea pe un ton indiferent.

- Doar n-o să mă dai afară fără să-mi permiţi să-mi termin paharul?

Ea nu răspunse. Fără să-l privească, îl auzi făcând câţiva paşi. Un cub de gheaţă zornăi într-un pahar, apoi urmă un zgomot de sifon şi Brad reveni spre ea, cu paharul întins ca o sfidare. Ea se întoarse.

- Dacă este whisky, nu vreau.

- Nu este. îţi cunosc gusturile.

Involuntar, întinse mâna şi apoi sorbi din băutura cu lămâie, proaspătă şi bine dozată, aşa cum îi plăcea. dar dacă cel puţin ar vrea să plece! Era enervant să-i suporte puterea în asemenea măsură şi pe deasupra să fie capabilă să-şi păstreze o aparenţă de calm.

Nu era prima oară când recunoştea avantajele meseriei sale de manechin. O practica de trei ani şi-i dăduse o siguranţă şi o uşurinţă atât de considerabile

în anumite ocazii. Bău o altă înghiţitură şi luă o ţigară dintr-o cutie de sticlă de culoare verde. Bricheta lui Brad se aprinse exact în acelaşi moment cu a ei şi Kate îşi stăpâni un gest de iritare.

- N-ar trebui să fumezi, să ştii, spuse el.

- De ce?

- Un obicei prost se demodează rapid.

- Mi-am petrecut ultimii trei ani din viaţa mea învăţând tocmai să fiu la modă, replică ea cu răceală. Acum, sunt în vacanţă. Ai obiecţii?

- Nu asupra faptului că eşti în vacanţă. în schimb, află că nu-mi plac deloc săruturile cu miros de tutun!

Furioasă, Kate îşi strivi ţigara într-o scrumieră de cristal.

- Nu sunt una din femeile dumitale! strigă ea. Mă tem că vei avea o perioadă ghinionistă. în care vei aştepta foarte, foarte mult timp! Tata trebuie să întârzie din cauza furtunii. Va cina fără îndoială cu Marlow. în cazul acesta, nu văd utilitatea prezenţei dumitale aici.

- Nu sunt grăbit!

El nu părea nici deranjat de izbucnirea ei, nici mulţumit s-o vadă că-şi ieşise în sfârşit din sărite. Se îndreptă liniştit spre uşa care dădea pe verandă şi coborî storurile cu grijă.

Kate se lăsase să cadă într-un fotoliu cu graţia care o caracteriza.

Brad reveni spre centrul camerei şi îşi luă paharul.

- O să mi te alături pentru weekend? o întrebă el.

- încă nu m-am hotărât.

- Te temi că suntem nişte necioplţi?

- Ar fi ultimul din motivele mele pentru a refuza această plimbare!

îşi luă brusc paharul. Acum regreta că nu are o băutură mai tare. Poate şi-ar fi regăsit mai uşor calmul. Dar de ce oare fiecare din întâlnirile ei cu Brad Sheridan se termina întotdeauna în acelaşi fel? De ce simţea această nevoie inexplicabilă să se înconjoare cu un zid de apărare imaginar? De ce presimţise la cinci minute de la prima lor întâlnire că va fi întotdeauna aşa?

Se cufundă în amintirea zilei când sosise. în ciuda îngrijorării pentru mama sa, obligată să se întoarcă în Anglia pentru a se supune acolo unei intervenţii chirurgicale, întoarcerea ei în Orient, după o absenţă atât de lungă, o încânta. îşi descoperise, spre marea ei surpriză, o nostalgie pentru peisajele copilăriei. Fiecare schimbare intervenită după ultima ei vizită îi displăcea.

Cinci ani. Era prea mult, se gândise cu un anumit sentiment de vinovăţie. Totuşi, lucrase din greu în timpul acestor ani în care trecuse de la adolescenţă la maturitate. în ciuda bunăvoinţei mătuşii Rena, în casa căreia se stabilise înţelegea: aceşti cinci ani slăbiseră legăturile dintre părinţii ei şi ea. Pe

nesimţite, existenţele lor se îndepărtaseră.

Nu-şi imaginase fervoarea depusă de mama ei pentru a-i pregăti întoarcerea. Kate luase cu fermitate hotărârea să se întoarcă acasă pentru o perioadă de trei luni. Trebuise, pentru asta, să renunţe la două contracte interesante, dar făcuse bine. Da, era minunat să fie din nou în căminul ei, chiar dacă socotea drept neîntemeiate frământările mamei care plecase cu sentimentul că-şi abandonează soţul. Şi exista şi Brad Sheridan.

în prima seară când tatăl ei, o dusese la clubul din Mahore, pentru a-şi arăta „adorabila fiică“ şi unde-l cunoscuse pe Brad, dorise să simpatizeze cu el. Cu o anumită candoare, îl considerase susceptibil să fie genul ei de bărbat. Dar nu-l cunoscuse la Londra şi asta schimba totul. Un element o reţinea: el se ocupa de afacerile tatălui ei.

în plus, Brad era un celibatar notoriu. Şi el profita de această situaţie! Kate se gândi la Elaine şi la tânăra văduvă, Fay Slessor. N-avea nici un chef să ia parte la o competiţie! Slavă Domnului, nu-şi pierdea deloc cumpătul când era vorba de bărbaţi. Brad Sheridan n-o dorea mai mult decât pe oricare alta. El aparţinea acelui gen de bărbaţi dornic să le facă pe femei să-şi uite bunele lor hotărâri. Dar Kate nu se va mai lăsa niciodată antrenată pe această cale. înţelesese lecţia, în urmă cu doi ani, când Ken Lester intrase în viaţa şi în inima ei. Era ca Brad Sheridan,

înzestrat cu un farmec arogant şi o abilitate puţin comună de a captiva inima unei tinere fără să ofere ceva în schimb. Nu, dacă Elaine sau Fay erau gata de a plăti cu persoana lor pentru a umple momentele lui de plictiseală, n-aveau decât. Dar ea nu le va imita. Atunci, de ce n-o lăsa în pace?

îşi ridică brusc ochii. El o studia cu o îndrăzneală tulburătoare.

- Ce este, Kate?

- Nimic. ce ar putea fi?

- Te întreb.

- Şi eu îţi răspund. Ce vrei în plus? Trebuie să-mi încredinţez oare toate grijile noului deţinător al rubricii curierul inimilor din Mahore?

- Iată un răspuns pueril şi nedrept şi dumneata o ştii. Am o treabă de făcut aici, ca toată lumea. Se întâmplă ceva anormal în sectorul Sunei Batang a firmei Latex din Mahore. Am venit pentru a descoperi punctul slab şi ca să pun la punct această chestiune. Este cât se poate de simplu.

- Dar. ce legătură am eu cu povestea aceasta, imaginară sau nu? spuse ea pe un ton muşcător.

- în principiu, nimic, răspunse el. Dar m-am întrebat dacă nu te temi să te eliberezi de aripa părintească. Ştii, acum eşti o persoană matură, Kate!

îl privi lung, iritată.

- Este prea ridicol pentru a merita un răspuns.

-Adevărat? în cazul acesta, cealaltă ipoteză a mea

este cea bună.

Pentru o clipă, înţeleseul frazei lui îi scăpă. Apoi, şocată, îşi
întoarse deodată capul spre el.

- Este o presupunere la fel de ridicolă, exclamă ea. Nu sunt paznicul tatălui meu! Şi nici el nu este paznicul meu!

îşi puse paharul jos. O cuprinse din nou aceeaşi nelinişte, agravată de ostilitate şi de o teamă ciudată în faţa perspicacităţii intuiţiilor lui.

- Ascultă, spuse ea cu o voce glacială. Mama a plecat săptămâna trecută în Anglia pentru a se supune acolo unei intervenţii delicate. Este prima dată după douăzeci şi trei de ani când se despart. De asemenea, este prima mea vacanţă după cinci ani pe care o petrec cu tatăl meu. Avem multe subiecte de conversaţie şi ne bucurăm mult să fim împreună. Ce poate fi mai firesc, date fiind împrejurările? Dar poate că asta ţi-a scăpat..

- Dimpotrivă, am fost primul care mi-am dat seama.

Gura lui Brad era fermă şi privirea lui directă.

- Mă întreb în ce măsură te priveşte situaţia asta! exclamă ea, dintr-o dată suspicioasă.

- Mă interesează tot ce are legătură cu persoanele din compania mea.

- Dar eu nu lucrez pentru compania dumitale. nici

pentru dumneata!

- Nu, dar tatăl dumitale da! Şi Walt Marlow de asemenea.

Kate îşi muşcă buzele. Ce legătură avea Walt cu toate astea?

Ajunsă la capătul răbdării, se ridică şi îşi înfruntă deschis interlocutorul.

- Ce înseamnă de fapt tot acest interogatoriu? în afara faptului că îţi permiţi un amestec viaţa mea particulară! Dacă are atâta importanţă pentru dumneata până într-atât încât nu-l mai poţi aştepta pe tata ca să vorbeşti despre asta, de ce nu te duci la Walt Marlow?

El îşi arcui sprâncenele.

- Este o idee bună. O voi face. dacă mă însoţeşti.

- Nu. Refuz.

El clătină încet din cap.

- Bineînţeles. nu-ţi place deloc Marlow, cred.

- Asta mă priveşte.

Ea îşi întoarse ochii. Putea să-i scape oare ceva lui Brad Sheridan?

Acesta făcu astfel încât să-i vadă din nou faţa.

- Eşti conştientă de puterea privilegiilor dumitale feminine, nu-i aşa, Kate?

- Dacă este într-adevăr un privilegiu feminin să refuzi o invitaţie inoportună.

- A mea, ca şi aceea a lui Marlow.

Ea scutură din cap şi brusc, abandonă lupta.

- Te rog, Brad. sunt obosită. Asta trebuie să fie reacţia, cred, la acest climat cu care nu m-am obişnuit încă, deşi nu-mi este străin. Dar seara asta, sunt extenuată. Aveam intenţia să mă culc devreme, iată de ce nu sunt prea sociabilă. Nu este nimic personal, te asigur.

El clătină din cap şi rămase un moment tăcut, cercetându-i trăsăturile palide. Apoi, imperceptibil, expresia şi vocea lui se îmblânziră.

- Kate.

El făcu o mişcare spre ea.

- Spune-mi doar un lucru. Tatăl dumitale are necazuri?

- Nu!

Dar îşi dădu seama că ezitase o secundă înainte de a răspunde.

- Nimic nu-l necăjeşte, în afară de sănătatea mamei, bineînţeles. Doreşte mai presus de toate s-o vadă revenită cât mai repede posibil şi vindecată. La ce altă grijă ai putea face aluzie?

- Speram să obţin acest răspuns de la dumneata!

- Imaginaţia mea nu atinge profunzimi vertiginoase ca a dumitale!

Ridică umerii şi luă o ţigară. De data asta, el nu se mai deranjă să i-o aprindă. Se întoarse spre el şi se forţă să zâmbească.

- De aceea, vrei să mă scuzi? Dacă doreşti să mai rămâi puţin, simte-te ca acasă, te rog. Tata nu va mai

întârzia mult.

El scutură din cap.

- Nu, dar oricum îţi mulţumesc.

îşi luă dosarul abandonat pe un colţ de masă.

- Voi trece poate puţin mai târziu pentru a vedea dacă tatăl dumitale s-a întors, dacă nu, spune-i că am trecut pe aici.

- Probabil voi fi culcată, dar îi voi spune mâine dimineaţă.

Brad oftă.

- De acord. Asta poate să aştepte până mâine, într-adevăr. Bună seara!

Ea îl privi îndepărtându-se şi ajungând la maşina lui. Farurile luminară brusc oleandrii şi tufişurile de pe marginea drumului. Brad îi făcu un semn cu mâna înainte să dispară în vâjâitul motorului.

Kate lăsă storul să cadă şi reveni încet în camera de zi. Avea nevoie să bea ceva tare. Totuşi, se stăpâni. îşi jurase să nu cedeze tentaţiei atât de facile, în acest climat, de a aluneca în alcoolism. Se simţea încă iritată. Totul în cameră îi amintea de Brad Sheridan. Fu cât pe ce să-şi şteargă rujul de pe buze, şi cu el amintirea încă vie a sărutului lui. Dar ce era un sărut în zilele noastre?

Totuşi, dacă ar fi fost puţin mai cochetă cu Brad, poate că ar fi aflat mai multe despre motivul prezenţei lui la Mahore.

Se încruntă. Controlul financiar anunţase secţia

Sunei Batang despre sosirea iminentă a lui Brad Sheridan. Aceasta îi făcuse să pufnească în râs pe câţiva tineri angajaţi ai firmei de cauciuc şi-i făcuse să vorbească pe alţi câţiva cu o anumită acreală. Numai cei mai vechi, cei care-şi aminteau vremuri trecute, ca tatăl lui Kate, Walt Marlow şi bătrânul Ah Weng, ştiau că Brad Sheridan avea un scop foarte precis.

Ei ştiau că Brad lucrase toată viaţa pe o plantaţie de cauciuc. Se născuse şi crescuse pe plantaţia tatălui său, din Malaya, sectorul continental al Malaysiei. După cinci ani de studii în străinătate, se întorsese să intre la firma Latex din Mahore. La treizeci şi doi de ani, Brad avea experienţa unui om care lucrase din greu, dar rămăsese destul de tânăr ca să ştie să se adapteze noilor condiţii, la fel de bine pe plan politic, cât şi în planul tehnologiei din domeniul cauciucului.

Şi cât se schimbaseră toate astea!

Era straniu: Brad şi Kate crescuseră amândoi în acelaşi mediu şi asta ar fi trebuit să-i apropie. Regreta oare sfârşitul brutal al bătrânei plantaţii cu aliniamentele ei de arbori mici şi cenuşii din coaja cărora curgeau panglici lungi, elastice? Totul era atât de diferit, de acum înainte. Altădată, plantaţia din Sunei Batang, plantaţia „noastră“, aparţinea lui Matt Marlow, tatăl lui Walt. Tatăl lui Kate era administrator. Tânăra petrecuse nouă ani foarte

fericiţi în casa mică în stil olandez, situată destul de aproape de bungaloul ocupat de „Unchiul Matt“ şi a doua lui soţie, o tânără femeie din Mahore.

Kate oftă. încerca să retrăiască trecutul şi să revadă imaginile vechi cu ochi de adult.

Şi-o amintea foarte clar pe Leila Denton, în ciuda scurtului său sejur. Nimeni nu înţelesese cum se năruise această căsătorie. Se spunea că Leila era prea tânără pentru un soţ de două ori mai în vârstă decât ea şi incapabilă să trăiască atât de departe de lumea civilizată, într-un colţ de junglă. Unii bănuiseră că nu se putuse înţelege cu un fiu vitreg de treisprezece ani, alţii că s-ar fi căsătorit cu Matt numai pentru a scăpa de un tată dominator. misterul rămânea întreg. Totuşi, faptele erau acestea: în ziua următoare celei de-a paisprezecea aniversări a lui Walt, plecase cu toate lucrurile ei personale şi cu toţi banii pe care putuse să pună mâna. Petrecuse două zile în singurul hotel din Mahore din acel timp şi limbile se dezlegaseră. A treia zi, Leila fugise beată moartă cu maşina şi murise puţin după aceea pe drum.

Această tragedie făcuse din Matt un bărbat liniştit şi trist. Kate avea numai şase ani pe vremea aceea şi în amintirea ei, Leila rămăsese o figură frumoasă solitară. într-o zi, îşi promisese că-i va aduce un flacon de parfum din Singapore. Dar n-o mai revăzuse niciodată.

Totul în această poveste fusese trunchiat sau deformat şi imaginea tinerei femei pline de viaţă din vremea aceea se pierduse. Dar Kate şi-l amintea foarte bine pe Walt Marlow.

El reprezenta singurul nor din copilăria ei fericită. Ceva la acest adolescent provoca o anumită aversiune fetiţei. Cincisprezece ani mai târziu, reîntâlnirea cu Walt, devenit bărbat, deja deformat de o maturitate prematură, nu-i schimbase părerea.

îşi încruntă sprâncenele. Walt avea şaptesprezece ani când plecase la bunici în Anglia pentru a-şi termina studiile. El trebuie să aibă acum treizeci şi doi de ani, aceeaşi vârstă cu cea a lui Brad Sheridan, dar părea deja mai bătrân. Acum, risipise demult banii lăsaţi de Unchiul Matt şi nu putuse să vândă destul de repede firma Latex din Mahore, după moartea lui Matt în urmă cu cinci ani.

Kate clătină din cap. De ce-i păsa oare tatălui ei de Walt? Erau atât de diferiţi, chiar vârsta deschizând o prăpastie între ei! Matt fusese cel mai bun prieten al tatălui ei, dar el nu era obligat să-şi prelungească afecţiunea asupra fiului! Trebuia să aibă destule dificultăţi cu el la birou!

Brusc, tânăra se ridică şi se îndreptă spre telefon. Trebuia să se mişte, să facă cerva pentru a scăpa de acest sentiment de nelinişte.

în clipa următoare, scoase o exclamaţie de ciudă. Linia era întreruptă. Ar fi trebuit să prevadă că aşa se

va întâmpla după această furtună! încă nervoasă, se instală în spatele micului birou şi reciti scrisoarea mamei, sosită chiar în ziua aceea.

De ce oare aceasta îşi trăda o asemenea nelinişte în legătură cu călătoria în Anglia? N-avea nici o legătură cu operaţia în sine, Kate era sigură. Nu era vorba nici de faptul că trebuia să-şi lase câtva timp singuri soţul şi fiica. Kate avea trei luni de vacanţă şi putea foarte bine să se ocupe de casă şi domnul Maerrivale nu era omul care să-şi piardă cumpătul pentru atât de puţin!

Dar Kate nu uitase expresia mamei sale în noaptea dinaintea plecării. O tensiune interioară se ghicea sub aparenta ei veselie şi această nelinişte se intuia chiar printre rândurile scrisorii pe care Kate o avea sub ochi. Totul era bine, scria ea şi-şi regăsise cu bucurie toţi vechii prieteni şi familia, dar tânjea după ai ei, dorea să aibă cât mai repede posibil veşti de la fiica ei şi să ştie dacă totul mergea bine. Şi totuşi, nu era în Anglia decât de treizeci şi şase de ore! Făcea de asemenea aluzie la sosirea acelui bărbat la Mahore. nu le făcea oare prea multe necazuri? De ce venise? se întreba ea.

Cu un gest impulsiv, Kate luă un stilou şi întinse mâna spre un teanc de hârtie de scris. Bineînţeles, totul mergea bine! De ce venise Brad Sheridan să provoace tulburare? Făcea doar parte din noua

organizare a industriei. Totul se petrecea altfel în zilele noastre. Una era să conduci o mică plantaţie, şi altceva să-ţi asumi răspunderea pentru un personal dublu sau triplu şi să foloseşti noile metode. Sectorul cuprindea alte patru plantaţii şi Brad Sheridan avea dreptul să facă cercetări, să scormonească peste tot dacă asta dorea, să facă sugestii şi să pună totul în mişcare pentru a-şi justifica prezenţa.

Kate scrise o lungă scrisoare mamei ei. încerca s-o liniştească în modul cel mai afectuos posibil. După aceea, se hotărî să meargă la culcare. Se făcuse târziu. Dacă tatăl ei se hotărâse să joace cărţi cu Walt Marlow până dimineaţă, era treaba lui.

Ieşea de la duş îmbrăcată doar într-un dezabie, când auzi zgomot de paşi pe verandă. Erau înceţi şi târşiţi. Intră imediat în alertă. Brusc, regretă că l-a lăsat pe Benny, omul de serviciu, să se ducă să-şi liniştească iubita pe durata furtunii.

Zgomotul paşilor încetă, apoi reîncepu. Neputând să mai reziste, Kate se repezi spre uşă şi ridică brusc storul.

- Tată!

Era acolo, mare şi puţin adus de spate şi o privea cu un aer aproape vinovat. Ea făcu un pas spre el.

- Tată, de ce te furişezi aşa. ca un hoţ în noapte? Era cât pe ce să mă înarmez cu un vătrai. dacă aveam unul!

Ea avu un râs nesigur. Dar privirea îi trăda perplexitatea.

-îmi pare rău, Kate, spuse el înaintând spre ea. Nu vroiam să te deranjez.

- Făceam duş. Din cauza asta n-am auzit maşina, fără îndoială. Haide, vino! Am să-ţi fac puţină cafea.

- Grozav, zise el.

El îşi scoase haina. Kate îl vedea doar din profil, dar expresia lui de vinovăţie nu dispăruse în întregime. Pentru o fracţiune de secundă, un gând nebun trecu prin mintea ei: şi dacă Walt îl târâse în viciul jocului? Dar, şocată de lipsa de încredere faţă de tatăl ei, alungă ideea nedorită. în realitate, era vorba cu siguranţă de contrariu: nu-l rugase unchiul Matt pe vechiul lui prieten să vegheze asupra fiului său cu deprinderi depravate?

John Merrivale o privi în sfârşit.

- Seara asta n-a trecut prea greu pentru tine? Mi-am făcut grijL

Se lăsă să cadă într-un fotoliu şi îşi trecu o mână obosită peste faţă.

- Am petrecut foarte bine. dar am încercat să te sun. Linia este întreruptă. M-am gândit că trebuie să fii. Oh! Tată!

Abia acum remarcă roşeaţa lui şi apatia expresiei lui, şi nu se putu stăpâni să nu-l mustre cu blândeţe:

- S-ar părea că brandyul lui Walt ţi s-a urcat la cap! Haide, tată!

El avu un surâs trist.

- Nu, scumpo, priveşte!

îşi întinse amândouă mâinile în faţa lui. Nu tremurau deloc.

- Am avut probleme cu carburatorul. Iată de ce mi-e cald şi sunt obosit.

- Mă duc să mă ocup de cafea.

Ea zâmbi şi-i atinse drăgăstos obrazul.

Când reveni cu un platou în mână, era tot aşezat, cu un aer absent.

Cafeaua era tare şi fierbinte. Sorbind cu mici înghiţituri din a ei, Kate îşi privea pe ascuns tatăl. Cum de nu observase până acum cât îmbătrânise? Totuşi, cincizeci şi trei de ani nu erau o vârstă foarte înaintată în zilele noastre! Brusc, se aplecă spre el.

- Tată, ai necazuri?

întrebarea era pusă cu afecţiune. Răspunse mai întâi printr-o privire iscoditoare. Apoi, după o pauză, începu să râdă şi scutură din cap.

- Eu, să-mi fac griji? Dar de ce mă întrebi asta, Kate?

- Pentru că am nevoie să ştiu. în afară de boala mamei, există şi altceva?

- Bineînţeles că nu!

Redevenea el însuşi.

- Dacă exceptăm munca prea multă şi costul vieţii, desigur!

- Oh! Nu mă gândeam la asta. vorbeam din

instinct. îmi păreai puţin. mi-ai spune, nu-i aşa?

Ea ezită.

- Poate că este influenţa lui Brad Sheridan. A fost aici, seara asta.

- Ah, da?

Vocea lui John Merrivale era indiferentă, puţin prea mult, se gândi Kate.

- îşi face şi el griji pentru mine?

Ea îşi muşcă buzele. Dacă nu se arăta dispus să coopereze, nu va obţine nimic. Ridică din umeri şi făcu un nou efort.

- Nu mi-a spus-o, dar după părerea mea, părea cam frământat. Oh! Tată, noi n-am avut niciodată secrete de familie. Atunci, să nu începem acum. Grijile sunt făcute pentru a fi împărtăşite. De acord?

- De acord.

El îi întâlni privirea şi-i atinse braţul.

- Nu există secrete. Dar te implor, nu-mi mai vorbi despre serviciu până luni, fetiţo! Oricare ar fi frământările prietenului nostru Brad, le va păstra pentru el până atunci. Intenţionăm să ne distrăm la sfârşit de săptămână.

- Adevărat?

- Toată lumea merge la noul Club. ţi-am spus, îţi aminteşti? Am promis să merg acolo cu tine.

Cum ea nu răspunse, el adăugă repede:

- Aveai alte planuri?

- Nu, dar.

- Atunci, de ce această lipsă de entuziasm? Ţi-a plăcut întotdeauna această lagună şi mai ales mica plajă a doctorului Lim. De fapt, m-a surprins că nu te-ai dus direct acolo când ai revenit aici!

- Plaja minunatelor reveniri.

Ochii lui Kate se tulburară de torentul de amintiri uitate. Numele încântătoare ale numeroaselor plaje din Malaysia constituie unul din farmecele acestei ţări misterioase. Unele sunt foarte romantice, asemenea celei mai celebre, Plaja Iubirii Pasionate, pe coasta orientală. Altele, mai spre nord, evocând o dulce nostalgie, fac să vibreze coarda amintirii. Pentru Kate, această mică plajă avea un loc special în inima ei. Era asociată cu un soi de fericire pierdută pentru totdeauna: aceea a copilăriei.

Cu hotărâre, îşi alungă din minte aceste amintiri.

-Am încetat să fac pelerinaje sentimentale. Ele aduc numai decepţii.

- Este la fel de frumoasă, Kate. Noul club este în sud şi frumuseţea naturală a lagunei a fost păstrată.

- Nu este vorba de asta.

Ea suspină.

- Totul este altfel acum.

- Aşa se întâmplă întotdeauna când devii adult, remarcă el liniştit. Dar poţi totuşi să încerci o anumită plăcere.

- Nu în ceea ce priveşte mica plajă.

Ea puse ceştile pe platou.

- îmi plăcea pentru aspectul ei sălbatic şi păgân, pentru frumuseţea ei. Când alergam pe ea, eram singurul copil pe lume. îţi aminteşti de furtuna aceea? Când ne-am refugiat în căsuţa decorată cu cochilii de scoici? Mai este încă acolo? Şi vila albă?

Tatăl clătină din cap.

- Acum a devenit prea mare. Doctorul Lime vine rareori după moartea soţiei sale.

- Avea obiceiul să-mi citeze numele tuturor cochiliilor lipite pe pereţii micului său pavilion de vară. unde vroiam să locuiesc.

începu să-şi depene amintirile, cu o voce visătoare.

- De aceea, m-ar şoca să vad locul acela transformat în teren pentru jocuri de adulţi leneşi. Nu, tată, nu vreau să merg la club. Nici cu Walt, nici cu Brad.

Ochii tatălui său se întunecară.

- Am impresia că e timpul să te fac să înţelegi cât de mult te-ai schimbat în aceşti ultimi ani.

- Nu cred, spuse ea cu o expresie sumbră.

- Oh! Ba da. Este vorba de Ken, nu-i aşa. Ai făcut greşeala să te laşi descurajată de o decepţie sentimentală. Nu-ţi place deloc Walt, ştiu, dar nu este singurul bărbat, aici. Atunci, de ce refuzi sistematic toate invitaţiile?

Ea avu o uşoară mişcare de iritare.

- Dar nu acesta este cazul! Şi de ce n-aş putea refuza o invitaţie dacă nu mă tentează?

- Nu este vorba de asta. îţi cer numai să nu te închizi în turnul tău de fildeş pentru că un bărbat te-a decepţionat.

- Credeam că în două săptămâni ai înţeles cum stau lucrurile, spuse ea, mirată de justeţea analizei sale. Dar l-am uitat deja pe Ken.

- Nu sunt atât de sigur. Un fapt rămâne: laşi impresia că te-ai înăsprit mult. Asta ne-a frapat, pe mine şi pe mama ta.

- Oh! Tată, exclamă Kate, nu m-am putut schimba până într-atât! încerc doar să mă apăr de această lume atât de neîndurătoare pentru femei în zilele noastre! De altfel, vorbeam de tine, îţi amintesc!

- Şi despre weekend, adăugă el, mângâindu-i obrazul. Cine ştie? Poate vei descoperi raza ta de soare?

în sinea ei, Kate se îndoia. Nelinişstea ei era mereu prezentă. Era limpede, tatăl ei nu vroia să i se destăinuie.

Capitolul 2

-Aşadar, în cele din urmă te-ai răzgândit?

Brad Sheridan se lăsă să cadă pe nisip alături de Kate şi o măsură cu o privire estimativă. Se aştepta vizibil la un alt răspuns decât ridicarea uşoară a sprâncenelor pe care i-o adresă. Walt Marlow începu să râdă.

- Privilegiu feminin, prietene, spuse el. Femeile au întotdeauna nevoie să fie rugate, este sarea vieţii lor!

- Sarea este folosită numai la bucătărie, mi se pare, catadicsi Fay Slessor.

- Aminteşte-mi să-ţi dau câteva lecţii de bucătărie! i-o întoarse Walt, răsplătit cu un nou hohot de râs de tânăra femeie.

Kate închise ochii şi se prefăcu indiferentă. începea deja să regrete că îşi schimbase părerea. Ar fi trebuit să rămână la părerea ei despre pelerinajele sentimentale.

Laguna era la fel de frumoasă. în privinţa aceasta, memoria n-o înşela. Soarele îşi revărsa torentele sale de foc asupra apei verzui. în spatele fâşiei fine de nisip alb al plajei creştea o vegetaţie exuberantă. O briză uşoară mângâia valurile mici şi tempera umiditatea mediului. Fiecare avea în mână un pahar mare cu băutură rece.

Kate oftă. în ciuda previziunilor sale, trebuia să admită că micile căsuţe construite de club deasupra

plajei nu stricau cu nimic frumuseţea peisajului. Dar nu-şi putea înăbuşi un sentiment de ranchiună în faţa transformărilor intervenite pe locul de joacă al copilăriei ei. Noua clinică abia îi permitea să zărească un colţ din vila doctorului Lim şi minuscula siluetă a căsuţei cu cochilii de scoici. Părea atât de izolată acum, sub palmieri, ca şi cum aştepta întoarcerea unei fiinţe, o dulce întoarcere, dar cu siguranţă nu societatea avidă de plăceri a clubului din Mahore!

întoarse capul. Trebuia să se arate rezonabilă! N-avea dreptul să simtă o asemenea iritare. Acest loc nu-i mai era rezervat cu prioritate. Gânditoare, îşi studie însoţitorii.

De ce încerca oare o atât de mare aversiune să se amestece cu ei?

Cea mai atrăgătoare era Fay Slessor. Frumoasă, lipsită totuşi de atracţie cu aerele sale de ingenuă subliniate de părul blond şi de trăsăturile ei fragile. Văduvă la douăzeci şi opt de ani, Fay era foarte adesea superficială şi neinteresantă, dar avea meritul onestităţii. Nu făcea nici un secret din repulsia ei pentru statutul de văduvă nici din gustul excesiv pentru bărbaţi şi podoabe. Dar era simpatică şi prietenoasă, calităţi de care Elaine Winton era lipsită.

Elaine era o brunetă frumoasă care manifesta o antipatie evidentă pentru persoanele de sexul ei. Era păcat, se gândea Kate, s-o vezi etalând atâta farmec

faţă de ceilalţi bărbaţi şi atât de puţin faţă de propriul ei soţ. Se spuneau multe la club pe seama lor. Dar era greu să nu le crezi după o oră petrecută în compania lui Rex şi Elainei Winton. în acest moment chiar, ieşeau din apa scânteietoare, şi Elaine începea deja să-i caute ceartă soţului ei!

Totuşi, Rex era plăcut de toată lumea. Era cel mai liniştit membru al clubului, cu firea cea mai plăcută, cel mai sincer. Poate că tocmai asta o irita pe Elaine, se gândea Kate. Dacă Rex ar renunţa brusc la calităţile lui şi ar da o bătaie bună la spate soţiei lui, asta ar reuşi oare s-o schimbe?

- Oh! Iarăşi! bombăni Fay Slessor lângă ea. Bietul Rex! Dacă aş fi în locul lui, aş trimite-o pe nevasta lui la dracu. îi face viaţa insuportabilă pentru că refuză s-o lase să plece o lună cu prietenii ei de vază. Puţin îi pasă că Rex are concediu peste două săptămâni, numai ea să plece la Melbourne. Şi de ce râdeţi, voi de-acolo?

Se adresa lui Brad Sheridan.

Pe deasupra lui Kate lungită pe plajă, el privea faţa indignată a lui Fay.

- Este atât de extraordinar să auzi o femeie luând apărarea unui biet bărbat oropsit!

Fay ignoră sarcasmul şi o privi pe tânăra femeie în costum roşu de baie care ieşea din apă într-un val de spumă. Elaine se îndreptă spre cabina sa şi Fay scoase o exclamaţie înăbuşită.

- Elaine! strigă ea. Poţi să-mi împrumuţi loţiunea ta? Am terminat-o pe a mea.

- Se înţelege, răspunse Elaine Winton cu o voce indiferentă.

Kate se întinse pe nisipul alb cu un sentiment de nelinişte.
Devenea brusc conştientă de vecinătatea corpului puternic al lui Brad lungit nu departe de ea, şi de privirea dezagreabilă a lui Walt.

Tânăra se forţă să-i ignore pe amândoi. Fay nu va întârzia să revină cu loţiunea scumpă a Elainei şi să ceară unuia dintre ei s-o întindă pe frumoşii ei umeri. Dar de ce oare se simţea aşa de iritată?

Se ridică şi ochii lui Brad se deschiseră.

- Şi dumneata?

Kate se încordă, bănuitoare.

- Şi eu, ce?

- Şi dumneata ne părăseşti?

- Nimeni nu va suferi din cauza asta, cred.

Se ridică, ignorând mâna întinsă a lui Walt şi se îndreptă spre marginea apei. Apoi, fără să-şi încetinească mersul, intră în lagună şi dispăru spre ape mai adânci.

Kate era o excelentă înotătoare. Nu se temea că va fi urmărită de Walt. Era mult prea leneş! în plus, era prea fricos pentru a risca să ajungă într-o zonă unde uneori putea să apară un rechin.

Tânăra se apropie mai încet de locul unde bancurile de nisip îngustau intrarea în lagună. Privi în

jurul ei. Dincolo de o stâncă de la nivelul apei, o barieră de coral adăpostea o adâncă şi splendidă grădină acvatică. Dar mai exista oare coridorul ei submarin prin care se putea ajunge acolo?

Se dusese adeseori în acest paradis secret cu tatăl ei, în copilăria sa. îşi mai amintea şi acum costumul de baie verde- smarald pe care el i-l cumpărase la a noua ei aniversare.

Majoratul ei se estompă sub valul acestor amintiri ale trecutului şi se scutură, străbătută de o delicioasă senzaţie de libertate.

Din locul unde se afla, de-abia putea zări clubul. Laguna strălucea ca un smarald oval montat între nisipul argintiu şi legănarea blândă a palmierilor.

Graţioasă şi zveltă, Kate începu să meargă de-a lungul barierei de coral, conştientă că încălca una din regulile fundamentale enunţate odinioară de tatăl ei. Dar coralul era destul de tocit ca să nu taie pielea moale a picioarelor ei. Ajunse la bazin fără vreo piedică şi zâmbi. Nimic nu se schimbase.

Totul era exact ca în amintirea ei: marele bazin în formă de arc, micii peşti curcubeu, nori de alge oscilante, jocuri de umbre şi lumini pe nisipul de pe fund.

Privirea ei întârzie pe arcada feerică tăiată în coral, apoi plonjă.

Nu era nimic înfricoşător în această lume de frumuseţe şi de tăcere. Din când în când, revenea la suprafaţă, respira adânc, apoi plonja din nou spre

fund cu acel sentiment ameninţător de a fi eliberată de orice element străin.

Deodată, o umbră mare neagră despică apa la câţiva metri de ea. îi veni imediat în minte gândul de care se temea: un rechin! în panica ei, uită de învăţămintele tatălui ei. Rechinii nu puteau pătrunde în bazin. Cu o lovitură puternică, urcă spre suprafaţă, apoi înotă cu toată viteza spre marginea pe care se căţără cu stângăcie.

Se întinse pe suprafaţa dură ca să-şi recapete respiraţia. Multe lucruri se putuseră schimba în absenţa ei. Cine ştie dacă spărtura nu fusese lărgită de furtună? Căută cu privirea umbra îngrozitoare. Imaginaţia îi jucase oare o festă? Fără îndoială, deoarece apa era limpede precum cristalul.

Exact în clipa aceea, umbra reapăru şi ea se dădu înapoi, apoi scoase o exclamaţie.

Capul lui Brad Sheridan ieşind din apă nu micşoră nicidecum tremurul absurd al corpului ei.

- Dumneata erai! exclamă ea.

- Drept ce m-ai luat? întrebă el ieşind din apă.

în ciuda furiei şi a spaimei, Kate îşi regăsi calmul şi se forţă să-şi controleze respiraţia gâfâită.

- Ai ieşit foarte repede, observă Brad.

- Adevărat? făcu ea fără să-l privească.

- Fără nici o îndoială! Poate că am făcut bine că n-am cedat tentaţiei care m-a încercat în apă, acum o clipă.

Ea întoarse capul spre el, cu ochii mari.

Gura lui Brad se arcui maliţios.

- Vroiam doar să râd puţin: picioarele dumitale lungi mă tentau să le capturez..

Sub privirea lui insistentă, Kate îşi simţi obrajii îmbujorându-se.

- Dar n-am cedat acestui impuls nedemn de un bărbat bine crescut, continuă el. Te-ai fi putut speria gândindu-te la un vagabond suspect al adâncurilor.

- Nătărău!

în ciuda eforturilor, vocea îi tremurase.

El continua s-o privească insistent.

- Bănuiesc că ţi-a fost foarte teamă, spuse el. Mult mai mult decât vrei să recunoşti. Din fericire, eu nu sunt Walt!

- Poţi să ţi-l imaginezi pe Walt aventurându-se atât de departe? zise ea cu un dispreţ rece.

Se aplecă să examineze o cochilie şi simţi brusc pe şira spinării atingerea degetelor lui.

- Oh! exclamă ea, revoltată.

El se îndepărtă, dar râdea.

- Nu spune nimic, făcu el. Voi merge chiar până acolo încât să-mi cer scuze. dar trebuie să merite osteneala totuşi.

- Despre ce vorbeşti?

- Să te văd pierzându-ţi sângele rece, măcar o dată!

Ea îi aruncă o privire dispreţuitoare.

- Asta ţi-ar aduce o asemenea satisfacţie?

- Nu tocmai. Dar m-ar ajuta să mă conving de un

lucru.

O privea insistent, cu insolenţă. Dar ea nu se putu stăpâni să nu-i răspundă:

- Mărturisesc că nu înţeleg de ce anume simţi nevoia să te convingi.

El ridică din umeri.

- Nici noi, bărbaţii, nu suntem complet lipsiţi de curiozitate, Kate.

- Eu n-am secrete, îi aruncă ea.

- în ochii mei, da, spuse el cu răceală. Mi-ar plăcea să descopăr dacă eşti o femeie caldă şi vie, o femeie care încearcă emoţii în locul acestei fiinţe polare dezvăluită de ochiul camerelor de luat vederi.

- Nu crezi că eşti uşor ridicol? întrebă ea, ironic. Nu te credeam atât de inventiv.

- Ai încă foarte multe trăsături de descoperit la mine. Poate vei fi surprinsă.

- M-ar lăsa rece.

Se răsuci pe călcâie şi începu să facă drumul înapoi. Apoi aruncă o privire peste umăr ca să arunce o ultimă replică sarcastică.

- Dacă dumneata.

- Nu te mişca!

O strânse cu atâta forţă încât rămase paralizată de durere.

- Nu pune piciorul jos.

Ordinul era fără replică şi ea se supuse fără să discute. Degetele lui Brad se înfigeau în carnea ei şi o imobilizau. Apoi spuse încet:

- Dă-te încet înapoi şi priveşte jos.

Speriată, scutură din cap şi rămase încremenită lângă el înainte de a îndrăzni să-şi plece ochii. Pe locul unde fusese pe punctul să pună piciorul, zări o scobitură plină cu apă în care ar fi călcat dacă Brad n-ar fi reţinut-o. La o privire mai atentă, înţelese motivul intervenţiei lui.

- Era un peşte piatră! Unul dintre pericolele cele mai de temut din apele tropicale. El plutea la suprafaţă, liniştit, cu ţepii ascunşi sub mici excrescenţe dar capul se confunda perfect cu apa astfel încât peştele era vizibil, dar mortal. Dacă ar fi călcat pe el..

Ea scoase un ţipăt înăbuşit şi începu să tremure.

- A trecut. l-am văzut la timp!

Vocea lui Brad trăda o incontestabilă indulgenţă, ca şi cum se adresa unui copil.

- întoarce-te pe aici.

O trase spre el. Ea nu se gândi să protesteze. Rămase astfel un timp, cu capul pe umărul lui Brad. în cele din urmă, rupse tăcerea:

- Dacă nu l-ai fi văzut. aş fi putut. să fiu.

- Dar l-am văzut. Prin urmare, n-ai fi putut.. zise el. E mai bine să uiţi.

- Nu l-aş fi văzut niciodată, reluă ea, încă nerevenită din spaima ei. Am auzit vorbindu-se despre el şi tata m-a învăţat să nu merg niciodată cu picioarele goale pe coral.. Dar uitasem.

Vocea ei se frânse. Ar fi trebuit să-i mulţumească,

fireşte, dar nu ştia cum să se exprime. Dacă el începea să râdă, umilirea ei ar fi totală. Şi totuşi, îi salvase viaţa.

Ea îşi plecă ochii.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.. dumneata.

- Dulcea mea Kate, ţi-am spus: e mai bine să uiţi. Te-ai speriat teribil, dar.. şi eu!

- Dumneata?

Mâinile lui Brad alunecară de-a lungul spatelui ei.

- Da, eu! Şi eu sunt foarte sensibil! Am nevoie să uit, cred.

El îşi cufundă privirea în ochii ei încă tulburaţi de spaimă.
Apoi o îmbrăţişă violent şi se aplecă asupra gurii ei.

Instinctiv ea închise ochii. Acest sărut i se păru la fel de firesc ca şi faptul de a respira, după această încercare. Pentru un timp, uită de teamă şi de antipatia ei pentru Brad Sinclair. încerca numai o bucurie imensă, sentimentul nou de a se simţi vie în braţele lui, de a fremăta lângă acest corp puternic. Timpul, spaţiul, lumea, dispărură.

- Oh. Kate!

Gura lui Brad devenea din ce în ce mai exigentă, o străbătu un frison, dar nu ştia dacă era corpul lui care tremura sau al ei.

Ea deschise ochii şi soarele o orbi. îşi puse mâinile care-i tremurau pe umerii lui Brad şi încercă fără vigoare să se îndepărteze de el.

- Noi. am face mai bine să ne întoarcem.

- Trebuie într-adevăr? murmură el.

Fără să răspundă, ea se desprinse şi plonjă în apă. Apoi începu să înoate în mare viteză.

Era cu răsuflarea tăiată când ajunse pe plajă. Micul grup tăcut îi aştepta. Kate se gândi să plece imediat, dar Fay îi bara deja trecerea.

Kate se forţă să zâmbească.

- Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Fay.

- Ce s-ar fi putut întâmpla după părerea dumitale? i-o întoarse Kate pe un ton tăios.

- Nu ştiu, dar te-am văzut plecând, urmată de Brad şi ne întrebam.

Kate aruncă o ochire în spatele ei. Rex Winton îi veni în ajutor.

- Este exact. Am avut impresia că unul din voi avea necazuri, dar fără să ştim care.

- Da, interveni Elaine cu acreală, ne întrebam care din voi doi avea nevoie de ajutor.

Kate simţi că roşeşte sub privirea ei scrutătoare.

- A fost cât pe ce să calc pe un peşte-piatră, spuse ea succint.

Urmă o tăcere, apoi se auziră exclamaţii din toate părţile.

- N-ar fi trebuit să înoţi atât de departe, draga mea, zise Walt luând-o de braţ. Vino să iei un pahar ca să prinzi puteri.

- Mă simt foarte bine, spuse ea. Dar vă rog să nu spuneţi nimic tatălui meu, vă rog!

Apoi, Kate îi urmă pe Brad şi Walt spre club. Tatăl

ei era pe punctul de a servi ceva pe verandă cu familia Maddison, un cuplu de vârstă mijlocie, şi tânăra se instală alături de ei.

- înoţi foarte bine, scumpa mea copilă, îi spuse Lena Maddison cu un surâs.

-Ai redescoperit bazinul? o întrebă tatăl ei, vizibil mândru de compliment.

Ea clătină din cap şi se surprinse supraveghind uşa în spatele căreia dispăruse Brad. îşi muşcă buzele. Va uita oare atât de repede neîncrederea sa, convingerea că aceste riduri adânci de pe faţa tatălui ei erau provocate de întoarcerea lui Brad Sheridan? Şi totuşi, se abandonase sărutului lui şi inima îi bătuse mai repede. Dar cum ar fi putut interzice corpului ei această slăbiciune după o asemenea spaimă?

Acest sentiment de vinovăţie şi de tulburare persistă în ea în tot weekendul. Nu se supără văzând sosind ziua de luni şi rămânând singură în bungalou. Tatăl ei plecase prin Mahore. Părea mai bucuros şi înainte de a se sui în maşină o sărutase afectuos. Dar în ciuda jovialităţii sale, acum era sigură că neliniştile lui nu se datorau sănătăţii soţiei sale.

Kate suspină privind cum se îndepărtează, apoi decise să-şi schimbe gândurile şi să se ducă să-l caute pe Benny la bucătărie ca să discute următoarele meniuri. Dar nu-şi dădu seama că, în avântul planurilor sale gastronomice, zâmbetul de pe faţa încântată a lui Benny dispărea încetul cu încetul.

-Vom organiza un dineu, exclamă ea după un timp. Avem doar câteva invitaţii de făcut.

Benny clătină din cap fără să spună un cuvânt si o lăsă să meargă să controleze conţinutul dulapurilor si al pivniţei cu băuturi.

- Nu înţeleg, spuse ea revenind. Nu mai este aproape nimic! Probabil că mama nu s-a simţit prea bine în ultimul timp dacă si-a neglijat problemele de aprovizionare.

Benny scutură din cap.

- Tatăl dumneavoastră a spus să nu cheltuim prea mult, zise el.

- Nu înţeleg, făcu ea, uimită.

Fără să răspundă, el deschise un sertar si scoase un caiet de socoteli. Ea îl deschise si găsi confirmarea celor spuse de Benny. Proviziile necesare menajului scădeau din săptămână în săptămână. Kate închise caietul cu o miscare bruscă.

- Voi vorbi despre asta cu tata, Benny. Nu cred că-si dă seama prea bine.

Seara, când John Merrivale o văzu cu caietul de socoteli în mână, începu să râdă.

- Nu te aşteptai totusi, să mă vezi transformat în stăpânul casei, spuse el. Oricum, mama ta si cu mine trăim foarte simplu în ultimul timp. Ne era suficient.

- Dar. poţi organiza un dineu?

- De ce nu? Mahore nu este atât de bogat în distracţii. Când vrei s-o faci?

- In weekendul următor. Duminică.

- Amân-o pe săptămâna viitoare, vrei? Walt va lipsi în acest weekend si va fi nemulţumit să nu poată veni.

Faţa lui Kate se întunecă si ea se întoarse fără un cuvânt. De ce se întorceau întotdeauna la Walt?

Capitolul 3

Săptămâna următoare se scurse în cea mai mare linişte. Kate aproape nu-i întâlnise pe Brad Sheridan sau pe Walt.

De acum înainte era familiarizată cu activităţile cotidiene şi rutina monotonă a micii comunităţi europene din Mahore. Invitaţiile urmau unele după altele şi toate semănau între ele: tenis, bridge, partide de golf şi mai cu seamă insuportabilele bârfe mondene.

Sâmbăta următoare, tânăra o privea dansând pe Fay Slessor cu unul dintre admiratorii ei trecători, sub tirul inepuizabil al comentariilor Elainei Winton. Walt, care asista la discuţie, exclamă:

- Uf! Cât venin! De ce nu sunteţi cinstite fetelor? Fay este grozav de atrăgătoare! M-aş lăsa şi eu sedus într-o zi!

- Ei bine, dă-i drumul! făcu Elaine, cu buzele strânse. Ce te reţine?

- O veche pasiune încă nestinsă, suspină el elocvent, înlănţuind umerii lui Kate. Asta datează din copilăria mea cea mai fragedă. Kate era vecina mea, ştiaţi?

Elaine îşi ridică sprâncenele.

- Această emoţionantă apropiere mi se pare puţin cam tardivă, spuse ea.

Se întoarse să-şi ia paharul şi Kate profită pentru

a se desprinde din strânsoarea lui Walt.

Exact în clipa aceea, îşi încrucişă privirea cu aceea a lui Brad.

A fost ca şi cum i se înfigea un pumnal în inimă. în clipa aceea, deveni deplin conştientă de mediocritatea acestei serate. Era consternată. Dar Brad îşi lăsa jos paharul şi se înclina în faţa ei. îşi deschise braţele şi o conduse spre ringul de dans.

Tăcută şi ea, se lăsă condusă în cercul mişcător al dansatorilor. Noaptea era apăsătoare şi pe feţele muzicanţilor strălucea transpiraţia. Climatizarea nu părea pusă foarte bine la punct, dar Kate nu se sinchisea deloc. O ciudată înfrigurare îi cuprindea toată fiinţa ameţită de un sentiment de plenitudine.

- începeam să cred că mă eviţi, remarcă în sfârşit Brad cu o voce tăioasă.
- Să te evit? Dar de ce aş face-o?
- De unde să ştiu?

El ridică uşor din umeri.

- Nu te-am văzut de la ultimul weekend.

Ea îşi reprimă un suspin slab. Se întrebase dacă avusese acea discuţie atât de dorită cu tatăl ei. Deodată, simţi dorinţa nebună să-i pună întrebări, să se destăinuie pentru a se elibera de temerile şi îndoielile ei. Dar bariera inevitabilă a tăcerii se ridică îndată ce se gândi la asta. îşi înăbuşi dorinţa şi-i vorbi despre ocupaţiile sale din timpul săptămânii.

- Tatăl dumitale se duce adesea acolo? întrebă

Brad când ea aminti de absenţa acestuia, reţinut vineri la Walt.

Tânăra se încruntă.

- Nu cred. Fac doar câteva partide de pescuit. De ce?

El făcu din nou o mişcare subtilă din umeri şi răspunse printr-o întrebare.

- Unde se găseşte exact bârlogul lui Marlow?

Ea îşi ridică ochii spre el, surprinsă.

- Drept să spun, nu ştiu. N-am fost niciodată acolo. A cumpărat casa doar de doi ani, cred.

- Este mai sus, pe coastă?

Ea încuviinţă din cap.

- Undeva spre Mas Telok. în afara şoselei, mi se pare.

Puţin încordată, aşteptă noi întrebări. Dar ele nu veniră. în
loc de asta, Brad o conduse încet spre marginea ringului de dans, apoi spre uşa care dădea pe terasă. Muzica scăzu în intensitate în momentul când mirosurile nopţii ajunseră la ei. Grădinile erau luminate de lampioane de hârtie şi nori de musculiţe se învârteau fără încetare în jurul lor. Brad se opri pe o alee cu pomişori, puţin mai departe.

Inima lui Kate începu să bată mai tare. îşi ridică ochii spre Brad. Puţin decepţionată, îşi spuse că era preferabil să pună capăt chiar acum speranţei că

incidentul de săptămâna trecută ar fi putut înfiripa ceva în sufletul lui Brad. Ar fi mult mai bine şi pentru ea, pentru liniştea ei. Se îndepărtă puţin, prefăcându-se că admiră o floare.

Brad îi privi degetele lungi atingând uşor petalele albe şi murmură:

- O singură noapte de înflorire..
- Poftim?
- Vorbeam despre floarea lunii.
- Oh, da.

Kate privi cu admiraţie această splendidă mărturie a fecundităţii nopţii tropicale. Un fior uşor o făcu să tremure şi mâna însoţitorului ei se aşeză pe braţul ei.

- Ti-e frig?
- Aici? râse ea. Nu eşti serios?

El ridică din umeri.

- Ce faci mâine? întrebă el urmând-o de-a lungul aleii sub copacii iluminaţi.
- Nu ştiu. Poate voi lua vaporul.
- Cu tatăl dumitale?
- Dacă doreşte.
- Vrei să-ţi petreci ziua cu mine?

Ea se întoarse.

- Toată ziua?

El încuviinţă cu un semn din cap.

- Sunt liber. Putem face ce vrem.

Brusc, se simţi copleşită de bucurie.

- De acord, spuse ea surâzând. Ideea asta mă entuziasmează.

Ea îi văzu dinţii strălucind.

- Foarte bine. Ne întâlnim imediat după micul dejun?

- Depinde la ce oră îl iei! exclamă ea.

- Să spunem, ora opt. străduieşte-te să fii gata.

- Ora opt? Cel mai bun moment al dimineţii va fi trecut deja, atunci!

El îşi trecu un braţ în jurul taliei ei şi o conduse spre luminile terasei.

- Am face bine să ne întoarcem, acum.

în seara aceea, încercă cea mai vie satisfacţie, când la ieşirea din club, îl auzi pe Walt invitându-se la ea în ziua următoare. Nu făcu nici o aluzie la planurile pe care le avea în faţa tatălui ei înainte de a ajunge la bungalou. Dar fu puţin surprinsă de expresia lui tulburată în momentul când îi comunică ce planuri avea.

-Ar fi trebuit să-mi spui, oftă el. Aş fi amânat vizita lui Walt pentru mai târziu.

- Nu este prea târziu! La urma urmei, s-a invitat singur. Va găsi altceva de făcut.

John Merrivale clătină din cap.

- Nu, îmi menţin invitaţia. Dar ar fi trebuit să-mi spui la timp, Kate!

- Dar de ce? Nu doream nicidecum să pun tot clubul la curent cu programul meu. îi cunoşti prea bine!

El clătină din cap şi rămase tăcut. Dar, într-o străfulgerare a intuiţiei, înţelese că era furios şi totodată speriat. El se întoarse.

- Kate, nu ai relaţii amoroase cu Brad Sheridan, nu-i aşa?

- Eu? Cu Brad? Dumnezeule din Cer, nu! Mi-a cerut doar să merg la plimbare cu el, asta-i tot. Dar dacă acesta ar fi cazul, m-ar privi numai pe mine.

- O ştiu.

John Merrivale îşi trecu o mână prin părul cărunt.

- Nu ţi-a plăcut niciodată prea mult acest Sheridan, mi se pare.

Kate reflectă. Un instinct tainic îi spunea să-şi aleagă cuvintele cu grijă.

- Poate ţi-am lăsat această impresie, dar este inexactă. De fapt. n-aveam încredere în el şi n-am nici acum. deoarece te simt agitat, şi într-un anumit fel, Brad nu este străin de asta, nu-i aşa? Dar dacă pretinzi contrariul îmi voi recunoaşte greşeala.

Ceva, ca un spasm de durere trecu peste figura tatălui ei. Speriată brusc, îl întrebă:

- Tată. el. nu este căsătorit, sau ceva de genul acesta?

- Cum?

El părea surprins, ca şi cum era ultima ipoteză la care se aşteptase. Scoase un mic râs forţat.

- Nu, nu cred. Este prea abil ca să se lase prins în cursă. Nu, Kate, nu-i vorba de asta. eram puţin mirat,

asta-i tot.

Kate studie cu grijă ochii neliniştiţi ai tatălui ei.

- Dacă asta te supără într-adevăr, tată, atunci voi rămâne cu tine şi-l vom primi pe Walt.

Ea se lupta curajos cu decepţia la această perspectivă şi aşteptă răspunsul tatălui ei.

Deodată, părea foarte obosit.

- Nu, nu vreau să te aud vorbind despre asta. Uită asta, Kate. Profită de ziua ta, distrează-te, spuse el fără mare convingere.

Căscă şi se întinse.

- Nu ştiu dacă tu eşti obosită, dar eu mă duc la culcare!

- Aşteaptă puţin. eşti sigur că nu te superi?

- Oh! Kate! Scuză-mă, dar încă nu sunt obişnuit să am o fată mare, capabilă să ia singură hotărâri. Ai devenit atât de independentă, în aceşti ani! Uneori abia pot să cred!

- Să ştii tată, nu m-am schimbat cu adevărat.

El clătină din cap.

- Vezi tu, draga mea, cu cât îmbătrâneşti, cu atât se pare că viaţa trece mai repede. Şi totuşi, continui să vezi lucrurile şi oamenii în acelaşi fel. Uneori mă aştept încă s-o regăsesc pe vechea Katy, exuberantă, cu o rugăminte în fundul ochilor şi o permisiune de cerut pentru un fleac. Lasă-mi timp să mă obişnuiesc cu ideea că acea copilă a devenit adultă, stăpână pe viaţa ei.

- Oh! Tată, nu m-am schimbat atât de mult!

- îşi trecu braţele în jurul gâtului lui.

- N-ai devenit oare un bătrân urs solitar?

- Nu tocmai. Walt şi cu mine ne vom duce să ne înecăm amarul la Nick. Şi nu voi spune o vorbă în legătură cu tine. Când mă gândesc la asta, n-am nici o dorinţă să te văd răpită de Brad sau de Walt. Aşadar, fiica mea, păzeşte-ţi bine inima. Mă înţelegi?

- Voi încerca.

Liniştită, îl sărută şi-i ură noapte bună. Apoi îşi făcu toate pregătirile pentru a doua zi dimineaţă. îşi alese ţinuta fluierând.

în noaptea asta a dormit foarte bine şi se trezi înaintea zorilor. Luă rapid micul dejun apoi se duse să facă un duş şi să se îmbrace. îşi punea o picătură de parfum în spatele urechii când Benny îi aduse mesajul. N-avea nevoie să-l deschidă pentru a-i ghici conţinutul.

„Reţinut în altă parte. Iartă-mă până când voi putea să-ţi prezint personal scuzele mele. B.S.“

Nici o explicaţie. Aruncă biletul la coş.

***

Nu-i fusese deloc uşor să se arate prietenoasă şi amabilă cu Walt. Dar pentru a-i face plăcere tatălui său, Kate făcu un efort. Walt sosi spre ora unsprezece. Luară un aperitiv, prânziră devreme, apoi se instalară confortabil pentru a petrece cât mai bine orele prea călduroase ale amiezii.

După un timp, Kate se scuză şi se duse să-şi facă un duş şi să se schimbe. îmbrăcă intenţionat cel mai vechi costum al ei din bumbac şi îşi lăsă părul liber, după ce se demachiase. Era un mijloc bun pentru a anihila acea speranţă vicleană ascunsă în adâncul fiinţei de a-l vedea apărând pe Brad!

Cu o mică grimasă pentru sentimentalismul ei naiv, tânăra reapăru pe verandă. Cei doi bărbaţi adormiseră la umbră. Walt avea gura deschisă şi părul de culoarea nisipului îi cădea pe frunte. Cămaşa lui pătată de transpiraţie lăsa să se ghicească pernele urâte de grăsime de la nivelul stomacului. Această viziune provocă o expresie de dezgust pe faţa lui Kate. Fără a face zgomot, se întoarse în casă şi se duse să se întindă pe patul ei ca să-şi facă siesta.

La patru şi jumătate, Benny o trezi cu platoul de ceai. Walt plecase, spre marea ei uşurare, iar tatăl ei era singur în salon. Din nefericire, el acceptase invitaţia la cină a lui Walt pentru amândoi, chiar în seara aceea, la club.

- Eu nu voi merge, replică tânăra.

John Merrivale cercetă expresia morocănoasă a fiicei lui.

- De ce? Preferi să stai îmbufnată în colţul tău pentru o promisiune nerespectată! Te credeam mai orgolioasă, Kate.

Ea îşi ridică ochii şi lăsă deoparte cartea.

- Nu văd ce legătură are orgoliul meu cu o invitaţie nedorită!

Tatăl ei oftă.

- Vorbeşti despre această cină ca despre o corvoadă.

- Chiar asta este pentru mine. Nu l-am văzut destul pe Walt Marlow astăzi?

Umerii lui John Merrivale se prăbuşiră.

- Dacă ai putea face lucrurile mai uşoare, Kate! Este deja destul de greu fără.

- Fără ce, tată? Nu înţeleg.

Ea îşi abandonă cartea. Brusc, tensiunea crescu în cameră.

- Tată, unchiul Matt era cel mai drag prieten al tău, o ştiu, reluă ea, dar nu am deloc intenţia să-i permit fiului său să devină prietenul meu. Este foarte simplu.

- Exagerezi!

John Merrivale îşi luă pachetul de ţigări şi aprinse una cu o mână care tremura puţin.

- Peste câteva săptămâni, tu ne vei părăsi. îţi cer doar să-ţi ascunzi antipatia pentru Walt în timpul acestei scurte perioade. îmi păreai mai capabilă să înţelegi viaţa dintr-o comunitate atât de mică! Aici, nu poţi fugi de raporturile cu colegii de serviciu. După plecarea ta, voi continua să-i văd în fiecare zi. Trebuie să păstrez cu ei legături amicale.

Tăcu, apoi se întoarse, ridicând din umeri.

- Dar tu poţi face cum crezi că-i mai bine. Trebuie să ne găseşti foarte provinciali după viaţa ta strălucitoare din Londra.

- Nu-i deloc aşa! exclamă Kate. Dar uneori îmi dai impresia că ţi-e teamă de Walt Marlow!

- Cum?

El se răsuci pe călcâie cu atâta bruscheţe încât rămase stupefiată.

- Kate? Nu spune prostii! Haide, de ce mi-ar fi teamă de Walt?

- Eu te întreb!

Ea îl fixă intens, sigură că descoperă în privirea lui o indiscutabilă nelinişte, dacă nu teamă. Simţi din nou că îngheaţă.

- De ce te ţii mereu de coada lui Walt? De ce îl protejezi tot timpul?

- Nu este adevărat, Kate. Dar să ştii că nu eşti singura care a avut o decepţie în dragoste.

- Faci oare aluzie la Walt, din întâmplare? îl ironiză ea. Inima mea sângerează la acest gând!

- Şi totuşi, este adevărat, afirmă John Merrivale. Tânăra l-a părăsit pentru un inginer petrolist. în zilele noastre, petrolul are mai multă valoare decât cauciucul.

- în orice caz, nu conta pe mine să-l consolez, spuse Kate pe un ton categoric.

- Oh! nu, oftă tatăl ei. Bine, aş face bine să mă duc să mă rad.

Mersul lui era al unui înfrânt şi inima tinerei fu răscolită de milă. Impulsiv se ridică şi se repezi spre el.

- îmi pare rău. este foarte meschin din partea mea. Şi nu mai repet că te găsesc palid. Ştii cât te iubesc, scumpul meu tată.

- O ştiu. dar poţi să-ţi alegi proprii tăi prieteni, Kate. Nu vreau să te văd suferind.

- Dar nu sufăr! Discutam doar, fără să vreau să ne facem rău!

- Nu vorbeam despre asta, ci despre ziua asta pierdută pentru tine.

- Oh! Despre asta-i vorba? Nu-i nimic!

- Poate că nu, într-adevăr. Dar eşti decepţionată, nu-i aşa?

- Care tânără n-ar fi? spuse ea cu un aer trist. Mi-am petrecut destul timp să mă fac frumoasă. Nu-ţi face sânge rău, o voi lua de la început diseară. De acord?

- Iată o fetiţă curajoasă!

O îmbrăţişă la rândul lui. Uşurarea pe care o citi atunci în ochii lui nu era imaginară.

Fidelă promisiunii sale, acordă o grijă specială toaletei sale înainte de a se îndrepta spre club. Dar în tot acest timp, mii de întrebări o chinuiră. Principala se referea la tatăl său. Avea necazuri, era din ce în ce mai evident. Dar care? De ce se folosea de ea pentru a păstra cele mai bune relaţii cu Walt

Marlow? Apoi, era Brad. Toată ziua încercase s-o ascundă, dar tatăl ei nu se înşelase: era decepţionată de această întâlnire ratată. Brad ar fi putut să-i dea câteva cuvinte drept explicaţie.

Seara era minunată. Era una din acele nopţi tropicale imortalizate în filme. Mahore era plin de viaţă după apusul soarelui. Pretutindeni se aprindeau felinarele. Din cafenele răzbăteau zvon de muzică, efluvii de mirodenii şi pe străzi se plimbau chinezi, indieni, tamili şi malaiezi.

De cealaltă parte a drumului curgea râul şi luminile sam- panelor legate la malurile lui se reflectau în apă. Toată tinereţea ei, Kate visase să se plimbe cu mulţimea în parcul de distracţii, dar nu i se permisese niciodată. Şi acum încă, regreta că nu putea să împărtăşească această aventură cu un partener ca Brad, de exemplu. El ar fi înţeles această dorinţă. Ar fi fost partenerul ideal pentru o incursiune în deliciile vieţii orientale.

Walt încuiase portiera maşinii şi-i luă braţul s-o conducă spre club, situat în partea opusă parcului de distracţii. în ciuda proastei sale dispoziţii de dimineaţă, Kate îşi revenise puţin şi manifestase o oarecare amabilitate faţă de Walt în timpul drumului.

Nu identificase imediat cuplul care ieşea din club în momentul când ea şi Walt se angajau pe scara de onoare. Dar Walt îi strânse braţul şi se aplecă spre urechea ei.

- Ei! Ei! Cine este oare? murmură el cu o voce plină de subînţelesuri.

Orice zâmbet se şterse de pe buzele lui Kate. Cuplul era format din Brad Sheridan şi Elaine Winton.

Ochii tinerei femei străluceau şi râsul ei răsuna tare. Era agăţată de braţul însoţitorului ei. Acesta îi înlănţuia talia.

- Scumpule, să mergem în altă parte, îi spunea ea lui Brad.

Apoi îi zări pe nou-veniţi şi expresia şocată a lui Kate
trebuie s-o fi frapat. Pentru o clipă, zâmbetul ei se stinse, apoi izbucni într-un râs triumfător.

- Asta nu te supără, nu-i aşa? îi spuse ea tinerei. Ti-l iau cu împrumut pe Brad numai pe durata lipsei lui Rex.

Privirea ei făcu turul feţelor din jur.

- Rex mă părăseşte mereu. Nu-i jignitor?

Kate îl fixă pe Brad ca şi cum îi era greu să-şi creadă ochilor. El îi întâlni privirea, dar expresia lui era indescifrabilă.

Şovăi.

- Haide, vino, scumpule! reluă Elaine. Vezi bine: nimeni nu ne aprobă, aici!

Kate văzu fălcile lui Brad strângându-se. Se luptă cu greaţa şi se forţă să zâmbească.

- De ce m-ar supăra, Elaine? Petrecere frumoasă, la amândoi!

îşi întoarse faţa şi intră pe uşă, cu capul sus. în jurul ei, se auzeau murmure. Brad şi Elaine Winton. aşadar, instinctul n-o înşelase! Brad Sheridan era din categoria donjuanilor. Orice era bun pentru el: tinere, femei măritate sau nu.

La cină, nici măcar nu simţi gustul alimentelor. După aceea, dansă cu Walt, Tom, Loyd şi bău trei pahare de gin, până în momentul când tatăl ei o întrebă:

- Te simţi bine, Katy?

- Eu? Bineînţeles! Mă simt perfect!

Dar după trei dansuri şi al patrulea gin, îşi dădu seama că nu-i mai era foarte bine. Avea o migrenă teribilă şi totul se învârtea în jurul ei. Se duse să-l caute pe tatăl ei. îl găsi adâncit într-o pasionantă partidă de cărţi. El manifestă un regret evident că trebuie s-o abandoneze. Walt îi sări în ajutor. O conduse el pe Kate cu cea mai mare plăcere. în ciuda puţinului ei entuziasm, tânăra acceptă.

Walt se arătă deosebit de atent. O ajută să se instaleze în maşină şi retrase caseta stereo.

Cu mâinile apăsate pe tâmple, Kate se înfundă în scaunul ei. îi trebui un timp până să observe că Walt o luase pe alt drum. Mergea pe drumul de pe ţărmul mării, în stânga oraşului.

Kate se redresă şi privi în jurul ei.

- Te doare capul, explică Walt. Puţină briză marină şi întuneric îţi vor face bine. De ce nu închizi

ochii?

Această solicitudine nu era în firea lui. Totuşi, îşi alungă neliniştea şi-i urmă sfatul.

Drumul urca fără încetare, mergând de-a lungul unei plantaţii, apoi traversară un pod îngust suspendat deasupra deltei Taikiang. O lună enormă arunca umbre stranii şi brusc, Kate se simţi realmente prost. Era oare posibil? Walt n-o ducea totuşi la Mas Telok?

îşi întoarse capul spre el şi în acelaşi moment maşina încetini. Urmă o serie de hopuri şi hurducături, apoi o ultimă zguduitură şi Walt trase frâna de mână.

- Unde putem să fim? întrebă Kate pe un ton aparent degajat. Nu-mi spune că nu mai avem benzină!

- Sunt un om prevăzător. Nu ştii într-adevăr unde suntem?

- Nu. Ar trebui?

- Da.

Walt stinse farurile şi se întoarse spre ea. în clarul de lună, trăsăturile lui grosolane aveau ceva ameninţător.

Kate se strânse în şalul ei.

- Trebuie să fie târziu. am face bine să ne întoarcem.

- Abia am sosit. Să mergem să vedem marea.

Kate se stăpâni să protesteze. Era preferabil să se

ralieze dispoziţiei lui Walt. Părăsi încet maşina şi traversă poiana. La capăt, terenul cobora până la ţărm, departe, foarte departe dedesubt. Şi deodată, Kate îşi aminti.

Un fior de gheaţă o străbătu. Se găseau la capul P'bhamg Batee. Scoase o exclamaţie înăbuşită şi se întoarse să fugă, dar mâna lui Walt îi apăsa braţul.

- Mă întreb dacă este încă acolo, spuse el cu o voce inexpresivă.

- Eu. eu nu înţeleg ce vrei să spui, bâigui ea.

- Ba da! Ştii foarte bine.

O străbătu din nou un tremur. De ce îşi pusese Walt în cap să revină aici? Ce impuls morbid îl împingea să oprească pe culmea falezei din înaltul căreia se prăbuşise, cu ani în urmă, maşina Leilei Denton?

- îmi pare rău, Walt, murmură în cele din urmă Kate. Dar crede-mă: ce bine ţi-ar putea face asta.

El păstră o tăcere alarmantă. Când fu incapabilă să suporte mai mult, tânăra se întoarse spre Walt.

- Te rog, să ne întoarcem, acum. Este foarte târziu!

Atunci, el exclamă cu sălbăticie:

- întotdeauna este aşa cu tine, Kate! Nu vrei niciodată să ştii nimic!

Ea se trase înapoi.

- Nu înţeleg. ce vrei să spui?

El o prinse de umeri.

- Vreau să spun că de când ai venit m-ai evitat sistematic. Oh! Da. S-a întâmplat ca acum cinci ani, când te-ai întors de la acel colegiu din Anglia, când te-am invitat la cină. S-a întâmplat acelaşi lucru ani de zile. Chiar copil, mă evitai ca pe un ciumat!

Atacul lui Walt o reduse la tăcere. Era mult prea aproape de adevăr. Oh! Dumnezeule, se gândi ea îngrozită: ce să spună?

- Nu poţi să-mi porţi pică pentru reacţii copilăreşti, spuse ea descumpănită. Sunt aproape zece ani între noi, Walt! O fetiţă nu putea să aibă nimic în comun cu un adolescent!

Ridică din umeri cu un aer resemnat.

- N-am avut niciodată intenţia să.. să te jignesc intenţionat!

- Adevărat? făcu el cu o voce răguşită. Dar poţi totuşi să acorzi favorurile tale unui străin, unuia care strică plăcerea tuturor la cinci minute de la sosire!

- Nu este adevărat.

întunericul ascundea din fericire roşeaţa obrajilor ei. Nu exista nici o îndoială în privinţa persoanei la care făcea aluzie.

- Şi chiar dacă ar fi aşa, asta mă priveşte doar pe mine, am impresia!

Walt îi ignoră răspunsul şi degetele lui se înfipseră în carnea moale a braţului ei.

- N-aveai migrenă, astă seară. Era un pretext. Pur şi simplu n-ai putut suporta să-l vezi în compania altei femei! După părerea ta cum te-ai simţi să fii respinsă mereu în felul acesta? Şi să primeşti motive glaciale pentru fiecare invitaţie dată? Să fii privită ca şi cum n-ai exista. Iată cum m-ai tratat!

- Nu ştiam! strigă ea înnebunită, încercând să se desprindă de el. Cum aş fi putut ghici?

- Că te doream? spuse el printre dinţi. Te-am dorit întotdeauna. Dar tu nu voiai să vezi..

Brusc, o trase spre el şi îşi apăsă gura pe buzele lui Kate.

Contactul fierbinte cu buzele senzuale ale lui Walt o încremeni o clipă. Apoi, primul şoc trecut, repulsia îi transmise o forţă nouă. Se zbătu violent şi, în luptă, pumnul ei se abătu spre ochiul lui Walt:

- Pisică sălbatică! mârâi el. Tu.

- Tu ai vrut-o!

Cu o răsucire bruscă, se eliberă.

- Cum ai îndrăznit? M-ai adus aici intenţionat. Te-ai aşteptat într-adevăr să mă vezi căzând în braţele tale?

- Nu face pe inocenta! Mai ales tu, Kate!

Gura lui se strânse cu un rictus hidos.

- Ai putea s-o regreţi.

Kate făcu un pas înapoi.

- Este o ameninţare? spuse ea cu o voce gâfâită.

- Este un avertisment.

Nu era posibil! Trebuie să fi băut! Kate aruncă o privire înnebunită în jurul ei. Teama pusese stăpânire pe ea. Erau la kilometri distanţă de oraş. Dacă o părăsea acolo, va trebui să facă tot drumul de întoarcere pe jos. întinse o mână rugătoare.

- Walt! Ascultă-mă. nu ştiu exact ce-mi reproşezi, dar te rog. nu putem discuta în altă parte? Ne întoarcem, luăm un pahar împreună şi.

îşi muşcă buzele sub privirea lui răzbunătoare.

- Tata trebuie să fie acasă, acum. Se va nelinişti.

- Tatăl tău!

Această exclamaţie plină de dispreţ coloră obrajii tinerei. Walt râse ironic.

- Mi se întâmplă adesea să mă gândesc cât noroc ai avut să ai de-a face cu un băieţel atât de discret.

- Ce vrei să spui?

- întotdeauna te prefaci că nu ştii nimic? Oh! Kate, încetează să mă iei drept prost.

- Nu te-am luat niciodată drept un prost!

Kate se întoarse şi îşi ascunse faţa în mâini. Brusc, înţelegea: nu era nici beat, nici nebun şi o adusese aici pentru un motiv foarte precis. înţelese de asemenea, într-o străfulgerare instinctivă, că furia lui Walt avea o legătură oarecare cu neliniştea actuală a tatălui ei. îşi lăsă braţele să-i cadă încet de-a lungul corpului.

- Ar fi preferabil să-mi explici, nu crezi? spuse ea.

Ce vrei să spui?

- Numai că tatăl tău este răspunzător de moartea mamei mele vitrege.

O tăcere mortală o copleşi. Şocul o încremeni locului pe Kate. Cuvintele lui se izbeau în capul ei. Tatăl ei. Leila Denton. Şi de ce oamenii îi spuneau întotdeauna Leila Denton în loc de doamna Marlow? Urechile lui Kate începură să zbârnâie şi acest zgomot surd se confunda cu vuietul mării. Se răsuci în loc.

- Ti-ai pierdut minţile!

- Este tot comentariul tău? Acesta este adevărul!

El o obligă să-l privească.

- Este adevărul şi nimic nu va putea schimba asta. Era tatăl tău!

Kate se revoltă.

- Nu te cred! Este imposibil! Cum? De ce? Dacă a fost într- adevăr ceva pe vremea aceea, de ce nimeni nu este la curent? De ce n-a avut loc o anchetă, de ce.

Vocea i se frânse.

- Cum poţi să spui un lucru atât de îngrozitor? adăugă ea.

- Pentru că am înţeles totul.

- Tu? Ai înţeles totul? Dar cum, cum?

- Mama mea vitregă era nebună după el. S-a căsătorit cu tatăl meu numai pentru a scăpa de familia sa. Apoi l-a întâlnit pe tatăl tău. oh! Credeam

că nimeni nu era la curent! Dar eu, ştiam.

Lui Kate îi scăpă un hohot convulsiv. Walt nu-i lăsă timp să protesteze.

- Ei aveau obiceiul să se întâlnească în Mahore, în cartierul „colonial“ şi pe plaja lagunei. I-am mai zărit o dată în sectorul
Kalung. Ea pretextase o vizită la familia Maddison, dar în realitate se dusese să-l întâlnească pe tatăl tău acolo, unde el avea de lucru. Ştiu pentru că am urmărit-o. în ziua aceea au decis să fugă împreună.

Neîncrezătoare, Kate scutură din cap. Toate astea i se păreau atât de îngrozitoare. să creadă că iubitul ei tată. scoase un murmur gâtuit şi Walt încuviinţă cu un aer satisfăcut:

- Acum te cred: nu ştiai! zise el, batjocoritor. Dar în fond, nu este atât de surprinzător. Cine te-ar fi putut pune la curent? Desigur că nu tatăl meu! El bănuia legătura mamei mele vitrege, dar n-ar fi îndrăznit niciodată să se gândească la cel mai bun prieten al lui. Cât despre tatăl tău, s-a ferit să spună ceva unei fiice care-l idolatriza! Iată bărbatul care mi se dădea mereu drept exemplu!

El rânji.

- Şi chiar atunci, n-a avut curajul s-o urmeze. I-a fost teamă. Leila l-a aşteptat două zile. Avea biletele lor în geanta ei, totul era pregătit. El n-a venit. Oricum, ar fi fost prea târziu: ea nu putea să se

întoarcă acasă. A vrut să termine o dată pentru totdeauna. Era singura scăpare pentru ea.

Buzele decolorate ale lui Kate lăsară să-i scape un geamăt. îi reveneau în memorie frânturi din mici bârfe. exista un alt bărbat în viaţa Leilei. dar n-a mers. în disperarea ei, şi-a pus capăt zilelor.

- Da, reluă Walt. Tatăl tău este răspunzător. Este ca şi cum ar fi ţinut volanul maşinii.

- Oh! nu, se lamenta slab Kate. Nu pot să cred. Nu. nu tatăl meu!

Walt clătină din cap.

- Am dovezi. Mesaje. le-am găsit eu însumi după aceea printre lucrurile mamei mele vitrege. Tata era prea răvăşit pentru a căuta.

Kate fixa valurile luminate de lună. Ceva în sinea ei îi spunea că aceste cuvinte ale lui Walt erau reprezentarea adevărului. Şi-l imagina foarte bine, ocupat să scotocească prin poşeta Leilei, cu urechea mereu la pândă în spatele uşilor, cu mâna pe jalnicele obiecte, dovezile.

Lacrimile îi umezeau ochii. Mama ei ghicise oare vreodată? Un val de ură o copleşea. Cum îndrăznea Walt să facă să renască acel trecut oribil? Şi ea, cum putea rămâne acolo şi să-l asculte?

- De ce îmi spui toate astea? întrebă ea. De ce, după atâţia ani? Nu sunt convinsă, totuşi!

- Aş putea să te conving, dacă s-ar dovedi necesar.

Kate se gândi la tatăl ei.

- Dar s-ar schimba ceva dacă te-aş crede?

- Este foarte simplu ca nimic să nu se schimbe.

Walt se întoarse şi o antrenă cu brutalitate spre maşină. Ea îl urmă poticnindu-se. Apoi se opri şi îşi umezi buzele.

- De ce Walt? Vreau să ştiu. Ce vrei de la mine?

El deschise portiera.

- Mi se pare că sesizez o subtilă schimbare de ton la această tânără femeie, spuse el cu un rictus neîndurător.

- Ar fi trebuit să bănuiesc! exclamă ea furioasă. Este un şantaj!

El avu un râs dezagreabil.

- Nimic atât de dramatic! Draga mea Kate, nu sunt atât de prost încât să cred într-o înţelegere atât de rapidă între noi!

- Cum pot să-mi imaginez altceva? Dar te previn: nu mă voi preta nici unui şantaj.

El ridică din umeri.

- Mă tem că n-ai de ales. Dar dacă eşti deşteaptă, vei ţine minte asta.

Kate se încordă. Ajungeau în fine la obiect.

- Ei bine, spuse ea, care este preţul tău?

- Pot fi un prieten bun. sau un duşman rău. Dacă pui vreun preţ pe fericirea tatălui tău, aminteşte-ţi asta pe viitor. Şi mai este ceva.

Cu unghiile înfipte în palme, Kate aşteptă. Un

zâmbet deformă gura lui Walt.

- îndepărtează-te de Brad Sheridan sau ai putea să-l regreţi.

Capitolul 4

în noaptea aceea, Kate nu dormi prea mult. în întuneric, se tot răsuci de pe o parte pe alta în patul ei, încă sub şocul groaznicei revelaţii. Instinctul îi striga să alerge la tatăl ei şi să-l oblige să-i spună adevărul, dar îi lipsea forţa.

în ciuda căldurii apăsătoare, îi era frig sub singura cuvertură. Walt vorbise despre dovezi. Ce dovezi? înfiorându-se, îşi amintea expresia înspăimântată a tatălui ei, aerul neliniştit al mamei înainte de plecare şi propria ei intuiţie, acest sentiment confuz că totul nu era ca de obicei. Walt îl şantaja oare pe tatăl ei de ani de zile? Cât îl ura! Chiar dacă era vorba de un simplu şantaj moral, îi împovăra de acum înainte viaţa şi nu se va linişti până când va lămuri totul.

Când se făcu ziuă, era trasă la faţă şi avea cearcăne sub ochi. Tatăl ei îi remarcă înfăţişarea şi lipsa poftei de mâncare şi o întrebă ce nu era în ordine.

Ea vru să-i răspundă: „Nimic nu este în ordine!“ dar se mulţumi să spună cu un zâmbet forţat:

- Fiica ta a făcut puţin prea mult abuz de gin, ieri seară! îi este ruşine de ea însăşi, în această dimineaţă.

- Dacă este vorba doar de asta! făcu el uşurat. De ce nu te mai duci puţin în pat?

- Da, poate.

Aşteptă să plece şi îşi turnă o a doua ceaşcă de

cafea. Ce trebuia oare să facă?

Să-l hărţuiască pe tatăl ei până va afla adevărul? Trebuia neapărat să-l oprească pe Walt din acţiunea lui criminală. Dar cum să-i ascundă toate astea mamei sale?

îşi apăsă fruntea fierbinte cu mâna. O mulţime de amănunte îi reveneau în minte: zgârcenia tatălui ei din ultimul timp, dorinţa lui foarte vie s-o vadă păstrând relaţii bune cu Walt..

Kate se ridică. Trebuia să lămurească, să afle adevărul. Cel mai bun mijloc nu era cel mai elegant, dar se hotărî să scotocească prin lucrurile tatălui său. înainte de toate, deschise scrinul lăcuit aparţinând mamei sale şi verifică dacă toate bijuteriile erau acolo. Nu era nici o îndoială: erau toate acolo, în afară de două, luate de doamna Merrivale pentru sejurul ei în Anglia.

Se îndreptă după aceea spre birou şi deschise sertarul din stânga. Conţinea carnete vechi de cecuri cu excepţia celor din anul în curs.

Luă imediat două din ele şi începu să verifice metodic taloanele, detestându-se în acelaşi timp că se deda acestui spionaj. Când termină, scoase un suspin de uşurare. Crezuse oare realmente că va găsi o dovadă de vărsământ pe numele lui Walt Marlow?

Aşadar, nu era o chestiune de bani. Dar atunci, despre ce era vorba? Brusc simţi nevoia să aibă un prieten, o persoană capabilă s-o asculte şi s-o

sfătuiască, o persoană de încredere.

Tresări brusc, deoarece imaginea lui Brad Sheridan îi apăru în minte. De ce se gândise instinctiv la el? Primele întrebări în legătură cu tatăl ei fuseseră sugerate de Brad, şi Marlow o pusese în gardă împotriva lui. De ce?

în clipa aceea, întoarcerea lui Benny îi întrerupse cursul gândurilor. Se duse la bucătărie cu un fel de sentiment de recunoştinţă şi alcătui meniul cu el. Tocmai se hotărâse să coboare în oraş când sosi Fay.

Kate pregăti cafeaua şi se aşeză s-o asculte. Fay avea întotdeauna o mulţime de anecdote, dar astăzi tremura de exaltare.

- Aţi aflat noutatea, o întrebă ea ridicând spre Kate ochii strălucitori.

Kate simţi un nod în gât.

- Elaine?

- îl va părăsi pe Rex, cred. în această dimineaţă s-a instalat la hotel cu trei valize. Nimeni nu l-a văzut pe Rex în timpul weekendului. Dar dacă mă gândesc, eraţi la club ieri seară. Nu s-a întâmplat nimic?

Kate îi întâlni privirea şi simţi o dorinţă subită să strige. Propria voce i se păru ireală şi dogită când răspunse:

- Nimic. Am avut o migrenă şi am plecat devreme.

Fay nu-şi ascunse dezamăgirea. Kate n-avea decât o dorinţă: s-o vadă plecată cât mai repede posibil! Ura bârfele şi mai ales azi. Nu se simţea capabilă nici măcar să-l plângă pe bietul Rex.

Oricum, Elaine era prea egocentrică pentru a face un bărbat fericit. Brad Sheridan o însoţea ieri seară. era ultimul bărbat pe care l-ar fi crezut capabil să-şi piardă capul pentru o femeie ca Elaine!

- în fine, nu-i nimic, continuă Fay. Am venit să vă văd pentru un alt motiv.

Se aplecă spre Kate.

- Sper că dimineaţa asta sunteţi într-o dispoziţie favorabilă, deoarece vreau să vă cer o favoare.

- Oh! făcu Kate. Despre ce este vorba?

- Ei bine. este vorba despre doamna Van Hahn. Tocmai are una din admirabilele ei idei.

Kate clătină din cap. O cunoştea puţin pe doamna Van Hahn, soţia directorului tehnic. Aceasta era întotdeauna plină de energie şi în acelaşi timp de imaginaţie după părerea tuturor, dar unii din Mahore se felicitau că n-o văd petrecând mai mult de o treime din an în ţară. După explicaţiile lui Fay, de data asta era vorba să pună pe picioare o nouă operă de caritate. Pentru asta, era nevoie de bani, şi pentru a găsi fondurile, Lorna Van Hahn intenţiona să organizeze o prezentare de modă. Această iniţiativă va avea cu siguranţă un mare succes pe lângă soţiile funcţionarilor europeni ai firmei, aflate prea departe de circuitele obişnuite ale croitoriei de lux.

Kate clătină din cap.

- Când trebuie să aibă loc? întrebă ea.

- A închiriat restaurantul hotelului pentru ziua de douăzeci şi unu, adică de azi în trei săptămâni,

răspunse Fay.

Kate protestă. Trebuia mai mult timp pentru a găsi manechine, modele.

- Aici interveniţi dumneavoastră, explică Fay. Da, ştiu că sunteţi în vacanţă, dar doamna Van Hahn nu vrea să audă vorbindu-se despre asta. în fine. aşa ar vrea, deoarece nu este un tiran. Dar experienţa dumneavoastră ar putea să-i fie atât de preţioasă pentru alegerea rochiilor şi în plus. dacă aţi vrea să defilaţi cu celelalte manechine!

Kate ezită un moment. Apoi, dispoziţia ei se schimbă. De ce nu, la urma urmei? Asta ar ajuta-o să-şi uite pentru un timp neliniştile..

- De acord, spuse ea. Accept.

- Minunat! Sunt atât de fericită!

Fay se ridică şi-şi luă geanta.

- Mulţumesc pentru cafea. vreţi să mă scuzaţi? Am întâlnire cu un bărbat pentru masa de prânz.

Kate zâmbi privind-o îndepărtându-se. Dar când rămase singură, gândurile triste o asaltară din nou. Regreta că nu-i ceruse lui Fay s-o ducă în oraş. Ziua se întindea înaintea ei, goală, dezolantă, solitară.

Brusc, se hotărî. Astăzi nu trebuia să rămână închisă în casă! Fără să mai stea să reflecteze, se duse să-l anunţe pe Benny că lua şalupa pentru a merge la lagună.

- Voi reveni cam pe la ora şase, adăugă ea. Spune-i tatei să nu se neliniştească.

îşi pregăti un coş de picnic, îşi luă costumul de baie şi un prosop, apoi se îndreptă spre hangarul unde o aştepta vechea şalupă a familiei Merrivale. Verifică nivelul carburatorului, înainte de a pune motorul în funcţiune. Marea era calmă, dar o briză uşoară atenua puterea soarelui.

Era pentru prima dată singură pe această ambarcaţie. Dar nu-i era teamă. Cunoştea toate reperele din lungul coastei, toate balizele.

Ajunsă în faţa celor trei stânci care marcau intrarea în lagună, încetini, atentă la curenţi, apoi pătrunse în apele verzi şi translucide. Plaja clubului era pustie. Pe ţărmul cel mai îndepărtat, în faţa vilei albe, câţiva copii se jucau. Kate îşi legă şalupa la debarcaderul din faţa clubului.

în clipa următoare, sărise în apa călduţă şi înota făcând alternativ pluta pentru a se elibera de obsesiile ei. Totuşi, în ciuda efectului binefăcător al mării, nu putea evita să reflecteze. Era convinsă de un lucru, de acum înainte: Walt nu-l hărţuia pe tatăl său pentru bani. Atunci, ce urmărea?

Reveni în cele din urmă pe nisip, se şterse şi se masă cu ulei solar înainte de a mânca. Apoi, cu capul pe braţele încrucişate, întinsă pe burtă, adormi.

Un val mic îi atinse brusc piciorul şi o umbră căzu pe ea. Se auzi o voce:

- Peste un minut, vei fi udă!

Kate se întinse, apoi se ridică pe jumătate, cu o

mână streaşină la ochi. întâlni privirea impasibilă a lui Brad Sheridan.

- Dumneata? Dar când ai.

Apoi se temu că-şi trădează emoţia, deoarece inima începu să-i bată dezordonat, şi spuse cu răceală:

- Nu te-am auzit apropiindu-te!

- Nu mă miră, deoarece dormeai profund.

- Adevărat?

începu să-şi aranjeze părul, cu un calm afectat. El rămânea acolo, privind-o cu o aroganţă inconştientă.

- Ai venit singură? întrebă el în cele din urmă.

Ea încuviinţă scurt, apoi se aşeză în capul oaselor, cu genunchii între mâini. îi oferea lui un profil indiferent, dar simţea concentrată asupra ei, atenţia vie a lui Brad.

- Spune-mi dacă te deranjez, spuse el, sarcastic.

- Plaja aparţine tuturor!

Urmă o altă tăcere. Brad nu se mişcă, dar o tensiune subită se stabili între ei, ca un zid gros intangibil.

- Kate?

Ea nu reacţionă imediat la insistenţa lui.

- Da? murmură ea în sfârşit, cam cu regret.

- De acord! Acum ştiu: mă urăşti de moarte!

- în cazul acesta ştii mai multe decât mine!

Cu o lovitură de călcâi, el făcu să zboare un pumn de nisip alb.

- Ascultă, Kate, dacă ar fi vorba despre altcineva decât dumneata, n-aş catadicsi să dau explicaţii.

- Eu nu le cer.

- Ei bine, le vei avea, totuşi! izbucni el. Şi dumneata ai interesul să mă asculţi.

- Ti-am spus: nu le vreau.

- Mi-ar plăcea să bat adorabilul dumitale posterior cu propriile mele mâini.

- în alţi termeni, vei îmbina loviturile cu insulta!

Kate începu să-şi adune lucrurile, apoi se ridică şi se îndreptă spre debarcader. O mână de fier îi opri elanul. Brad îi luă coşuleţul de picnic, îl aruncă pe nisip şi spuse:

- Stai jos!

Furioasă, îşi ridică ochii spre el pentru a-l sfida. Dar în ochii lui cenuşii strălucea mânia. Gura şi fiecare din trăsăturile lui erau înăsprite de o voinţă inflexibilă. Tânăra îi aruncă:

- Abia m-am ridicat!

- Ei bine, te vei aşeza din nou! Şi mă vei asculta!

încet, implacabil, se încovoie sub presiunea mâinii lui şi căzu în genunchi.

- Cunosc motivul furiei dumitale, spuse el atunci. Ai rămas cu o impresie greşită, ieri seară. îmi porţi pică pentru că te-am abandonat, sau cel puţin asta este ceea ce crezi!

Ea nu răspunse.

- Cei buni de gură trebuie să se fi bucurat din

toată inima, noaptea asta, reluă el. Elaine Winton era bolnavă.

- Adevărat? făcu Kate cu o voce lipsită de expresie.

Privirea ei se opri asupra mâinilor bronzate care-i ţineau
încă încheieturile. Cu regret, el le dădu drumul şi ea începu să le fricţioneze.

- Avea nevoie de cineva alături de ea, reluă Brad. Era într-o stare de nedescris. Ar fi putut face orice.

Kate inspiră adânc.

- Ascultă: nu am nici un chef să aud ceva despre Elaine Winton. Iubitele dumitale nu mă interesează absolut deloc.

- Elaine nu este iubita mea. Este soţia lui Rex Winton şi am intenţia să fac în aşa fel încât să rămână.

- Merită într-adevăr osteneala? îi aruncă Kate. Elaine nu pare să arate dorinţa de a se comporta ca o femeie la locul ei. S-a instalat în această dimineaţă la hotel, cu trei valize.

- Dumnezeule! Voi femeile, nu pierdeţi timpul, aşa-i?

Kate îi ignoră intenţia injurioasă.

- După cum vezi nu mai este un secret, spuse ea. Dacă îmi dai voie, de vreme ce totul este lămurit, mă duc să mă mai scald încă puţin. Te sfătuiesc să te întorci de unde ai venit. trebuie că eşti aşteptat.

Făcu un singur pas. Brad îi prinse braţul şi o obligă să-i facă faţă.

- Nu este deloc loial din partea dumitale, Kate. Elaine băuse prea mult ieri seară, şi era pe punctul să facă o criză de nervi. Am fost obligat să o conduc acasă la ea.

- Bineînţeles! înţeleg. nu te critic, Brad. Acum vrei să mă laşi?

- Pe bună dreptate, se încăpăţână el. Nu înţelegi nimic.

- Este atât de important pentru dumneata?

- Elaine este însărcinată.

- Cum?

Kate încremeni pentru o clipă, se gândi nefericită: „Oh! nu, nu Brad, nu Brad“.

El continua deja:

- De la asta a pornit totul. Ea nu vrea să aibă un copil. îi face viaţa un infern lui Rex de două săptămâni. Au sfârşit prin a avea o scenă teribilă şi Elaine a părăsit domiciliul lor. Rex a avut o reacţie de înţeles. Se săturase până peste cap de crizele ei! Şi-a turnat pahar un de whisky şi şi-a spus: „Să aştept liniştit aici. Se va întoarce“. Apoi, cum ea tot nu era acolo, a reflectat şi şi-a amintit că plecase în cămaşă de noapte şi în capot. I s-a făcut teamă şi mi-a telefonat. A mai telefonat şi familiei Maddison. Zece minute mai târziu, o găseam în mica pagodă din

grădina familiei Maddison.

Se întrerupse să-şi tragă sufletul.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

- Sâmbătă seara, foarte târziu. Sau mai curând ieri dimineaţă la primele ore. Elaine era în stare de şoc. Lena a schimbat-o, apoi a chemat doctorul. Acesta i-a administrat un sedativ şi Rex a rămas la căpătâiul ei, într-un fotoliu. Numai că a adormit profund şi când s-a trezit, Elaine nu mai era acolo. îi lăsase un bilet pentru a-l informa despre hotărârea ei de a-l părăsi. Pe de altă parte, a fost anunţat în acel moment de un mare necaz la plantaţie. Am vrut să iau asta asupra mea, în timp ce el pleca în căutarea Elainei.

Faţa lui Kate se lumină în sfârşit.

- Dar cum a putut oare să plece? exclamă ea. Nu există avion spre Singapore înainte de marţi.

- Am verificat minuţios toate orarele aeriene, spuse Brad cu o mică grimasă. Exista o singură posibilitate pentru ea, să se ducă la Kuala Lumpur. Rex era bolnav la ideea de a o şti singură pe drum pentru a prinde acest avion.

- Luase maşina?

El clătină din cap.

- Ştii doar cât de prost conduce. Şi apoi, Rex şi-a amintit de un cuplu australian cu care Elaine se împrietenise la Bahru Pekan. A presupus că intenţiona să se ducă să-i întâlnească. Din păcate, n-am reuşit să-i prindem la telefon. Rex nu mai putea

sta locului. De aceea, i-am împrumutat maşina mea şi a plecat. După prânz, m-a chemat la telefon. Familia Harmon nu era la ei acasă la Bahru Pekan şi la aeroportul din Kuala Lumpur nici o rezervare nu fusese făcută pe numele Elainei Winton. Se pregătea să se întoarcă, dar voia să fie cineva la el acasă, în cazul în care Elaine îşi făcea apariţia. Iată de ce n-am putut să vin să te caut ieri.

Kate nu răspunse.

Ca şi cum citea în ea, Brad se aplecă spre tânără.

- Nu ştiam absolut nimic despre programul Elainei sau despre locul unde se refugiase. Dar când am revăzut-o ieri seară, nu era în stare să mi-o spună. Am avut un şoc când, intrând în club, am văzut-o beată moartă şi am auzit-o cum anunţa pe toată lumea că Rex tocmai a părăsit-o. Am încercat să-i bag minţile în cap şi am convins-o să se întoarcă acasă. Acesta a fost momentul când ne-am întâlnit.

Kate clătină din cap.

- N-ai avut de ales. şi Rex?

- A revenit. înduioşător, în bucuria lui de a o găsi teafără şi nevătămată. îşi doreşte cu disperare să aibă acest copil şi să-şi salveze căsnicia. I-am sugerat s-o lase pe Elaine să se întoarcă pentru câtva timp la familia ei, ca să se familiarizeze cu ideea maternităţii. El nu era foarte entuziasmat. în ceea ce o priveşte, Elaine este atât de dezechilibrată. sarcina ei şi acest climat nesănătos, toate astea pot fi la originea unei tragedii!

El ezită.

- Noi avem şi aşa destule necazuri la Mahore.

Sinceritatea lui era indiscutabilă. Kate îşi întoarse privirea.

îi era ruşine acum de graba ei de a-l bănui pe Brad, dar era prea orgolioasă ca să recunoască. încet, îşi întoarse capul. îi zâmbi şi spuse cu o voce puţin răguşită:

- Ei bine, iată un mic capitol încheiat fericit, datorită dumitale!

- Nu în întregime. m-am întors la club, ieri seară, ca să te găsesc şi să-ţi explic. Nu mai erai acolo. Plecaseşi cu acest. acest personaj molâu şi îndoielnic. de ce nu m-ai aşteptat?

- Dar de ce s-o fac? Doar n-o să mă retrag într-un colţ sperând să-ţi schimbi părerea!

- Nu eşti rezonabilă!

- Ba da.

- Nu!

El se enervă brusc.

- Cum s-a întâmplat că instinctul nu ţi-a şoptit că se petrecea ceva anormal? îţi trimisesem un bilet, şi dumneata. nu mi-ai acordat nici o privire ieri seară, în faţa clubului!

îi scăpă un oftat exasperat şi o privi ca şi cum simţea o mare nevoie s-o scuture.

- Asta este toată apărarea dumitale?

- La ce te aşteptai?

- Când mă gândesc la dumneata cu acest.

- Oh! Ţi se întâmplă să gândeşti?

- Kate!

Era o notă de avertisment în vocea lui dar tânăra alese să nu-i acorde atenţie.

- Da, dar se pare că uiţi ceva, exclamă ea. Eşti singurul care faci atâta caz din toate astea. Singurul care ai început. Eu nu-ţi cerusem nimic, nici o explicaţie.

- Nu, dar le ai! Şi asta, pe deasupra!

O prinse sălbatic de umeri fără să-i lase timp să se împotrivească şi o sărută cu violenţă. Trupul zvelt al lui Kate fu strivit de cel al lui Brad, puternic, ferm, în timp ce-i mângâia ceafa.

Când îi părăsi buzele, ea îi murmură numele cu o voce gâtuită, într-o ultimă dorinţă de a protesta, dar el îşi opri strânsoarea.

- De ce te războieşti mereu cu mine, Kate? se plânse el.

O întinse pe nisip şi-i privi faţa palidă, trasă.

- încep să cred că eşti o fiinţă umană, la urma urmei. Erai geloasă, ieri seară!

- Geloasă? Pe dumneata?

Buzele tinerei începură să tremure din cauza umilinţei.

- Eşti nebun! Dumneata.

- Noaptea trecută am văzut fisurându-se zidul apărării dumitale, când ne-ai zărit, pe Elaine şi pe

mine.

O ţinea cu putere pe nisip şi o obliga să-l asculte.

- Dacă te-am căutat astăzi pretutindeni, era din cauza asta. Voiam să-ţi explic totul. n-am putut s-o fac ieri, cu toţi acei oameni de faţă. Şi apoi, nu ştiam care va fi reacţia Elainei! Oh! Kate, încetează să mă chinuieşti, să te chinuieşti şi pe tine.

Ochii lui întunecaţi scrutară îndelung faţa tinerei şi brusc, din toată inima, Kate îşi dori să abandoneze lupta împotriva lui. Evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore o epuizaseră nervos şi fizic. în tulburarea şi desperarea ei, avea în sfârşit în faţa ei un soi de stâncă de care se putea agăţa. întredeschise buzele, în căutarea unui răspuns, dar el scutură din cap.

- N-o spune, Kate!

Capul său acoperi frumuseţea luminoasă a cerului. O privi intens, ca şi cum voia să citească pe trăsăturile ei un răspuns la o întrebarea neformulată, apoi se aplecă încet spre gura ei. într-o ultimă încercare de a se opune vrăjii, întoarse puţin capul şi îşi ascunse faţa la umărul lui lat.

- Asta-i tot ce-mi oferi?

Dar nu era nici un cinism în întrebarea lui. Doar o nuanţă între tandreţe şi resemnare. Ea răspunse într-un murmur:

- Nu mi-ai cerut nimic, Brad.

Ea îl auzi oftând şi vocea lui căpătă o notă de

umor involuntar:

- Dulce Kate, nu eşti o scorpie. dar nu vei abandona niciodată?

Mâinile lui se rătăciră în părul ei mătăsos, alunecară pe lobul urechii într-o mângâiere extrem de periculoasă. încetul cu încetul, Kate simţi cum furia o părăseşte. Lenta emoţie care urca în ea îi slăbea treptat împotrivirea. Şi pe neaşteptate, un vârtej îi învălui şi cerul se prăbuşi peste ei.

Nici unul nu observase norii de furtună veniţi din strâmtoare, nici nu auzise vântul care fremăta din ce în ce mai puternic printre copaci. în acelaşi timp cu tunetul, gura lui Brad o strivi pe aceea a lui Kate. O perdea de ploaie măturâ laguna.

Nisipul biciuia braţele şi picioarele goale ale tinerei. Un instinct primitiv o împingea să fugă de ploaie, dar corpul lui Brad o strivea pe sol.

- Prea târziu. se va termina în zece minute.

Vocea lui avea ceva triumfător. Apoi gura lui îi căuta obrajii, sprâncenele, tâmplele şi scoase un suspin înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

în acest potop de nisip şi de apă, Kate se simţi cuprinsă de o stranie şi extraordinară exaltare. Se abandonă focului arzător al tulburării ei şi se agăţă de Brad, a cărui cămaşă udă dezvăluia fiecare muşchi puternic.

Furtuna făcea ravagii deasupra celor două corpuri înlănţuite. Kate uită totul în această înfrigurare în care răsunau bătăile tumultuoase ale inimii ei. Până în clipa când mâinile lui Brad începură să facă să alunece bretelele costumului ei de baie.

- Nu!

Se îndepărtă de el dintr-o săritură. Tremura din toate încheieturile. Cu stângăcie îşi îndreptă costumul şi îşi netezi părul ud.

Brad rămase tăcut. Treptat, lumea îşi reluă aspectul normal. Atunci, el bombăni:

- Ar fi trebuit să mă aştept la asta, presupun.

Kate scoase un oftat adânc.

- îmi pare rău că te decepţionez.

- Este un cuvânt prea slab pentru a caracteriza sentimentele mele.

- Şi fireşte mă crezi incapabilă să am aşa ceva? exclamă ea.

- Este o posibilitate, într-adevăr.

- Ar fi trebuit să te gândeşti mai devreme! îi aruncă ea.

îl auzi mişcându-se şi se temu să-l vadă apropiindu-se din nou de ea. Se cramponă de prosopul ud şi plin de nisip şi-l văzu pe Brad întinzând mâna spre ea. Instantaneu, se trase înapoi.

- Kate, să nu ne certăm, spuse el.

- Ne certăm? făcu ea, surprinsă.

- Da. Am venit aici ca să vorbim.

Kate se înfăşură în prosop.

- Discursurile tale sunt foarte elocvente, spuse ea.

- Să spunem, continuă el liniştit că nu sunt primul bărbat care doreşte o fată foarte frumoasă. Cât despre tine, nu vei fi prima femeie care-şi schimbă părerea în ultimul moment!

Timp de o clipă, ea îl privi, ca şi cum nu înţelegea. El făcu un pas în faţă, luând fără îndoială tăcerea ei drept o încuviinţare şi-i atinse braţul.

- Să plecăm de aici. Am nevoie de un duş, chiar dacă nu este cazul tău. Vino, am o cheie de la club. Vom găsi acolo prosoape uscate.

Fără să spună un cuvânt, îl urmă şi-l privi deschizând uşa, apoi luând două prosoape din dulapul lui personal şi întinzându-i unul.

Puţin mai târziu, ea avu impresia că revine la viaţă sub duşul cald care o elibera de tot nisipul lipit de pielea ei. în momentul când îşi aminti că n-avea haine de schimb, Brad o strigă şi-i oferi un halat de baie bărbătesc, maro cu bej.

Ea îl primi cu recunoştinţă şi putu în sfârşit ieşi din cabină. îl regăsi pe Brad la bar, unde el îi întinse un pahar plin cu o băutură întăritoare.

- Mulţumesc, murmură ea. Aveam nevoie.

- Nu eşti singura, replică el sec.

Ea îşi simţi faţa îmbujorându-se, dar el n-o privea. Brad se schimbase şi purta un pantalon din pânză şi

o cămaşă galbenă. Trebuie să se fi simţit observat, deoarece îşi ridică ochii.

- Mă deplasez rareori cu un costum complet, spuse el. Un adevărat mic cercetaş: întotdeauna pregătit.

- Pregătit pentru orice! îndrăzni ea.

- Asta costă uneori.

Nonşalant, îi luă paharul din mână, îl umplu din nou şi i-l înapoie.

- Kate, de cât timp tatăl tău şi Walt Marlow sunt asociaţi atât de apropiaţi? întrebă el pe neaşteptate.

întrebarea o luă pe nepregătite.

- Nu este vorba chiar de o asociere, bâigui ea. Sunt colegi de muncă de mulţi ani.

- Să nu ne certăm pentru cuvinte. E acelaşi lucru, spuse el.

- Şi atunci? De ce această întrebare?

- Aş vrea să ştiu dacă Marlow are o influenţă asupra tatălui tău sau dacă-l are cu ceva la mână.

- Cum? făcu ea ochii mari, restabilind echilibrul paharului pe care fusese cât pe ce să-l răstoarne. Ce întrebare stranie!

- Găseşti?

- Da. în plus, n-ai nici un drept să o pui!

- Dimpotrivă. Am toate drepturile!

Kate simţi un fior rece trecându-i pe şira spinării. Era adevărat, îşi aminti ea, Brad Sheridan avea unele drepturi. Venise la Mahore în misiune, ca să facă o anchetă despre care nu suflase un cuvânt nimănui.

- Poate că este adevărat, spuse ea pe un ton evaziv, dar n-ai nici un drept să mă interoghezi. îţi amintesc a doua oară că nu fac parte din firmă. îţi sugerez să te duci să-l întrebi fie pe tatăl meu, fie pe Walt Marlow.

Se ridică brusc şi îşi puse paharul pe masă.

- Trebuie să mă întorc acasă, acum. Este târziu!

- încă nu, Kate!

O ajunse din urmă şi-i bară calea, mare şi neînduplecat dintr-o dată.

- Ascultă-mă, reluă el tăios, şi încetează să mă priveşti ca şi cum aş fi inamicul public numărul unu! Ştiu foarte exact ceea ce este putred în Mahore! Ştiu prin ce ocolişuri. Şi ştiu de cine! Dar am nevoie de dovezi.

- De ce mi-o spui mie?

- Pentru că ştiu un lucru: fericirea tatălui tău contează mult pentru tine. Şi de asemenea pentru că sunt convins că nu eşti complet neştiutoare despre ce se întâmplă. Pretutindeni unde merg mă lovesc de un zid de tăcere! Aparent, totul merge aici ca pe roate, dar toate rapoartele noastre arată contrariul. Ştii că în ultimii cinci ani, randamentul la Mahore a scăzut cu 15-20% faţă de alte întreprinderi din Malaysia şi din Indii?

Brad se întrerupse şi-şi puse braţele pe umerii tinerei.

- Crede-mă, puţin mă interesează despre cine este vorba sau de importanţa persoanei în chestiune, dar voi găsi vinovatul! Dacă ai bănuieli sau ştii ceva, trebuie să-mi spui!

Ea se făcu mică sub asprimea privirii lui. În acelaşi timp, teama se insinua în ea. Brusc, totul avea un sens, fiecarea element îşi găsea locul său. Nu-i era doar teamă, chiar se simţea rău.

Scutură din cap.

- Nu, nu ştiu nimic! Aş prefera să ştiu, pentru tatăl meu. Dar în acest caz, ai fi ultima persoană căruia i-aş vorbi despre asta.

îi respinse violent mâinile. Ochii ei străluceau de furie.

- Iată de ce m-ai urmărit azi, nu-i aşa? Iată de ce erai atât de grăbit să mă ţii în braţele tale! Este atât de uşor să smulgi confidenţe unei femei în acele momente! Ei bine, îţi pierzi timpul. N-ai reuşit şi sunt fericită.

Ii împinse şi se năpusti afară, apoi alergă cu toată viteza spre debarcader. Dezlegă în grabă legăturile şi puse motorul în funcţiune, fără să se sinchisească de apa de ploaie de pe fundul şalupei.

Furtuna slăbea. Spre vest, soarele apărea în spatele norilor coloraţi în roşu şi auriu. Dar el nu încălzea inima lui Kate. După dezvăluirile lui Brad, îi rămânea o foarte slabă consolare. Slavă Domnului, se gândea ea, se oprise la timp pe panta ridicolului!

Nu vei afla niciodată, zise ea tare printre lacrimi

de furie. Paradisul este pavat cu iluzii.

Capitolul 5

La întoarcerea acasă, găsi două mesaje. Unul era de la doamna Van Hahn. îi comunica numărul ei de telefon şi-i cerea lui Kate s-o sune seara. Celălalt era de la Walt. Va întârzia câteva minute, dar se va aranja oricum să se elibereze şi să vină s-o caute la ora opt.

Kate mototoli biletul. îşi dorea să fie câteva zile, sau mai bine, câteva săptămâni mai târziu. Apoi o sună pe doamna Van Hahn. Aceasta scoase o exclamaţie de încântare când îşi spuse numele. Era foarte dornică s-o întâlnească pe tânără cât mai curând, şi întâlnirea fu fixată pentru dimineaţa următoare.

Kate închise telefonul. Interlocutoarea sa îi transmisese puţin din entuziasmul ei. Da, va fi plăcut să organizeze această prezentare de modă, ceea ce o va ajuta să-şi ocupe timpul. Era deja plină de idei. Se îndreptă spre camera ei, înarmată cu un blocnotes şi un creion.

Când tatăl ei reveni, observă că avea un aer încordat şi obosit. Dar se interesă de planul ei şi când Kate se duse să-şi facă un duş şi să se îmbrace, avea un moral mai bun.

Walt a sosit cu câteva minute înainte de ora opt, liniştit şi mulţumit de el în smochingul său alb. Kate îl privi cu o senzaţie de dezgust. Putea într-adevăr s-o creadă capabilă de a avea relaţii agreabile cu el?

Cea mai mică din atenţiile lui o făcea mai curând să urle. Fiecare din gesturile lui era de altfel menit să-i mângâie braţul gol, s-o atingă, să-şi apropie faţa de a ei.

- Aş vrea să mergem în altă parte, de data asta, anunţă el. M-am săturat să văd mereu aceleaşi figuri!

în această privinţă, era de acord cu el. Nu dorea deloc să-l întâlnească pe Brad la club.

- Dacă am merge la Ah Chan? întrebă el.

- Mi-ar face plăcere, spuse ea politicos. N-am fost niciodată acolo.

- Atunci, aşa rămâne, scumpo! făcu el cu un aer satisfăcut bătând-o pe genunchi.

Era într-o dispoziţie încântătoare. O conduse sub luminile colorate şi sub clopoţeii cristalini ai Pagodei Verzi, ultimul local la modă din Mahore. Mâncarea era bună şi foarte variată, iar lista de vinuri destul de bogată. Walt comandă cu largheţe şi, pentru prima dată, Kate se întrebă cum reuşea să trăiască atât de indestulat. Avea o bucătăreasă, doi valeţi şi poseda un teren de vânătoare la Mas Telok. Maşina trebuie să-l fi costat foarte scump, şi nota de plată pentru băuturi trebuia să fie fantastică. La sfârşitul mesei, îi descoperi o altă slăbiciune.

Deasupra restaurantului exista o sală de jocuri. Din ce în ce mai jovial şi mai roşu la faţă, Walt nu voia să audă nimic:

- Haide, vino! Am să te învăţ să joci fantan. Este

un joc de cărţi.

Kate a protestă. Nu avea mijloacele s-o facă. Era în vacanţă şi nu lucra.

- îţi voi împrumuta eu bani, vino! Nu strica seara.

- Nu este intenţia mea, spuse ea, dar.

Brusc vocea ei se frânse şi îşi înăbuşi o exclamaţie.

- Ce mai e?

Walt începea să-şi piardă răbdarea. Apoi, văzând privirea însoţitoarei lui fixând un punct peste umărul lui, se întoarse.

Brad Sheridan se îndrepta spre masa situată în separeul de lângă ei. Fay era cu el, radioasă. Ea îi zări pe Walt şi pe Kate şi înaintă.

- Hello, voi doi! Ce mică-i lumea!

- Nu-i aşa? surâse Walt înlănţuind umerii lui Kate cu un gest posesiv.

Aceasta se ridicase.

- Doar nu plecaţi! exclamă Fay.

- Nu. tocmai voiam s-o conving pe Kate să urce pentru o mică partidă, zâmbi Walt.

- Oh! este periculos să joci! spuse tânără femeie cu o grimasă.

în timpul acestui schimb de cuvinte, Kate rămăsese tăcută, conştientă de privirea implacabilă şi îngheţată a lui Brad fixată asupra ei. El nu se clintise, ca şi cum n-o cunoştea. Şi brusc, corpul lui Kate o trădă. Genunchii ei tremurară la amintirea

episodului fierbinte de după-amiază, pe plajă. Făcu un enorm efort asupra ei însăşi.

- Nu, Fay, spuse ea. Nu mergem să jucăm. De fapt, plecăm. Noapte bună.

Fără măcar să-l aştepte pe Walt, se repezi spre ieşire. El o ajunse la uşă gâfâind uşor.

- Haide, scumpo, spuse el. Nu exagera!

- Ce vrei să spui?

- Ştii bine, răspunse el rânjind. Sheridan nu se aştepta cu siguranţă la acest gen de primire!

- Puţin îmi pasă! exclamă ea.

Obosită dintr-o dată, se strecură în maşină. Era mult timp de când nu mai plânsese, dar în acest moment era gata să cedeze acestei slăbiciuni. Cu un nod în gât, cu ochii aţintiţi asupra drumului, se închise în orgoliul ei pentru a-şi învinge emoţia.

Suportă fără să protesteze sărutările lui Walt. Erau recompensa pentru cină.

încă tremura când regăsi siguranţa bungaloului său. Dar cât timp va mai putea să-l ţină la distanţă pe Walt?

***

întâlnirea ei cu doamna Van Hahn, ziua următoare, fu ca o întoarcere binecuvântată la normalitate.

Era o femeie zveltă şi încă frumoasă în jur de cincizeci şi cinci de ani. Ochii ei albaştri sclipeau de inteligenţă.

Se instalară amândouă în faţa unei cafele şi ajunseră imediat la miezul problemei. Doamna Van Hahn fusese surprinsă de mulţimea detaliilor menţionate în notele preliminare ale lui Kate. O ascultă pe tânără făcând o primă estimare a costului prezentării de modă.

- Draga mea prietenă, exclamă ea, îmi imaginam în mod cu totul stupid că era suficient să telefonezi unei agenţii de manechine, apoi să închiriezi un salon convenabil şi să contactezi diverşi croitori!

Kate îşi reprimă un zâmbet.

- Ar fi posibil, spuse ea, dar această ţară oferă puţine posibilităţi şi proiectul dumneavoastră este mai ambiţios, cred. Ideal ar fi o colecţie originală, bineînţeles. Dar asta depinde de cheltuieli. şi de legăturile dumneavoastră.

- Contam puţin pe dumneavoastră în această privinţă.

Kate clătină din cap.

- Cunosc oameni, fireşte, dar la Paris, la Londra. şi dumneavoastră trebuie să ştiţi că marii creatori de modă au propriile lor saloane. După părerea mea, singura soluţie ar fi să intrăm în legătură cu achizitorul unui mare magazin din Singapore. Veţi avea posibilitatea unei alegeri mai mari.

- Singapore. îmi place această idee. îmi imaginez foarte bine o defilare de modele europene, apoi asiatice şi un fel de buchet final internaţional. îmi

place de asemenea mult ideea dumneavoastră privind interludiul cu dansatoare din Insula Bali. După cum ştiţi, prezentarea noastră va trebui să aibă loc în acelaşi timp cu Conferinţa Ecologică şi asta ar trebui să ne aducă lume.

Mai vorbi un timp pe această temă, apoi o întrebă pe vizitatoarea ei dacă era liberă să meargă miercuri cu ea la Singapore. Nu putea să monteze spectacolul fără sfatul ei preţios.

Kate şovăi. Doamna Van Hahn interpretă greşit şovăiala ei şi adăugă:

- Fireşte, toate cheltuielile mă privesc pe mine.

- Nu mă gândeam la asta. eu.

- Ah, uitasem! Mama dumneavoastră a fost operată şi trebuie să aşteptaţi veşti?

Kate încuviinţă. Mătuşa ei putea să-i telefoneze în orice moment, acum.

- Mama dumneavoastră este la Moorfield?

Kate încuviinţă cu un semn din cap şi doamna Van Hahn înscrise un cuvânt pe o foaie de hârtie apoi zâmbi.

- Totul va fi bine, spuse ea ridicându-se. Sunt sigură. Acum vom prânzi. Vom mai vorbi despre călătoria noastră la Singapore. Veţi putea să vă hotărâţi mai târziu.

Dar Kate se hotărâse deja. Două zile departe de toate preocupările ei personale îi vor face foarte bine. Doamna Van Hahn fu încântată de promptitudinea sa şi în timpul prânzului puseră la punct toate detaliile.

A doua zi dimineaţă, doamna Van Hahn îi telefonă lui Kate. Biletele de avion fuseseră deja rezervate. Urmau să ia avionul la ora cinci de pe aeroportul din Mahore. Kate nu anunţă pe nimeni de planurile ei, cu excepţia tatălui său care se arătă bucuros.

Miercuri, după ce a luat-o pe doamna Van Hahn de la hotelul ei, Kate se îmbarcă împreună cu ea şi la ora opt aterizau la Singapore.

însoţitoarea sa rezervase un apartament la hotelul Raffle, unul din cele mai cunoscute ale oraşului.

Cele două femei se schimbară, apoi cinară vorbind despre programul lor de a doua zi.

- Vom merge mai întâi să-i facem o vizită doamnei Lun, declară doamna Van Hahn. Prietena mea Rosalie Kelly mi-a spus multe lucruri bune despre ea, cum ştiţi deja. Sper că nu vom fi decepţionate!

Dar doamna Kee Lun n-a fost o decepţie.

Dimineaţă, luară un taxi şi ajunseră la magazinul chinezoaicei, printr-o reţea complicată de străduţe forfotind de lume pestriţă.

Micuţa chinezoaică le primi cu gravitate şi ascultă cu atenţie dorinţele doamnei Van Hahn. în acest timp, Kate examină atelierul şi hainele în curs de elaborare. Confecţionarea era perfectă şi ţesăturile de toată frumuseţea. Dar Kate avea în minte o colecţie în întregime originală şi trebuia să descopere

modele ieşite din comun.

O oră mai târziu, lua ceaiul cu cele două femei în micul apartament al doamnei Lun aflat deasupra atelierului. Pe balcon, o tânără fată era întinsă pe un şezlong. Kate fu impresionată de frumuseţea delicată a trăsăturilor sale palide, parcă sculptate în fildeş.

- Fiica mea Kim, spuse doamna Lun. Din păcate, nu se poate ridica ca să ni se alăture. A avut un accident acum cinci ani. Dar desenează modele pentru mine. Poate ar putea să vă ajute şi ea?

Cele două europene o cercetară cu o milă ascunsă pe tânăra condamnată la nemişcare. Dar Kim recunoscuse figura lui Kate şi faţa ei se lumină. Răscoli într-un teanc de reviste şi-i arătă o pagină în care Kate poza într-un superb mantou de bizon.

- Kate! Dumneavoastră sunteţi? întrebă ea. Pot să vă desenez oare o rochie?

Mama ei făcu un pas înainte.

- Nu, spuse ea, pentru doamna de acolo! I-o arătă pe doamna Van Hahn ai cărei ochi se luminară de o licărire de amuzament în faţa decepţiei manifestate de tânără. Dar în clipa următoare, aceasta începu să lucreze. Kate privi cu uimire îndemânarea extraordinară a degetelor subţiri, şi mai ales precizia, şi gustul desenului.

- Este minunat, declară ea. Cine te-a învăţat să desenezi?

- Nimeni.

Kim zâmbi. Ea îşi amintea ziua când inactivitatea i se părea brusc de nesuportat. încercase atunci să reproducă modele alese din revistele de modă. După ce stăpânise tehnica desenului, s-a gândit să realizeze o colecţie personală. Dintr-o suflare, realiză un carton mare plin de schiţe. Totul era frumos, elegant şi îmbina tot ce putea oferi mai bun Orientul şi Occidentul. N-a fost nevoie de mai mult ca s-o convingă pe Kate. Doamna Van Hahn păru la fel de uimită ca mama tinerei. Cum? Kim va desena întreaga colecţie?

Kate încuviinţă. Ştia că tocmai făcuse o descoperire şi se va vorbi mult timp despre Kim Lun în lumea modei. dacă doamna Van Hahn voia să-şi unească eforturile cu acelea ale lui Kate pentru a o îndruma pe tânăra chinezoaică în această lume rafinată.

***

Kate şi doamna Van Hahn petrecură o săptămână întreagă la Singapore. La sfârşit, tânăra se simţea epuizată. Ea nu era singura. Lorna Van Hahn se agitase mult, iar tânăra Kim depusese un efort uimitor. Fuseseră angajate trei manechine. Metri şi metri de stofe scumpe intraseră deja în mâinile doamnei Lun şi ale lucrătoarelor sale. în ciuda puţinului ei entuziasm pentru a defila ea însăşi, Kate fusese incapabilă să reziste rugăminţilor lui Kim. Ea

va participa aşadar la secvenţa finală a defilării. îşi făcea unele griji cu privire la costul final al operaţiei, dar Lorna Van Hahn îi liniştise temerile. Ea era de asemenea sigură că va vinde avantajos toate invitaţiile. Prietenii ei bogaţi vor veni din toate colţurile lumii la un eveniment atât de original.

în seara aceea, când îşi terminau turul de orizont cotidian, o expresie de vinovăţie apăru pe trăsăturile Lornei Van Hahn.

- Abia acum îmi dau seama de un lucru, spuse ea însoţitoarei sale. V-am acaparat pentru această defilare şi pentru pregătirea ei, şi nici măcar n-aţi vizitat încă Singapore. Cum aş putea îndrepta această omisiune?

- Oh! nu, exclamă Kate, puţin surprinsă. Am fost foarte mulţumită să lucrez cu dumneavoastră şi nu doream nimic altceva.

Nu numai că era adevărat, dar asta îi permisese să uite de grijile ei. Acum, Mahore o aştepta şi acolo, nimic nu se schimbase, nimic nu se rezolvase.

îşi ridică ochii şi cuvintele pe care voia să le pronunţe i se opriră pe buze. Un bărbat tocmai intra pe câmpul ei vizual. înalt şi brun, cu umeri largi, purta un smoching crem, şi profilul lui slab şi palid avea ceva dureros de familiar.

Kate clipi uimită şi inima ei aproape se opri în loc. Nu era posibil! Nu putea să fie Brad Sheridan!

Bărbatul salută o cunoştinţă de la o masă vecină şi se aplecă să-i vorbească.

Kate reuşi să-i vadă faţa. Nu era Brad.

îşi întoarse privirea şi se ridiculiza în sinea ei. Cât de proastă putea să fie!

La Singapore, probabil că existau sute de bărbaţi cu aceeaşi înfăţişare.

Cu calmul regăsit, îşi îndreptă toată atenţia către însoţitoarea sa. Dar această tresărire neaşteptată persista încă în ea. S-a simţit ciudat de împărţită. O parte din ea însăşi se temea să se întoarcă la Mahore în ziua următoare. Cealaltă abia mai putea să aştepte.

Capitolul 6

întoarsă acasă, o aşteptau o scrisoare şi o telegramă.

Scrisoarea era de la mătuşa Rena. Operaţia mamei fusese un succes deplin. Chirurgul se arăta mulţumit de progresele bolnavei sale. Doamna Merrivale va mai rămâne o săptămână la mătuşa Rena, apoi va pleca spre Mahore, spre sfârşitul lunii.

Kate se repezi în braţele tatălui său.

- Oh! Tată! Este minunat, nu-i aşa?

- Da.

John Merrivale încuviinţase cu o voce moale şi Kate îl privi surprinsă. Oare nu dorea întoarcerea soţiei sale? îi puse întrebarea fără ocol.

- Ba da, bineînţeles, răspunse tatăl său. Dar mi-e teamă de cel mai mic efort pentru ea. în plus, întoarcerea ei coincide cu săptămâna colecţiei tale.

Kate nu se gândise la asta. Ochii ei străluciră.

- Dar asta este minunat, dimpotrivă! Va asista şi-i va plăcea foarte mult, sunt sigură. Vom face o mică petrecere în ziua următoare, nu-i aşa?

Tatăl ei clătină din cap, dar părea preocupat.

- Mă întrebam, Kate, reluă el, dacă n-ar trebui să mă duc s-o aştept la Singapore şi să rămân acolo o noapte cu ea înainte de a reveni aici. Asta o va odihni. Călătoria este atât de lungă, din Anglia! Tu ce spui?

-Ar fi o a doua lună de miere! exclamă ea. Dar să

nu uitaţi amândoi să reveniţi pentru sărbătoarea noastră!

Tatăl ei clătină din nou din cap. Dar părea departe de a fi fericit, cum ar fi trebuit să fie. Cu o mică strângere de inimă, Kate observă în acel moment cât îmbătrânise în ultimul timp. Slăbise, se încovoiase şi-i apăruseră riduri de fiecare parte a gurii.

Tânăra era pe punctul de a-l ruga să i se destăinuie când el reluă:

- Ai face mai bine să citeşti telegrama aceea. poate trebuie un răspuns.

- Când a sosit?

- Azi dimineaţă. Vei pleca oare, Kate?

- Nu ştiu.

Ea îşi încruntă sprâncenele. Telegrama venea din Londra. Era de la Bart Benson, directorul unei foarte mari agenţii de care Kate era foarte solicitată. O informa de contractul pe care-l încheiase cu Universal Chemical. Firma, printre cele mai importante, făcuse apel la reputaţia lui Bart. Dar pentru a o servi mai bine, aceasta avea nevoie de cele mai bune elemente ale lui şi de Kate în mod deosebit.

Kate ştia că trebuie să răspundă cât mai repede posibil. Dar îşi punea încă întrebări. Totuşi, la sfârşitul lunii, mama ei se va fi întors şi treaba ei cu doamna Van Hahn terminată. în principiu, nimic n-o va mai reţine la Mahore şi va putea să-şi reia cursul normal al activităţilor sale. Atunci, de ce această ezitare,

acest regret fugitiv, această crispare? Oricum, trebuia să-şi câştige existenţa.

Oftă şi termină redactarea răspunsului destinat lui Bart: „Obligată să rămân aici până pe treizeci. Voi scrie. Felicitări“.

Ieşi din oficiul poştal în aceeaşi stare de incertitudine.

Când află de plecarea lui Brad Sheridan pentru mai multe zile, tânăra simţi un amestec curios de uşurare şi dezamăgire. Dar se cufundă cu hotărâre în pregătirea prezentării de modă.

Se dovedea necesară o nouă călătorie la Singapore. Lorna Van Hahn hotărâse s-o aducă pe Kim la Mahore cu două zile înainte de prezentare. Mama ei păru surprinsă, dar nu Kate. într-adevăr, tânăra avusese timp să se convingă de bunătatea soţiei directorului tehnic.

Cum am putea s-o lăsăm pe principala creatoare a prezentării noastre în afara pregătirilor? declarase Lorna.

Calda prietenie dintre Kate şi Lorna Van Hahn nu rămăsese neobservată în Mahore. Walt Marlow îi făcuse lui Kate remarce dezagreabile cu privire la acest subiect.

- Nu-ţi face nici un bine, Kate, spuse el. Lorna te va lăsa baltă atunci când nu va mai avea nevoie de tine.

- Ce importanţă are? replică tânăra. Peste câteva

săptămâni, nu voi mai fi aici. Dar până atunci, această colecţie mă distrează mult.

Îl măsură cu privirea. Stătea nepăsător într-un fotoliu şi nu se jena să bea din whiskyul tatălui ei. îşi reţinu un gest de iritare şi-i arătă blocnotesul ei.

- Te rog să mă scuzi. trebuie să verific toate astea.

Walt se redresă şi în momentul când trecea pe lângă el, îi
prinse încheietura mâinii.

- Da. cu o condiţie!

- Care? Făcu ea încercând să-şi ascundă dezgustul la strânsoarea caldă a degetelor lui.

- Mi-ar plăcea să fiu primul care să admir aceste tinere frumuseţi care vor invada oraşul nostru.

- Nu ştiu dacă va fi posibil. Nu vor sosi decât cu două zile înainte de prezentare şi vor avea foarte mult de lucru.

John Merrivale râse.

- Toată populaţia bărbătească din Mahore se va repezi să le vadă.

- Cel puţin, răspunse Kate, eliberându-se, eu voi fi uitată puţin.

Era foarte exact fondul gândului ei şi asta îl privea mai ales pe Walt. Suprasolicitată de probleme şi cel mai adesea în compania Lornei Van Hahn, îl vedea mult mai puţin şi se felicita pentru asta. Chiar dacă Walt mormăia în particular, oficial nu putea să-şi manifeste proasta dispoziţie în faţa soţiei marelui

patron.

O nouă scrisoare sosise de la doamna Merrivale, confirmând întoarcerea ei iminentă.

în ziua aceea, Kate ajunsese la hotel cu un sentiment de mare satisfacţie. Dulgherii trebuia să pună pe picioare pista şi estrada pe care vor defila manechinele, şi totul trebuia să fie perfect. Părăsi soarele puternic de afară pentru lumina impresică din holul hotelului şi se ciocni de un bărbat care ieşea.

- Hello, Kate!

îşi stăpâni o exclamaţie şi făcu un pas înapoi. Brad Sheridan îi oferi un zâmbet sardonic şi-i murmură pe un ton ironic:

- Te faci în continuare că mă deteşti, Kate?

- N-am timp de joacă. sunt prea ocupată şuieră ea. Lasă-mă să trec, te rog, domnule Sheridan!

Acest ton rece îl făcu să-şi ridice sprâncenele. Era pe punctul de a-i răspunde când Lorna Van Hahn îşi făcu apariţia.

- Ah! Iată-vă Kate! Exact la timp!

Ea îi surâse bărbatului înalt şi tăcut.

- Avem două noi ajutoare. Domnul Sheridan se temea că veţi avea dificultăţi să explicaţi muncitorilor exact ce doriţi în legătură cu estrada. în plus, au plecat să lucreze în unul din antrepozitele companiei. Va fi mai uşor pentru ei acolo, vor avea mai mult loc.

- Oh! spuse Kate. Cât de amabil din partea

domnului Sheridan!

- Dacă am înţeles bine, declară acesta din urmă, doriţi să terminaţi totul astăzi? Mergem acolo?

Kate fu obligată să-l urmeze. Afară, în dogoarea umedă se opri lângă maşina lui şi spuse printre dinţi:

- Sunt pe deplin capabilă să mă descurc cu muncitorii. Şi ştiu foarte exact ceea ce doresc.

- Adevărat? Nu sunt de acord cu tine, îi aruncă el punând motorul în funcţiune.

- Ah! Şi de ce?

- Ştii ce vrei, dar refuzi să recunoşti, declară el cu un calm agasant.

- Vorbim despre afaceri, răspunse Kate potrivindu-şi ochelarii de soare. Nu văd la ce se aplică remarca ta..

El ridică uşor din umeri. După un timp, Kate reluă:

- Lorna vorbea de două ajutoare. Te văd singur.

- Rex Winton se va ocupa de instalaţia electrică, răspunse el. Vei avea nevoie, cred, de o lumină specială.

Gura lui Kate se strânse.

- M-am înţeles deja cu direcţia hotelului în această privinţă.

Brad începu să râdă.

- Cunoştinţele personalului lor în materie de electricitate sunt de pe vremea reginei Victoria!

îşi continuară drumul schimbând amabilităţi de acelaşi gen. Dar Kate trebuise să admită la sosirea sa

că hangarul unde lucrau muncitorii era mai potrivit pentru lucrul lor decât locul minuscul pus la dispoziţie de hotel. Totuşi, nu putuse să se abţină să nu arunce câteva cuvinte destul de caustice în legătură cu modul în care planurile ei fuseseră interpretate. Cu cel mai mare calm, Brad îi demonstră că greşea. Trebui de altfel să admită că abia dacă ştia să deosebească un ciocan de o şurubelniţă.

- Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. Faceţi cum credeţi că este mai bine. Atâta timp cât nimic nu va scârţâi sau nu se va prăbuşi.

- Asta nu se va întâmpla niciodată atâta timp cât mă ocup eu, replică el cu răceală. De fapt, vei face fără îndoială o repetiţie generală în ajun?

Kate îi evită privirea.

- Bineînţeles.

- Ce păcat să se organizeze această reuniune în timpul musonului! exclamă el. Asta vă obligă să vă izolaţi în interiorul hotelului. Altfel am fi putut face asta la club. Terasa şi grădinile s-ar fi potrivit de minune. Sper pentru tine că nu va ploua cel puţin două ore, noaptea aceea!

Kate era de aceeaşi părere, dar nu spuse nici un cuvânt. Brad îi întoarse spatele şi începu să dea instrucţiuni dulgherilor săi. în câteva minute, hangarul se umplu de vacarmul ciocanelor.

Trebuia să recunoască: când Brad intra în acţiune, mergea până la capăt şi nu-şi pierdea timpul.

Plictisită, Kate se duse să se caţere pe o ladă şi-l urmări conducând desfăşurarea operaţiunilor. Căldura era intensă şi, după un timp, Brad se debarasă de cămaşă. Transpiraţia făcea să-i lucească torsul său bronzat. Deodată, Kate se surprinse fixând jocul muşchilor pe acel spate splendid şi pe acei umeri puternici. Se forţă să-şi întoarcă privirea şi îşi lăsă capul în jos, pentru a căuta o batistă, în poşeta ei. O umbră căzu asupra ei şi îşi ridică ochii. Brad o privea cu un aer enigmatic şi, tulburată, se simţi străbătută de un fior.

- Vrei să bei ceva? întrebă el. Cantina nu este foarte departe. la câţiva paşi de birouri, acolo.

- Oh! îmi ceri să mă duc să-ţi aduc ceva de băut?

- Cam la aşa ceva mă gândeam.

Cu mâinile în şolduri, o domina cu înălţimea lui şi doi mici drăcuşori familiari jucau veseli în ochii lui:

- O bere pentru mine şi un ceai pentru muncitori. Şi nu întârzia prea mult!

Kate se sili să-şi păstreze o expresie impasibilă şi se duse să se achite de misiunea ei. Dar nu putu evita aversa bruscă pe drumul de întoarcere şi se întoarse udă în hangar.

Cei trei malaiezieni îşi băură ceaiul zâmbind. Brad deschise capacul cutiei sale de bere rece şi luă o înghiţitură cu o satisfacţie evidentă.

- Poţi să pleci, acum, spuse el atunci. Străduieşte-te să te întorci la ora patru.

- Eu? Aici?

- Tu. Aici. Pe curând.

Îşi lăsă cutia jos şi se întoarse la lucrul său, ca şi când ea nu mai exista.

Kate nu ştia dacă trebuia să râdă neîncrezătoare sau să urle de furie! Niciodată nu fusese tratată astfel de un bărbat! Această nouă latură a personalităţii lui Brad Sheridan o stupefia. Fusese confruntată cu aroganţa, magnestismul, farmecul şi forţa lui, dar, pentru prima dată, se lovea de indiferenţa şi de insolenţa personajului.

Se întoarse acasă foarte prost dispusă. Deşi duşul şi faptul că se schimbase îi ameliorară starea fizică, se simţea în continuare îngrozitor de jignită în amorul propriu.

Cum ora de întoarcere la hangar se apropia, Kate se încuraja cât putu mai bine. Părul ei bine pieptănat dansa în jurul feţei ei rotunde lipsită de fond de ten. Dar îşi petrecuse cincisprezece minute să-şi aplice fard pe pleoape şi rimel pe gene, apoi puţin ruj pe buze. într-o frumoasă rochie de in alb cu decolteul pătrat, cu sandale asortate, o geantă de rafie şi o umbrelă de soare în mână, era superbă!

Mulţi ochi urmăreau silueta ei graţioasă de-a lungul arterei principale din Mahore. Ajunse în sfârşit la hangar şi se opri, cu urechea la pândă, înainte de a intra.

După un moment de adaptare la semiîntunericul locului, zări doi dulgheri malaiezieni aşezaţi pe o ladă

mare în formă de semilună pusă în centrul hangarului. De la estradă pornea un fel de pistă lungă care ajungea aproape de locul unde se găsea ea. Brad Sheridan, cu braţele încrucişate, apăru brusc în faţa ei.

O măsură lung din cap până în picioare. Apoi spuse cu un ton tărăgănat:

- Trebuia să ştii.
- La ce faci aluzie?
- Nu este evident?

Făcu doi paşi nonşalanţi spre ea.

- Trebuie să-ţi dau dreptate, dulce Kate: te îmbraci întotdeauna în aşa fel încât să te adaptezi situaţiei.
- Contrariul ar fi uimitor din partea mea, replică ea.
- Nu, nu este şi părerea mea. Eşti întotdeauna extrem de decorativă, în orice situaţie.
- Este vorba de un compliment, presupun?

Cu capul ridicat, se îndreptă spre opera celor patru bărbaţi.

- Aţi fost foarte rapizi!
- Dar nu este în întregime gata. încearcă asta!

El plasă o ladă veche la picioarele estradei şi o obligă s-o folosească drept treaptă.

- Acum, spuse el, mergi!

încet, hotărâtă, parcurse toată lungimea pistei,

făcu o întoarcere şi o străbătu în sens invers. Apoi îşi plecă ochii spre el.

- Este perfect, cu excepţia unui loc. Agaţă puţin, aici.

- Arată-mi.

Brad o urmă, încercă lemnul cu mâna şi coborî sub estradă.

- Am să aranjez totul, spuse el în sfârşit. Cum s-o vopsim?

- în alb. mat, de preferinţă, te rog.

El clătină din cap.

- Va fi gata joi.

- Mulţumesc.

Fără s-o prevină, o prinse de talie şi o ridică pentru a o pune pe sol. Prea surprinsă ca să se opună, se trezi în cercul braţelor lui. Acest moment i se păru o eternitate.

- Mulţumesc, spuse ea cu o voce stânjenită. Eu. îţi sunt foarte recunoscătoare.

- Nu eşti, ştii bine!

Jenată de geantă şi de umbrela ei, îi rămânea doar o mână ca să încerce să se elibereze.

- Dacă acesta este sentimentul tău, spuse ea, n-am ce discuta. Dar mi-ar plăcea să pot mulţumi oamenilor tăi. Ei vor fi mai puţin bănuitori, sunt sigură, privind autenticitatea gratitudinii mele. Ea văzu cum gura lui se strânge uşor. Dar îi dădu drumul şi se îndepărtă.

Kate se grăbi să mulţumească muncitorilor şi plecă. Dar a simţit încă mult timp presiunea mâinilor lui Brad pe talia ei.

***

Patru zile mai târziu, Kate îl conduse pe tatăl ei la aeroport, apoi se pregăti pentru numărătoarea inversă a prezentării. Doamna Kee Lun şi fiica sa Kim care sosiseră în ajun, manechinele din diverse ţări veniseră şi ele şi se efectuau ultimele retuşuri febrile.

Colecţia depăşea toate speranţele lui Kate. Cele patru modele pe care trebuia să le prezinte ea însăşi îi plăceau în mod deosebit şi mai ales o rochie lungă, despicată până la jumătatea coapsei, dintr-un material diafan albastru ca safirul, tivit cu argintiu.

Repetiţia se desfăşură aproape bine, în afară de inevitabilele plângeri ale manechinelor în legătură cu cutare sau cutare detaliu sau cu o dezastruoasă erupţie de coşuri pe faţa uneia dintre domnişoare, alergică la fructele exotice! în mijlocul unui concert de lamentări, Gail, una dintre occidentale, exclamă:

- Cine este bărbatul acela splendid?

Lorna Van Hahn aruncă o privire peste umăr. Kate îi urmări privirea şi simţi o înţepătură în inimă. Brad se sprijinea nonşalant de unul din stâlpii de la intrare.

- Este domnul Sheridan al nostru, răspunse Lorna. Este foarte seducător, în felul lui cam primitiv, dar înţeleg foarte bine de ce produce o asemenea impresie asupra femeilor!

Gail izbucni în râs.

- în zilele noastre, exclamă ea, ne exprimăm mai direct!

Ea îşi coborî vocea şi-i murmură lui Kate:

- Este curios! Mi se făcea pielea de găină, adineauri, cu acest aer condiţionat, dar acum mă încălzesc foarte repede!

Kate îi răspunse printr-un zâmbet forţat. Brad se îndreptă spre batalionul de fete frumoase. Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Kate cu aceeaşi insolenţă ca în urmă cu câteva zile. Dar acum o sfidau.

- O să-mi ceri să plec, presupun? spuse el.

- Oh! Nu! exclamă Gail aruncându-i o privire elocventă, îngreunată de o fluturare rapidă de gene false. Vă rog, nu plecaţi!

- Vezi? Sunt binevenit aici, cel puţin pentru o persoană!

- Nu vă faceţi prea multe idei, tinere frumos, îi aruncă suav Lucy, un alt manechin. După o oră sau două în compania persoanelor de acelaşi sex, Gail simte nevoia de puţină schimbare şi asta-i tot.

- Nu este cazul nostru al tuturor? întrebă Fay Slessor care tocmai sosea.

Kate se săturase. Cu o voce fermă, dădu câteva ordine şi dispersă cercul magic format în câteva secunde în jurul lui Brad.

Recepţia începu. La un semnal al lui Kate, o tânără balineză înaintă pe estradă superb decorată

cu ramuri verzi şi flori. Brad rămase alături de Kate. El urmări atent desfăşurarea operaţiunilor.

- Tu când vei defila? întrebă el.

- Numai în ultima parte, spuse ea. Şi mâine.

- N-ai nevoie de repetiţie, cred.

Tonul lui era evident de tachinare şi expresia lui Kate se întunecă.

- Nu. Nu sunt capabilă să fac două meserii în acelaşi timp, după cum ai putut constata.

Repetiţia a continuat încă mult timp şi Kate uitase de Brad. Apoi îl zări aplecat asupra scaunului pe rotile al lui Kim. Profilul lui dur se îmblânzise şi exista tandreţe în surâsul lui. Kate le întoarse spatele. Brad Sheridan nu va avea niciodată această expresie pentru ea.

***

Casa ei i se păru goală şi puţin primitoare când reveni pe la ora zece, udată de o aversă puternică în momentul când cobora din maşină.

Făcu un duş, se schimbă şi pregăti o cafea. Dar un fel de depresie o încerca încetul cu încetul. Totuşi, n-avea nici un motiv să fie tristă: colecţia va fi un succes, era sigură, iar mama ei va sosi la timp ca s-o vadă. Apoi se duse la culcare, cu inima grea.

Stingea luminile din vestibul când soneria telefonului răsună în casa tăcută.

Primul gând al lui Kate se îndreptă la mama ei. Ceva nu era în ordine şi tatăl ei îi telefona din

Singapore.

Scoase un oftat de uşurare recunoscând vocea lui Walt Marlow. Dar această uşurare fu de scurtă durată.

Abia îi lăsă timp să se asigure că era vorba de el, şi primele lui cuvinte, stupefiante, o făcură să se înfioare.

- Dar unde eşti, Walt? strigă ea.

- La Bahru Pekan. Eu.. Ascultă, Kate! Trebuie să-mi recuperez servieta cu documente. Este urgent. Trebuie să mi-o aduci. da, ştiu, este târziu, dar am încercat să te găsesc toată ziua. Am sunat la hotel, dar n-am putut să te găsesc. De ce n-ai venit la telefon?

- Dar nimeni nu m-a anunţat! Am rămas totuşi la hotel toată ziua.

- Oh! Nu mai are importanţă! Acum, ascultă: am lăsat servieta cu documente în partea de jos a dulapului tău cu îmbrăcăminte. Este.

Kate îşi trecu o mână tremurând' peste frunte. Oare despre ce putea vorbi Walt, pentru numele lui Dumnezeu?

- Am lăsat-o acolo în noaptea dinaintea plecării tatălui tău. Trebuie să fie încă acolo, dacă nimeni nu s-a atins de ea.

Vocea lui avea o notă de nelinişte. Kate răspunse iritată:

- Trebuie să fie, dacă ai pus-o într-adevăr acolo. Dar nu înţeleg. De ce.

- Nu este nevoie să înţelegi. Mulţumeşte-te să mi-o aduci. poţi fi aici cam în două ore. Voi fi la Green Farruda.

îi dădu câteva indicaţii topografice, apoi adăugă:

- Când vei sosi, întreabă de domnul Lynn. îmi trebuie această servietă cu documente înainte de mâine dimineaţă. S-a înţeles?

- Da, dar.

- Kate, este preferabil pentru tine să faci întocmai.

Urmă un declic şi legătura se întrerupse.

Faţa lui Kate pălise. Oare Walt înnebunise? înţelesese bine? Să plece la Bahru Pekan. un drum de cel puţin două ore în plină noapte, pe un drum care traversa jungla. Nu fusese niciodată la Bahru Pekan. Acest orăşel se dezvoltase în câţiva ani o dată cu zona industrială. Şi bineînţeles, Kate nu auzise niciodată vorbindu-se despre Green Farruda!

Se îndepărtă de telefon. Ultima frază a lui Walt îi răsuna încă în urechi ca o ameninţare. Privi în jurul ei. Mica încăpere era liniştită. Totul părea în ordine. Apoi se îndreptă spre uşa dulapului şi o deschise. în interiorul lui, se îngrămădeau talmeş-balmeş toate vechile ei comori, hârtii, reviste, maşina de cusut a mamei sale. Trebuia să fie un vis: nu putea să fie aici o servietă cu documente! Şi totuşi. da!

Cu o mână tremurătoare, o ridică şi se duse la lumină ca s-o examineze. Aşadar, era adevărat? Toate temerile ei se concretizau dintr-o dată.

Urma să se întâmple ceva. şi tatăl ei trebuia să fie compromis. Acesta era motivul deznădejdii lui, acea expresie înspăimântată, istovită. Walt îl şantaja şi dovada trebuia să fie acolo.

încercă să deschidă servieta cu documente, dar aceasta refuza să-şi dezvăluie secretele. De altfel, nu era surprinsă. Un lucru era sigur: trebuia să conţină paşaportul lui Walt şi hârtiile lui cele mai compromiţătoare. Walt fura de la firma Latex din Mahore, şi într-un fel sau altul, Brad trebuie să fi descoperit adevărul.

Kate alergă să se îmbrace din nou şi porni în noapte. Luase o hartă, o lanternă de buzunar şi ceva bani. Putea să aibă nevoie. Apoi închise casa cu cheia şi se îndreptă spre maşină.

Cinci minute mai târziu, îşi muşca buzele de neputinţă şi furie. Maşina refuza cu încăpăţânare să pornească. înainte de a face o criză de nervi, se duse să se asigure de nivelul benzinei, apoi îşi luă lanterna şi se pregătea să urce din nou în maşină. Dar o umbră se ridică în faţa ei. Scoase un strigăt gâtuit.

-Ai un loc şi pentru mine, Kate? spuse o voce liniştită.

Capitolul 1

- Tu?

Brad Sheridan era sprijinit de caroserie şi scruta faţa ei palidă.

- Se pare că ai unele necazuri. Pot să te ajut?

- Ce faci aici?

Revenindu-şi din surpriză, îl măsura furioasă.

- îţi place să sperii oamenii? Eu.

- îmi pare rău.

Dinţii lui albi străluciră. Nu exista nici o urmă de regret în surâsul său.

- Faci un asemenea zgomot, de zece minute! O să trezeşti toţi vecinii. Ce nu este în ordine?

- Nimic, şuieră ea. Numai că tocmai am pus benzină în maşină.

- Trebuie să fie o întâlnire penibilă. şi atât de târzie!

- Eu. trebuie să mă întorc să caut pe cineva, improviză ea. La hotel.

- Foarte bine. Am să te conduc acolo. Ador să vin în ajutorul tinerelor femei aflate în dificultate!

- Nu sunt în dificultate şi n-aş vrea să te împiedic să dormi.

- Oh! Nu-i nimic, spuse el.

El deschise portiera şi spre marea groază a tinerei, se aşeză în spatele volanului. Luă legătura de chei şi făcu contactul. Kate îl văzu trăgând starterul. Contrar aşteptării tinerei, motorul porni. Strânse din

dinţi. De ce oare această maşină blestemată nu demarase la prima solicitare adineauri. Ar fi fost deja departe.

- îţi mulţumesc, spuse ea, dar aş prefera să conduc eu.

Ea se forţa să-şi păstreze calmul.

- Bineînţeles, exclamă el. Nu sunt bărbatul care să dispreţuiesc femeile la volan, exceptând situaţiile când îmi dau un motiv bun s-o fac!

Schimbară imediat locurile. Dar Brad murmură o înjurătură, apoi duse mâna în spatele lui şi ridică servieta cu documente. Kate crezu că inima ei va înceta să bată.

Cu o expresie indescifrabilă, Brad examină servieta la lumina slabă a plafonierei, apoi o aşeză între picioarele lui. Cuprinsă de panică, Kate lăsă să-i recadă mâna ridicată uşor într-un gest de apărare în momentul când el descoperise obiectul. Ce să facă? se întrebă ea.

în tot cazul, n-avea de ales: trebuia să se ducă la întâlnire. Dar Brad Sheridan era ultimul. şi cel mai primejdios dintre însoţitorii de antrenat în această aventură!

îi aruncă o privire şi fu cât pe ce să urle. El avea o expresie curajoasă. o cută în colţul gurii. ca şi cum râdea de ea în sinea lui.

Şi ca şi cum ştia!

Un frison o străbătu din cap până în picioare, apoi îşi reveni. Nu trebuia să-şi arate teama. Pentru

moment, să nu spună nimic şi să se îndrepte spre oraş. Apoi va încerca să se debaraseze de personajul incomod.

Coti pe şoseaua care ducea la Mahore. Spre marea ei surprindere, era încă destulă circulaţie. Ajunse în centrul oraşului şi încetini. Hotelul nu era foarte departe, acum. începu să vorbească. Trebuia să încerce să-l împiedice să-şi dea seama că va trece fără să oprească. Erau deja aproape. Piciorul lui Kate apăsă pedala de acceleraţie.

Şoseaua păru să sară în întâmpinarea lor şi traversară zona rezidenţială ale cărei case erau ultimele din oraş. Kate îşi ţinea respiraţia. Se aştepta la o exclamaţie, la un ordin de a opri sau să încetinească.

Dar nimic nu veni. Brad nu se mişcă, dar Kate simţea că o privea. Era pe deplin conştient de gestul ei, era sigură. Atunci, de ce nu spunea nimic?

- Viaţa poate avea şi părţi bune să ştii, afirmă el pe un ton neglijent. Kate, conduci prea repede!

- Ti-e teamă?

- Nu în mod special. dar dacă mi se întâmplă, îţi vei da seama.

- Nu ţi-am cerut să vii.

- Memoria mea este fără cusur. KATE! Fii atentă! Micul ac nu înceta să urce pe cadranul vitezometrului. Panica urca în ea cu aceeaşi rapiditate. Dorea să-şi audă însoţitorul spunând

câteva cuvinte, deoarece de un timp, el nu mai vorbea. Kate îşi îndreptă atenţia asupra drumului. Nu mai ştia foarte bine unde era şi timpul trecea. Aruncă o privire asupra ceasului. Era trecut de miezul nopţii. Nu trebuia să fie foarte departe, acum. Dar va avea oare destulă benzină?

- Ai ratat cotitura spre Mas Telok, ştii? zise brusc Brad.

Ea tresări violent.

- A fost în urmă cam cu cinci kilometri, adăugă el. Kate îşi recăpătase sângele rece.

- Nu merg la Mas Telok.

- Eşti sigură?

- Absolut.

- Dar întâlnirea aceea importantă?

- Nu este la Mas Telok.

Nu mai erau pe şosea, ci pe un drum din ce în ce mai îngust. Terenul cobora treptat. Kate se temea să nu ajungă într-o mlaştină. Cel puţin dacă luna ar ieşi din nori!

Avea sentimentul că este prinsă în cursă într-un tunel fără sfârşit. Totul era umed. Lungi dâre mânjeau parbrizul şi foarte des o liană atingea maşina ca o mână neglijentă. Şi deodată, tânăra simţi maşina zdruncinată de un şoc surd. în lumina verde-albăstruie, zări trunchiul unui copac căzut de-a curmezişul drumului.

Frână brutal. Sub maşină se auzi un scrâşnet

sinistru şi Brad strigă:

- Atenţie!

Avertismentul venea prea târziu. Maşina derapă şi, într-o mişcare încetinită ca într-un coşmar, se răsturnă pe o parte în momentul când Brad apăsa cu toată greutatea asupra ei, căutând mânerul portierei.

- Ieşi, strigă el, repede.

O împinse cu toată forţa în sus. Aerul cald şi umed al nopţii pătrunse în habitaclu.

- Suntem într-o mlaştină! Drumul este prăbuşit! Ieşi, Kate!

Teama o făcu să iasă din starea de buimăceală şi se supuse,
luptându-se cu portiera. Căzu cu capul înainte în mlaştină şi făcu o strâmbătură. Apoi se întoarse.

- Geanta mea! Şi servieta cu documente! strigă ea cu o voce frenetică. Şi lanterna de buzunar!

Brad era deja afară. Se strecură din nou în maşină şi-i aruncă obiectele unul câte unul. Apoi o prinse de braţ şi o trase după el la lumina lanternei spre locul de unde veniseră.

Drumul era o adevărată mlaştină. Rădăcini enorme ieşeau din el şi era acoperit complet de apă şi noroi amestecate. Cu ajutorul lui Brad, Kate reuşi în sfârşit să ajungă pe teren ferm. îndreptară lanterna spre maşina răsturnată. Era deja pe jumătate îngropată în ierburi şi noroi.

Kate o privi. Obrajii ei palizi păreau de cretă. Consternarea făcu să-i dispară şocul accidentului.

- Ce vom face? Nu.. putem rămâne aici! Trebuie să mergem după ajutor!

- Unde?

Ea fixă faţa lui în penumbră şi buzele începură să-i tremure.

- Dar maşina se scufundă! Va dispărea complet dacă nu facem nimic.

- Ce sugerezi? Să telefonăm la Turing Club?

Sarcasmul lui rece o făcu să dea înapoi.

- Puneam doar o întrebare! Dar înţeleg, sunt pe cale să-ţi descopăr trăsături de caracter pe care le-ai ascuns cu atâta grijă.

- Fii atentă, atunci: rişti să faci alte descoperiri, noaptea asta!

Se întoarse cu amărăciune şi goli apa din pantofii ei. Unele
evidenţe neplăcute începeau să i se impună şi mai ales cea mai importantă: se rătăciseră!

Un sentiment de desperare puse stăpânire pe ea. Totul i se părea dintr-o dată ireal. Nu era posibil, nu putea să se găsească în mijlocul junglei în plină noapte, la kilometri de orice loc civilizat! Kate oftă jalnic. Instinctul îi şoptea că Brad avea dreptate, ca întotdeauna. Ar fi trebuit să se întoarcă mai înainte. Cel puţin dacă.

Ca şi cum îi ghicea cursul gândurilor, Brad o scutură cu nerăbdare.

- Haide, nu-i nimic. Vino! Să ieşim din locul acesta înainte de a ne lăsa pielea aici.

Fără multă ceremonie, o împinse în noapte. Kate nu protestă. Nu întrevedea nici o soluţie. Dar dacă ar găsi, împreună cu el, intersecţia ratată, ar putea ajunge poate la Bahru Pekan.

Cum va reuşi însă să se debaraseze de stânjenitorul ei însoţitor, nu îndrăznea nici măcar să se gândească la asta. Oricum, problema nici măcar nu se mai punea la capătul câtorva sute de metri ai unui marş epuizant, în mijlocul norilor veseli de ţânţari înfometaţi.

O insectă îi înţepă faţa şi ea făcu un gest instinctiv s-o alunge. Uitând o clipă de locul unde se afla, se împiedică de o rădăcină şi fu cât pe ce să se întindă cât era de lungă. Numai braţul însoţitorului său o reţinu, şi ea se agăţă de el cu energia desperării.

- Eşti bine? făcu el.

- Da, cred.

Apoi, în momentul când îşi punea piciorul pe pământ, scoase un ţipăt înăbuşit.

El o susţinu, în timp ce ea îşi mişca glezna şi o testa cu precauţie. Apoi el exclamă cu o voce neliniştită.

- Ai milă! Doar n-o să-mi spui că ai făcut o entorsă?

- Nu. nu cred.

îşi muşcă buzele şi se forţă să avanseze şchiopătând.

- Va fi mai bine peste un minut.

- Va fi mai bine să te sprijini de mine. Aşteaptă, am să iau astea.

El întinse mâna spre geanta ei şi servieta cu documente. în mod instinctiv, ea se cramponă de ele.

Timp de o clipă, el îi cercetă expresia încăpăţânată, apoi un zâmbet maliţios apăru pe buzele lui.

- încăpăţânată ca de obicei, nu-i aşa, Kate? Nu te vei schimba niciodată. Vino. Sper numai ca el să merite.

Ea făcu ochii mari.

- Poftim?

- M-ai auzit. Dar mi-e teamă că este prea târziu.

- Eu. eu nu înţeleg unde vrei să ajungi.

- Ba da, dar nu voi mai spune un cuvânt despre asta, îi aruncă el pe un ton brutal. Acum, să mergem, Kate!

Ea se supuse maşinal şi şchiopătă alături de el. Creierul ei obosit încerca să înţeleagă sensul cuvintelor lui Brad. Din nou, o bănuială teribilă îi trecu prin minte: şi dacă ştia totul? Asta ar explica motivul pentru care ţinuse atât s-o însoţească, de ce semnalase că ratase intersecţia spre Mas Telok. Era sigur că se ducea să-l întâlnească pe Walt. Dar dacă această ultimă supoziţie era corectă, el nu ştia cu siguranţă că acesta lipsea din vechiul lui adăpost.

Durerea gleznei era numai un amănunt al

nenorocirii lui Kate. Trăia un adevărat coşmar. Cuvintele se învârteau fără încetare în mintea ei surescitată. Servieta cu documente, Walt, tatăl ei, servieta cu documente.

Apoi începu din nou să plouă.

Cumplita ploaie tropicală cădea ca o perdea argintie, însoţită de tunete şi fulgere. în câteva secunde, Kate era udă şi ultimile rămăşiţe ale rezistenţei sale părură s-o părăsească în acelaşi timp. Calmul şi educaţia lui Kate Merrivale, care poza în faţa aparatelor de fotografiat ca un obiect delicat de porţelan, părură că se fac ţăndări. Lacrimi începură să-i curgă de-a lungul obrajilor, totuşi îşi continuă drumul, deoarece nu voia să-i arate însoţitorului toată amploarea înfrângerii ei. Dar scoase un suspin abia auzit. Brad se opri.

Printre genele ude, îl privi cu neîncredere cum îşi scotea haina.

- Tine, spuse el, ridicând-o deasupra capetelor lor. Asta ne va apăra puţin.

- La ce bun? făcu ea. Sunt aşa de udă! Nu va fi nici o diferenţă!

- N-am intenţia să-mi răcesc gura degeaba ca să te conving. Dar ai remarcat? Urcăm.

Kate era prea epuizată pentru a-şi fi dat seama. Cu toate acestea era adevărat, şi asta însemna că urmau direcţia bună.

- Vom găsi curând un adăpost, reluă Brad. Am

observat adineauri turnul unei pagode.

- Ah! murmură ea, n-am fost atentă la asta.

- Nu puteai, deoarece conduceai. Vino, Kate, nu este departe.

Ea îşi înghiţi cu greu nodul din gât. Dacă mai spunea încă
o dată „Vino, Kate“, noaptea asta. dar simţi braţul lui strângându-i talia.

Era o senzaţie puternică şi liniştitoare şi fu cât pe ce să înceapă să plângă, incontrolabil. Propriul ei braţ se încolăci în jurul lui şi, lipiţi unul de altul, se târâră prin noroi. Junghiuri violente străbăteau glezna lui Kate. Forţele o părăseau. Brusc, Brad se opri şi scrută cu privirea întunericul.

- Mi se pare că este acolo.

Fasciculul luminos al lanternei se plimbă de la dreapta la stânga şi Kate zări o poiană de cealaltă parte a unor tufe de mărăcini. Brad o părăsi câteva clipe apoi o strigă să vină lângă el. La câţiva paşi, tânăra văzu ridicându-se forma obscură a unui templu cu acoperişul arcuit.

Divinităţile invizibile păreau să vegheze în penumbră şi Kate se înfioră. Brad o prinse de braţ.

- Fii atentă, treptele acestea se clatină.

Ea încercă să nu se gândească la şerpi, la păianjeni şi la liliecii ascunşi în acest adăpost. Ajunseră la o terasă. Aceasta se deschidea spre un fel de anexă chiar în faţa uşii templului. Brad se opri şi examină locul.

- Odihneşte-te aici, spuse el arătându-i un ungher.

îşi împături haina şi i-o puse în spate în chip de pernă. Kate îşi scoase pantoful şi îşi ridică partea de jos a pantalonului. Glezna părea umflată, dar nu foarte mult.

- Nu este prea grav, spuse ea cu o voce nesigură.

- Aşteaptă aici, răspunse el.

Dispăru imediat în întuneric. Ea ar fi vrut să-l urmeze şi să nu rămână singură, dar ştia că el n-o va abandona.

După câteva minute, reveni cu o batistă udă şi îngenunche în faţa ei. îi făcu un bandaj strâns în jurul gleznei. Apoi îi întinse servieta cu documente.

- Stai pe ea. Este uscată şi te va apăra cel puţin de umezeală.

îi ciuda tonului ironic, ea se supuse.

- Te simţi mai bine? întrebă el.

- Da, mulţumesc. Dar nu putem rămâne aici prea mult timp.

- Ba da. cel puţin până în zori!

- Este imposibil! Eu trebuie.

- Da? întrebă el cu promptitudine.

- Am. o misiune de îndeplinit.

- Cum ar fi aceea să predai această servietă lui Walt Marlow, de exemplu?

El o auzi cum îşi reţine răsuflarea.

- De ce crezi că mai e nevoie să te prefaci? spuse el cu calm. Marlow nu va reveni. Şi noi ştim de ce.

- Nu mă prefac. N-ai nici o dovadă că aceasta îi aparţine!

- Kate.

O intonaţie glacială se simţea în vocea lui.

-Am o idee destul de exactă despre natura conţinutului ei. Dacă aş fi în locul tău, n-aş protesta cu atâta vehemenţă. Aş putea face uz de drepturile mele!

- Nu vei face nimic!

Se crampona cu amândouă mâinile de servieta pe care continua să stea.

- Acest obiect îmi aparţine.

- Pentru moment, da. Dar după părerea ta, crezi că poţi să mă împiedici s-o iau?

- Nu încerca!

- Nici n-am nevoie.

Acum părea că se amuză.

- Nu mai are importanţă.

Un frison de consternare o străbătu.

- Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas tremurat.

- Este prea târziu ca să-i mai pese de ea.

Cuvintele lui erau enigmatice. Nu mai înţelegea nimic.

- Atunci de ce. de ce m-ai urmărit? De ce m-ai însoţit în maşină?

- Din motive cu totul personale.

Kate îşi umezi buzele.

- Eu. nu înţeleg, murmură ea.

- Nu? Ai aşteptat foarte mult timp înainte de a

încerca, în orice caz.

Se ridică şi urcă treptele. Silueta lui înaltă se profila o clipă pe cerul limpede acum, apoi dispăru.

Scurta aversă tropicală încetase. Lui Kate îi era teamă şi frig. Nerăbdătoare, luă servieta şi încercă încă o dată s-o deschidă. Dar mica încuietoare cromată rămânea cu încăpăţânare închisă. Atunci, tânăra îşi aminti de pila de unghii. Căută în geantă şi scoase pila, apoi o introduse în minuscula deschizătură. în sfârşit, servieta consimţi să se deschidă.

- Dacă erai atât de devorată de curiozitate cu privire la ceea ce îţi aparţine, aş fi putut să-ţi fac acest serviciu!

Se întorsese pe tăcute şi stătea pe treptele de deasupra ei, sumbru şi ironic. Ea scutură din cap.

- Aşa cum ai spus, este prea târziu. Ar trebui să plecăm acum. Nu mai plouă şi luna este sus.

- Mă tem că n-ai noroc, Kate.

Se aşeză alături de ea.

- Numai dacă vrei să ne bălăcim prin noroi fără ajutorul lanternei continuă el.. dar aş putea pleca în căutarea casei celei mai apropiate. Aş găsi un mijloc de transport şi m-aş întoarce după tine.

- într-un car tras de boi?

Ea scutură din cap. Cum ar putea găsi o maşină? Şi apoi, se temea să vadă cum se face ziuă. o zi lipsită de griji. Ce vis frumos. Dar asta era altă poveste! Totul va fi mai rău, de acum înainte. Tatăl ei

va reveni, va afla de fuga lui Walt şi mama ei va avea de înfruntat la coborârea din avion o mulţime de necazuri.

- Kate.

Ea tresări brusc.

- Nu este atât de teribil, să ştii!

Ce ştia el? închise ochii. Ar fi vrut să nu-i mai audă vocea.

- La ce oră trebuie să sosească părinţii tăi, mâine?

- Cu primul avion.

- Cu puţin noroc, am putea ajunge acolo la timp.

Ea scutură din cap cu amărăciune.

- Se presupune că voi fi acolo să-i aştept. Te gândeşti la maşină?

- O vom lua pe a mea. Apoi ne vom strădui s-o recuperăm pe a ta. Dar trebuie să-i fi rupt un ax la contactul cu o rădăcină.

Ea nu răspunse. Nu se îndoia de sinceritatea lui Brad. Dar asta era şi mai rău pentru ea. Brad folosise toate mijloacele, inclusiv cele mai învechite şi mai demne de dispreţ pentru a câştiga şi reuşise. Era învinsă şi ridiculizată.

Fără un avertisment, se aplecă şi-i atinse bandajul improvizat.

- Este aproape uscat, acum, spuse el.

- Da.

- Mă duc să-l ud din nou.

- Nu, făcu ea cu o voce înăbuşită. Nu te deranja.

- De ce nu?

Mâna lui atinse pielea goală a piciorului ei şi ea tresări violent.

- Nu mă atinge!

- De ce nu? repetă el.

- Nu vreau, asta-i tot!

El o privi atent.

- Ce păcat! ţi-ar fi făcut foarte bine, Kate! Eşti dulce, caldă, feminină. Bărbatul care ar nega asta, ar fi fie un mincinos, fie un specimen nedemn să aparţină speciei masculine.

- Poate. îmi pare rău că nu pot să-ţi întorc complimentul.

- Din răzbunare sau din teamă?

- Nici una, nici alta.

- îţi regăseşti energia, Kate!

- Şi după cum presupun, îţi atribui tot meritul?

El oftă.

- Dacă ai putea cel puţin să-mi acorzi încredere, pentru a schimba situaţia.

- Dă-mi un motiv bun s-o fac.

- S-a făcut: să căutăm adevărul! îţi lipseşte încrederea în tine însăţi, din întâmplare?

Ea îi aruncă o privire sarcastică.

- Eu judec cu capul, nu cu inima. Interpretează asta cum vrei, spuse ea pe un ton iritat. Trăim încă într-o lume liberă!

- Adevărat? Atunci de ce fiecare din întâlnirile noastre se transformă în confruntare? De ce sunt oare condamnat fără drept de apel?

Privirea lui era plină de dezamăgire când ea îi răspunse:

- Ar fi timpul să recunoşti şi tu câteva adevăruri despre tine însuţi, Brad! Această confruntare, prin forţa împrejurărilor, nu mi se datorează mie.

- Dar raporturile noastre n-ar fi trebuit niciodată să urmeze această cale!

Brusc, se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă.

- Oh! Kate, nu depui niciodată armele? N-ai niciodată încredere într-un bărbat?

Ea se încordă instantaneu. Tot sistemul ei de apărare intrase în alertă, deoarece inima ei sensibilă de femeie se înfioră la îmbrăţişarea lui. îl împinse cu violenţă şi sări în picioare.

- Nu, n-am nevoie să am încredere ca să mă destind. Mai întâi am nevoie de a simţi respect. Dar asta poate n-are nici o semnificaţie pentru tine?

El nu răspunse. Cum tăcerea se prelungea, ea adăugă:

- Asta răspunde întrebării tale?

- în multe privinţe, da, spuse el în sfârşit cu o voce foarte liniştită. Dar nu acesta este răspunsul pe care-l caut, Kate.

Ea îşi încrucişă strâns mâinile.

- îmi dau seama. Ai o singură idee în minte, în acest moment, în legătură cu mine. Mă doreşti. Este adevărat, nu-i aşa?

Ea se întoarse spre el, şi vocea i se ridică puţin.

- în lipsă de altceva, te-ar ajuta să-ţi petreci

noaptea! Ei bine! Spune-mi ceva! Ti-ar face atâta plăcere o dragoste lipsită de orice reciprocitate? Un contact fugitiv, fără încredere şi fără respect reciproc? strigă ea.

Urmă o tăcere enervantă. Brad rămăsese încremenit locului. Dar furia lui era aproape tangibilă. Undeva, în junglă, un animal urlă. Kate simţi că-i îngheaţă sângele în vine. îl auzi pe Brad şuierând printre dinţi şi înţelese. Tocmai dăduse o luptă cu el însuşi şi câştigase. Se ridică în picioare, o privi o clipă, apoi scoase un oftat adânc şi se întoarse.

- Foarte bine, Kate. Ai câştigat!

Capitolul 8

Când se stinse zgomotul paşilor lui Brad, Kate simţi că o cuprinde panica. Era singură. Brad plecase să caute o urmă de civilizaţie de-a lungul drumului interminabil.

Era aproape ora trei dimineaţa. Se aşeză cât putu de bine ca să aştepte zorile.

Trebuie să fi aţipit, căzând apoi într-un somn agitat din care a fost trezită brusc de o voce care o chema. în acelaşi timp, o mână o scutura.

- E timpul să plecăm. Este ora şase!

Se redresă înţepenită, deoarece tot corpul o durea. Apoi îşi scoase haina şi i-o întinse.

- Există apă mai jos, spuse el. Poţi să te speli. Dar să nu bei din ea.

Coborî treptele şi traversă curtea. Merse de-a lungul unui zid înalt apoi se opri uluită, în faţa priveliştii care i se oferea.

Era un fel de căldare mare înverzită, cu trepte din piatră, etajate deasupra unui bazin. în faţă erau scobite nişe în care se găseau divinităţi din piatră sculptată. Treptele erau acoperite de licheni şi plante agăţătoare, datorate umidităţii.

Abia se făcea ziuă şi o ceaţă uşoară plutea pe suprafaţa iazului pe care înflorea lotuşi roşii. Dincolo de el, în grădinile templului, era o încâlceală de liane şi de frunziş în care străluceau hibisuşi purpurii şi abundenţa tufelor de tamarini de culoarea lavandei.

Această frumuseţe de nedescris o încânta.

Kate se apropie de apă şi, regretând că nu poate plonja în ea, îşi făcu o toaletă sumară. Era suficientă la urma urmei s-o facă mai prezentabilă.

în timpul absenţei ei, Brad descoperise câteva fructe cu gust picant. Le tăie în două cu briceagul lui şi i le întinse cu bruscheţe.

- îţi va potoli puţin setea. îmi pare rău, dar nu există nimic de mâncat.
- Nu mi-e foame, mulţumesc.
- Mie da!

Mâncă şi el un fruct, apoi o conduse de-a lungul drumului. După o jumătate de oră de mers, ajunseră într-un sat mic situat pe malul unei lagune. Câţiva copii alergară în întâmpinarea lor. Apoi toţi locuitorii. Brad ştiuse să pregătească prima parte a itinerarului lor, deoarece au fost conduşi imediat la marginea plajei, unde-i aştepta o ambarcaţiune. Nu departe de aceasta exista o veche agenţie comercială unde vor găsi un mijloc de transport mai adecvat.

Era vorba doar de o camionetă veche. După discuţii indispensabile, Brad urcă în faţă cu proprietarul şi Kate se instală în spate, în compania câtorva pui şi a unei perechi de purcei.

Când în zare apăru Mahore, se simţea frântă de oboseală. Privi primele case ale oraşului, ca şi când nu le văzuse de ani de zile!

Era aproape ora unsprezece când Brad o lăsă la

capătul drumului care ducea la bungaloul familiei Merrivale. Kate deschise uşa din spate şi intră în bucătărie, sub ochii uimiţi ai lui Benny.

Uitase că înfăţişarea ei lăsa de dorit, dar îl linişti imediat.

- Sunt bine, Benny. Nu este nimic. îmi pare rău că te-am speriat.

- Piciorul dumneavoastră, domnişoară Katy! spuse el cu privirea pironită pe glezna ei bandajată rudimentar. Dar unde.

- îţi voi explica mai târziu. Ai primit mesaje?

- Nu, nici unul. Ce doriţi să mâncaţi la prânz, domnişoară Katy? Nu mai este mult timp până.

Dar Kate părăsise deja încăperea. Dispunea exact de patruzeci de minute până la aterizarea avionului cu părinţii ei! Şi trebuia cu orice peţ să-l contacteze pe Walt.

Căută cu înfrigurare Green Farruda în cartea de telefon. Era probabil prea târziu, dar mai bine să încerce.

O umbră traversă aleea afară şi urca treptele verandei. Dar ea n-o văzu. în sfârşit obţinu legătura.

Nu, domnul Lynn plecase. Foarte devreme în această dimineaţă. N-a spus unde şi n-a lăsat nici un mesaj.

Kate închise încet telefonul.

- Ti-am spus că este prea târziu!

Se întoarse repede. Brad Sheridan era în uşă. Auzise totul.

Cu o privire rece, îi privi faţa palidă apoi înaintă spre ea.

- Poţi fi gata într-un sfert de oră? Avionul va sosi într-o jumătate de oră.

- Da, răspunse ea cu o voce fără timbru.

- Perfect. Mă duc să mănânc un sandviş.

El se întoarse, dar reveni imediat.

- Oh! făcu el pe un ton nepăsător. Mă tem că sunt obligat să iau asta, Kate!

Era prea obosită pentru a putea reacţiona la timp. El luase deja servieta cu documente şi ajunsese la uşă:

- Nu! strigă Kate.

El se opri, cu o figură inexpresivă.

- Nu-ţi pasă aşadar de nimic şi de nimeni? exclamă ea.

- îmi pasă de multe lucruri, dimpotrivă, replică el cu o voce neutră. Vrei o listă?

- Nu. vreau această servietă.

- Ca s-o distrugi?

- Dacă este necesar, da.

El clătină încet din cap.

- Mă tem că nu-ţi pot permite, Kate.

- Chiar dacă ţi-aş spune că servieta conţine documente care riscă să fie nefaste pentru tatăl meu?

- îmi pare rău, dar este un risc de asumat. Dacă n-o iau eu, atunci o va lua poliţia.

- Poliţia?

Ea îşi duse mâinile la gât.

- Oh! Nu.

- Unele lucruri au mers prea departe, Kate.

- Şi tu vei participa la onoruri?

El avu un gest de neputinţă.

- Greşelile nu pot fi ascunse astfel, Kate!

- Este felul tău de a privi lucrurile?

- Este singurul. îmi pare rău.

îl fixă cu o privire neîncrezătoare. Cum se pregătea să iasă pe uşă, ea făcu un pas spre el:

- Nu! Te rog.

El încremeni locului. Pentru o clipă, fu pe punctul să alerge spre el, să-l implore. Apoi ascultă de raţiune. Respiră adânc.

- Foarte bine, ia-o. Dar dacă vei distruge fericirea părinţilor mei din cauza asta, te voi urî cât voi trăi.

- Poţi să te înşeli, Kate, răspunse el liniştit. Aş putea să le cruţ viitorul.

- Niciodată! Singurul lucru important de salvat pentru tine este orgoliul tău inuman. Inflexibilul tău simţ al datoriei. Din cauza lui, vei distruge viaţa a două persoane: a celor pe care le iubesc cel mai mult pe lume. Nu te voi ierta niciodată.

Se agăţă de marginea mesei. Faţa lui Brad pălise

şi păru că se întristează.

- Te înşeli, Kate, dar nu există nici un motiv să discutăm acum despre asta.

El îi aruncă o ultimă privire. Pentru ea a fost ca şi cum o înjunghia. Apoi ieşi.

Uşa verandei se trânti în spatele lui şi tocmai în clipa aceea telefonul începu să sune.

Kate făcu cu greutate câţiva paşi împleticiţi, apoi simţi cum se învârteşte camera în jurul ei. întinse mâna să se sprijine de perete, într-un ultim gest conştient ca să răspundă la apelul imperios al telefonului. Peretele alunecă sub degetele ei.

Pentru prima dată în viaţa ei, Kate leşină.

***

Cât timp trecuse oare? Câteva minute? Mai multe ore? Sesiză un zgomot de voci şi se simţi ridicată.

Apoi un val de aer rece ajunse la ea şi lumina păru că revine. Gemu slab, îşi aminti de telefon şi exclamă cu o voce gâtuită:

- S-a oprit.
- Haide, încet!

Corpul ei fu depus pe perne şi deveni conştientă. Recunoscuse vocea şi contactul mâinilor puternice. Deschise ochii plini de aversiune spre faţa lui Brad Sheridan.

în spatele lui era Benny, cu un pahar în mână şi cu un aer rătăcit. Brad luă paharul.

- Bea asta, Kate.

Era rece, dulce şi foarte bun.

- Ce este? întrebă ea.

- Apă, zahăr şi brandy. Ai leşinat, îţi aminteşti?

- Da.

Se ridică într-un cot.

- Acum, mă simt bine. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

- Măcar o dată în viaţa ta ai putea face ce ţi se cere? spuse el cu iritare. A sunat doamna Van Hahn. Este în drum să vină aici. sst! încetează să te frământi. Părinţii tăi vor fi aduşi de la aeroport. Totul este aranjat. Dacă vrei într-adevăr să participi la prezentarea de modă, astă seară, ai face bine să mănânci puţin şi să dormi după-amiază!

- Imposibil! Am prea multe de făcut! Dar întrerupe ventilatorul, te rog.

Brad se aplecă spre ea şi o ridică din nou. Obrazul lui aspru îl atinse pe al ei. O duse în camera ei şi o aşeză pe pat.

O privi un moment fără să spună nimic şi un fior de teamă
o străbătu.

- Poate că doamna Van Hahn ar putea să-ţi bage puţin minţile în cap, spuse el în cele din urmă.

îşi dădu seama de teama ei. Atunci, un surâs apăru pe buzele lui.

- Nu te teme, spuse el printre dinţi. Mesajul a fost bine primit. Ar fi trebuit să înţeleg chiar de la început.

în clipa următoare, plecase.

Tăcerea se lăsă din nou în cameră. Kate îşi înfundă capul în pernă şi se lupta cu dorinţa puternică de a plânge. O certitudine de gheaţă i se impunea: înţelesese şi ea mesajul. Brad nu va mai reveni.

Se ridică din pat cu greutate şi se duse să se privească în oglindă. Când îşi văzu faţa palidă şi ochii încercănaţi se îngrozi. Se dezbrăcă în grabă şi îşi puse un capot. Trebuia să mănânce, să facă o baie, apoi se va simţi mai bine. în momentul când ajunse la uşă, bătea cineva. Era Lorna Van Hahn, plină de îngrijorare.

- Draga mea! exclamă ea, unde ai fost? Te-am sunat toată dimineaţa. Ai avut un accident de maşină, se pare? M-am întâlnit cu Brad Sheridan. părea foarte tulburat. Ce s-a întâmplat?

Apoi îşi puse mâinile pe umerii tinerei rămasă tăcută.

- îmi pare rău. n-ar fi trebuit să-ţi pun toate aceste întrebări.

- Nu face nimic, răspunse Kate pe un ton obosit. Este adevărat, noi am avut un accident.. Dar lăsaţi-mă câteva minute şi totul va fi bine.

în momentul acela, Benny sosi cu un platou bine asortat şi cu ceai. Kate bău cu gratitudine lichidul fierbinte şi dulce. Puţin mai târziu, făcu un duş rapid şi îmbrăcă haine curate.

în timp ce-şi făcu toaleta, doamna Lorna Van Hahn luase conducerea operaţiunilor şi transformase sufrageria ca prin farmec. Totul era pregătit pentru întoarcerea stăpânei casei.

Kate îi mulţumi Lornei cu căldură şi o întrebă dacă rămâne să împartă masa de sărbătoare cu părinţii ei şi cu ea. Dar prietena ei nu putea să accepte: avea încă prea multe detalii de pus la punct la hotel.

Abia se pierduse în depărtase zgomotul maşinii ei, când o altă maşină oprea în faţa casei. Kate alergă spre verandă şi se repezi în braţele mamei ei. în timpul acestor momente de bucurie, uită de tatăl ei şi de veştile proaste pe care trebuia să
i le comunice.

John Merrivale nu păru să observe aerul stânjenit al fiicei sale când ajunseră la cafea.

- Nimic nou, Kate, în timpul absenţei mele? întrebă el pe un ton puţin prea degajat.

Ea îşi ţinu respiraţia, apoi:

- Am împotmolit maşina.

- Cum? Tu.

- Ştiu. sunt teribil de necăjită, dar.

Doamna Merrivale pălise.

- Scumpo, când s-a întâmplat asta?

Ea îşi puse o mână liniştitoare pe braţul soţului ei.

- Nu te nelinişti pentru maşină, Kate! Puteai să mori. Cum s-a întâmplat?

Kate le explică fără să le spună adevăratul motiv

al expediţiei sale. Dar John Merrivale nu era naiv şi începu să-i pună o mulţime de întrebări. Kate îi adresă o privire imploratoare. Mama ei era teribil de intuitivă şi ştia aproape întotdeauna dacă fiica ei spunea adevărul sau nu. Totuşi, ea fu aceea care-i veni în ajutor şi-l făcu să tacă pe soţul ei.

- Când mă gândesc, îi spuse fiicei sale, că ai mai avut curajul să-ţi petreci toată dimineaţa în bucătărie ca să pregăteşti această masă bună, după o noapte probabil fără somn! Haide, du-te să te odihneşti, acum. Vreau să te văd în cea mai bună formă diseară!

Kate fu împinsă cu blândeţe dar ferm spre camera ei. Mama îi puse comprese umede pe ochi şi o pernă sub picioare. Apoi trase storurile veneţiene şi dispăru.

Kate rămase singură şi nemişcată. Asculta forfota mamei prin casă, zgomote de hârtie mototolită. Erau mici cadouri pentru toată lumea, provenind din Londra.

Compresele de pe pleoapele tinerei se încălziră sub afluxul de lacrimi fierbinţi pe care nu le-a mai putut stăpâni. Dacă măcar nu s-ar simţi atât de descurajată. Dacă măcar ar şti! Ce făcea Brad Sheridan? Unde era Walt Marlow? Figura lui Brad îi tot apărea în faţa ochilor, îi auzea vocea şi retrăia momentele teribile când se rupseseră legăturile fragile ale speranţei şi ale amăgirii. Cum putuse oare să rămână insensibil la rugăminţile ei? Asta îi sfâşia

inima.

Azvârli compresele şi îşi înfundă faţa în pernă. Trebuia să fie sinceră şi să recunoască în sfârşit motivul mâhnirii ei.

Era îndrăgostită de Brad Sheridan.

***

Restul zilei trecu într-un fel de irealitate confuză. La ora patru şi jumătate, mama ei aduse ceai şi-i aminti de seară, ca şi cum nici un nor nu se ridica la orizont. Tatăl ei plecase, nu se ştia exact unde şi nu va reveni decât în momentul când Kate va pleca la hotel.

Strânsă cu uşa, Kate îşi redobândi tot sângele rece. Verifică ultimele amănunte, o linişti pe biata Lucy a cărei erupţie nu trecuse în întregime, arbitră o neînţelegere dintre două colege şi se duse să se ocupe de fotografi, unii dintre ei fiind trimişi de mari agenţii internaţionale. Dar culmea satisfacţiei fu sosirea unei celebre comentatoare de modă, Narda Larraine. Cele două tinere femei se cunoşteau deja şi întâlnirea se petrecu excelent. Narda nu păru câtuşi de puţin decepţionată de colecţie, judecând după cantitatea impresionantă a însemnărilor sale. Dacă îi plăceau desenele lui Kim, drumul spre lumea modei se va deschide în faţa ei.

în această sală ticsită de lume, atmosfera era aproape irespirabilă, în pofida aerului condiţionat. Kate se duse să se schimbe pentru ultima oară şi

reveni îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie lungă, albastru cu argintiu. Un murmur aprobator salută intrarea ei.

începu să înainteze de-a lungul estradei, se opri, se întoarse, pentru a putea fi admirate toate detaliile toaletei sale. Deodată, chiar în faţa ei, între coloanele de la intrare, zări un bărbat. Lat în umeri, sprijinit de marmura albă, ţinea o ţigară în mână. Brad Sheridan îşi înclină capul şi-i făcu un semn imperceptibil cu mâna. Vocea lui ajunse la ea într-un murmur abia auzit:

- Iată-te din nou în mediul tău, dulce Kate!

Numai stăpânirea de sine învăţată prin exercitarea profesiei o împiedică pe Kate să se poticnească. Ea fixă un punct situat deasupra capului lui Brad, se întoarse şi reveni pe estradă. Când privi din nou în direcţia uşii, el dispăruse. Dar abia dacă auzi aplauzele care salutau ieşirea ei şi triumful colecţiei. Puţin mai târziu, circula prin sală şi primea felicitări de la prietenii ei, de la nenumăraţi oameni cunoscuţi şi necunoscuţi. Un mic surâs se fixase o dată pentru totdeauna pe buzele ei.

Când totul se termină, se duse să se ocupe de aranjarea rochiilor cu doamna Kee Lun şi Lorna. Kim, devenită una din reginele festivităţii, îi întinse rochia albastru cu argintiu, împreună cu orhidee.

- Este pentru dumneata, Kate, îi spuse ea. Ai meritat-o. Sper că într-o zi voi putea face mai mult

pentru dumneata.

Lorna îşi prinse o orhidee pe rochia de jerseu alb şi doamna Lun o sărută. Toate trei radiau de fericire şi totuşi Kate avea un nod în gât.

Porni în căutarea părinţilor în mulţimea invitaţilor. Dar tatăl ei o găsi primul şi-i puse o mână pe umăr. Kate se întoarse şi păli.

- Cine? Tu.

-Kate! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus nimic?

- Despre ce vorbeşti? murmură ea. Ce s-a întâmplat?

- Despre Walt. A fost arestat astăzi la Penang.

Arestat? Deja? Kate simţi că i se clatină pământul de sub picioare.

-Dar de ce nu mi-ai spus nimic? insistă tatăl ei. Toată lumea pare să fie la curent cu fuga lui, acum două zile! Nu ştiai?

- Ba da.

Kate se agăţă de braţul lui.

- Nu putem vorbi aici. Voiam să-ţi spun. evenimentele din noaptea asta sunt în legătură cu el. dar n-am avut timp.

îl împinse spre o anticameră din fericire goală. închise uşa şi respiră adânc.

- Exista o servietă cu documente. Walt mi-a telefonat ieri seară. Mi-a cerut să i-o duc. la Bahru. Maşina n-a vrut să pornească, apoi a sosit Brad şi nu

l-am putut împiedica să mă însoţească. Oh! Tată! Nu l-am putut opri să ia acea servietă! Ce vom face?

- Ce imbecil! exclamă John Merrivale măsurând camera în lung şi-n lat. Trebuia să se întâmple, eram sigur!

- Tată! exclamă ea. Nu-mi pasă ce i se poate întâmpla lui Walt Marlow. Poate să putrezească în închisoare până la judecata de apoi, dar tu? Mamei i se va frânge inima!

El păru că nu înţelege semnificaţia cuvintelor ei. îl prinse de braţ.

- Pentru Dumnezeu tată, spune-mi adevărul! în ce măsură eşti amestecat în această afacere? Este vorba de o fraudă faţă de companie, o ştiu. Brad Sheridan a făcut cercetări în această privinţă, de aceea eşti neliniştit?

John Merrivale tresări şi pe faţa lui se reflectă o furie violentă.

- Nu, draga mea. Walt nu mă poate implica în această poveste, nici în oricare alta. Dar el n-avea nici un drept să te amestece în asta.

- Nu puteam face nimic. M-a obligat prin şantaj. La fel ca şi pe tine.

El nu răspunse. Părea tulburat. Kate scoase un suspin desperat.

- Ştiu, tată. Nu voiam să cred. Dar toate aceste ultime evenimente m-au pus pe gânduri. Cum aş putea să plec în Anglia fără să fi lămurit toate astea?

Ea aşteptă, încordată. Frumoasa ei faţă ovală era o mască albă. în cele din urmă, tatăl său se lăsă să cadă pe un scaun.

- Am început să bănuiesc, de mult timp, anumite fapte dubioase. N-am spus nimic, deoarece speram să mă înşel. Dar toate cercetările mele discrete mă conduceau invariabil la Walt. Era atât de bătător la ochi, Kate. cheltuielile lui, extravaganţele lui, femeile lui, maşinile lui! Am sfârşit prin a mă convinge de evidenţă: el fura compania. Atunci l-am convocat şi i-am demonstrat vinovăţia. Voiam să-i dau şansa de a ieşi din încurcătură. Eram gata să-l ajut să-şi plătească datoriile.

John Merrivale se întrerupse. Privirea lui deveni mai îndepărtată.

- Atunci mi-a vorbit despre Leila şi m-a ameninţat că-i spune totul lui Joan, dacă voi continua să mă ocup de treburile lui. Nu aveam dovezi şi el ştia. Nu puteam face nimic. Asta se petrecea exact înainte de sosirea lui Brad Sheridan. Bineînţeles, lui eram obligat să-i dezvălui bănuielile mele. Numai că, la urma urmei, era treaba lui să facă această anchetă, nu a mea! Trebuia să mă gândesc la Joan înainte de toate.

- Şi asta-i tot? Eşti sigur?

- Haide, Kate, l-ai bănui pe propriul tău tată că este un hoţ ordinar? Nu m-am atins niciodată de un ban care nu era al meu!

Kate rămase tăcută. Cel puţin, acest pericol se îndepărta. Nu exista nimic compromiţător pentru tatăl ei în servietă. Dar exista un alt pericol.

Atinse umărul lui John Merrivale.

- Tată, este adevărat în privinţa Leilei Denton?

El îi luă mâna.

- într-un fel, da, Kate. Dar n-are nici o legătură cu versiunea lui Walt.

- Povesteşte-mi, murmură ea. Cunosc suficient viaţa de acum înainte şi sunt sigură de un lucru, în orice caz: n-ai vrut niciodată s-o faci să sufere pe mama.

- Nu, într-adevăr, răspunse el cu un aer obosit. Credeam că toată povestea aceea era înmormântată. A trecut atâta timp! Leila era o femeie foarte nefericită. Avusese o copilărie dificilă şi s-a căsătorit cu primul bărbat întâlnit. Ăsta era Matt. N-am fost niciodată îndrăgostit de ea, Kate. Am iubit întotdeauna o singură femeie: pe mama ta. Dar mi-era milă de Leila. în pofida dragostei lui Matt pentru ea, el n-o înţelegea. Nu şi-a revenit niciodată cu adevărat după moartea primei lui soţii. Şi firește, dorea un copil. o fată. îţi aminteşti de preferinţa lui pentru tine?

Kate clătină din cap.

- Dar Leila, continuă John Merrivale, era îngrozită de această perspectivă. Se temea de o sarcină dificilă, de absenţa unui medic pe această plantaţie atât de îndepărtată. Refuza categoric să-şi ia acest

risc. De aceea Walt a detestat-o imediat şi ea, dinspre partea ei nu ştia cum să se facă apreciată de acest bărbat ursuz. în fiecare weekend, aveau loc scene nesfârşite. Apoi, dintr-o dată, Walt începuse s-o adore. Asta o irita pe Leila şi într-o zi mi s-a destăinuit. O sfătuiam cum puteam mai bine şi vorbeam despre fanteziile şi himerele adolescenţei. Abia mult mai târziu, prea târziu, mi-am dat seama de înclinaţiile Leilei pentru mine.

Se opri. Ochii lui se înceţoşară de tristeţe.

- Viaţa devenise un coşmar. Trebuia să mă port ca şi când totul era normal. Ziua, mama ta şi cu mine eram la familia Marlow, iar seara veneau ei la noi. Mahore era un orăşel foarte mic, pe vremea aceea. Toată lumea cunoştea pe toată lumea. Pretutindeni unde mergeam, mă loveam de Leila. Până într-o zi când mi-a mărturisit dragostea ei. încercam cât mai blând posibil s-o fac să înţeleagă inutilitatea sentimentelor ei şi a speranţelor ei în privinţa mea. I-am vorbit despre Joan, despre tine, şi de asemenea despre Matt, cel mai bun prieten al meu.

John Merrivale scoase un oftat dureros. Căutând puţină înţelegere, privirea lui o solicită pe aceea a fiicei sale.

- Dar cum, fără să fii total lipsit de compasiune, să faci în mod deliberat să sufere o femeie disperată? Trebuia s-o consolez. într-o zi, am luat-o în braţe deoarece plângea şi Walt trebuie să ne fi văzut. Ce-o

fi trecut oare prin capul lui? Eram numai pe cale s-o fac să asculte de raţiune, s-o conving să se întoarcă acasă la ea şi să încerce să fie o soţie bună pentru Matt. Am evitat-o tot restul săptămânii. Apoi Matt a trebuit să plece la Singapore. De data asta, Leila nu-l însoţise. Matt de-abia plecase că unul din băieţii lui a venit să-mi aducă un mesaj de la Leila.

Se întrerupse din nou. Ochii lui păreau că urmăresc stafii.

- Nu voi putea uita niciodată ziua aceea! Băiatul aştepta în timp ce eu citeam mesajul. Leila îmi scria despre intenţia ei de a-l părăsi pe Matt. Nu mai putea, spunea ea, să mai rămână cu el. din cauza sentimentelor ei pentru mine. Mă aştepta la hotel, adăuga ea. Şi încheia cu aceste cuvinte: „Te implor, dragostea mea, nu pot trăi fără tine“.

Rămase un timp tăcut. Kate aştepta şi inima ei suferea pentru el.

- M-am comportat, reluă el cu greutate, cum îmi impuneau împrejurările. Trebuia să răspund acelei rugăminţi. M-am mulţumit să scriu pe spatele scrisorii ei cuvintele următoare: „Trebuia să cunoşti răspunsul meu, Leila. Uită această idee nebună“. Apoi am informat-o pe Joan de intenţia mea de a pleca în sectorul de nord al plantaţiei. Asta însemna o absenţă de două nopţi şi o călătorie cu vaporul. Speram ca la întoarcerea mea, Matt se va fi întors într-un cămin normal, fără să bănuiască escapada

Leilei. Din nenorocire, se întâmplase ce era mai rău.

îşi prinse faţa în mâini.

- După aceea, n-am încetat să-mi fac reproşuri. Dar cum aş fi putut bănui? Ce-aş fi putut face?

- Nu ştiu, murmură Kate. Nu ştiu.

- De atunci, spuse el, trăiesc cu acest sentiment de vinovăţie. Iată cu ce mă are la mână Walt. Mă ameninţă că va frânge inima mamei tale.

- Nu, dragul meu, se auzi o voce blândă din pragul camerei.

John Merrivale îşi ridică brusc capul şi Kate se răsuci pe călcâie. Mama ei se afla în cadrul uşii. Ea înaintă spre soţul ei şi se aşeză lângă el.

- De ce nu mi-ai spus niciodată nimic? întrebă ea.

- Cu riscul să distrug fericirea noastră? exclamă el cu vehemenţă. Nu, nu puteam să-mi iau acest risc. Nu puteam suporta ideea să te fac nefericită.

- Dar eram la curent!

Ea îi luă mâna.

- Am ştiut întotdeauna. Biata Leila nu ştia să-şi ascundă sentimentele. O soţie îşi dă repede seama de genul acesta de lucruri. dacă îşi iubeşte mult soţul.

- Şi nu m-ai bănuit niciodată?

Ea scutură din cap.

- Am fost adesea tentată, John. Dar erai aşa de orbit, la început! Era evident! După aceea, am regretat că n-am abordat niciodată acest subiect cu

tine. Poate am fi putut evita această tragedie. Dar n-am spus nimic. Te iubeam şi cunoşteam reciprocitatea sentimentelor tale faţă de mine. Şi mai presus de orice, aveam încredere în tine.

John Merrivale rosti câteva fraze incoerente şi îşi luă soţia în braţe. Kate îi privi cu un nod în gât! înţelese brusc adevăratul sens al dragostei: era bazat pe încredere.

- Să ne întoarcem acasă, spuse John Merrivale degajându-se din îmbrăţişarea soţiei lui.

Kate se duse să-şi ia pelerina. Era limpede. Walt Marlow nu va putea reprezenta niciodată o ameninţare pentru părinţii ei! Dar când le ură noapte bună, un sentiment de gol îi copleşi brusc inima.

Trebuia să continue să trăiască astfel.

Capitolul 9

Kate petrecuse ultima săptămână de concediu în casa părinţilor ei. în ultima seară, dădu un mic dineu fără pretenţii. Erau doar Fay, familia Maddison şi Rex Winton. Elaine era la părinţii ei, unde aştepta naşterea copilului.

în ciuda vorbelor vesele, această voioşie nu era spontană şi aşa fusese toată săptămâna.

- Este oare din cauza prezenţei mele? întrebase Rex exprimând stânjeneala tuturor.

- Nu, suntem cu toţii puţin deprimaţi, răspunse Fay cu un oftat. Şi va fi mai rău după plecarea lui Kate. numai dacă nu va avea loc o transfuzie de sânge proaspăt în mica noastră comunitate; altfel ne vom simţi singuri.

Era exact, se gândise Kate. Lorna lua avionul a doua zi cu ea, Tom Maddison trebuia să iasă la pensie peste două luni şi Brad plecase a doua zi după prezentarea de modă.

Nu aflaseră decât câteva amănunte despre arestarea lui Walt şi motivele ei. Dar bârfele se răspândeau repede în oraş. Kate trebuise să depună mărturie în faţa Companiei. Dar prietenia ei cu Lorna Van Hahn îi uşurase lucrurile.

Maşina tatălui ei fusese scoasă din mlaştină cu ajutorul lui Brad, îi spusese John Merrivale înainte de a afla de plecarea acestuia.

Brad nu venise să-i spună la revedere.

Dar de ce ar fi făcut-o? se mustră Kate. Era ilogic şi totodată
o prostie. Nu-l făcuse să înţeleagă cu claritate care erau sentimentele ei, într-o bună zi? El nu se lăsase înşelat:

„Mesajul a fost bine primit“, spusese el.

Invitaţii plecară cu ultimele glume obişnuite. Rex Winton îi propuse lui Fay s-o însoţească.

- Cu condiţia să nu-i spui nimic Elainei! adăugă el.

Toată lumea râse.

- îţi promit că nu voi încerca să te seduc, afirmă Fay. De altfel, m-am plictisit de Brad.

- Oh! exclamă Tom Maddison cu o clipire în ochi. Se poate şti dacă este ceva la mijloc?

- Nicidecum! M-a condus adesea la club, dar era strict platonic! Nici o şansă!

Lorna surâse spre Kate.

- încă una! Acest tânăr a provocat multe ravagii în timpul şederii lui!

- O să facem o petiţie să cerem întoarcerea lui, declară Rex pe un ton ironic.

- S-ar putea să se întâmple, răspunse Fay. Cel puţin aşa m-a lăsat să înţeleg.

Ce spusese oare Fay? Kate vru imediat s-o întrebe pe tânăra femeie. Dar Lena Maddison puse întrebarea în locul ei.

- Da, confirmă Fay. Ar putea să se stabilească permanent aici. Are intenţia să cumpere o casă în apropierea lagunei. Ştiţi, cea a doctorului Lim!

- Da, spuse tatăl lui Kate. O cunoaştem.

Kate îşi ascunse tulburarea sub un zâmbet puţin forţat. Un vârtej de emoţii pusese stăpânire pe ea. Brad. în mica vilă albă, aproape de plaja aceea mică.

Durerea n-o părăsise când îşi luă rămas-bun de la părinţii ei a doua zi la aeroport. Mama ei era gata să plângă. Kate o strânse cu putere în braţe ca să-şi ascundă tristeţea.

Lorna Van Hahn se îndepărtase cu tact pentru a le permite să-şi spună la revedere. La rândul său, strânsese mâna celor doi Merrivale şi o antrenă pe Kate spre avion.

La câteva minute după aceea, decolaseră. Mahore dispăru curând, ascuns de vegetaţia bogată a junglei. Kate se aplecase mult timp peste geamul gros al hubloului ca să zărească ultimele limite ale universului său, apoi se rezemă de spătarul fotoliului ei. După cât timp va reveni oare aici?

Făcură o escală de câteva ore la Singapore şi profitară pentru a face o scurtă vizită doamnei Kee Lun şi fiicei sale.

Kim nu-şi pierduse timpul după prezentarea de modă. Strânsese o serie de desene pe care Kate hotărî să le ducă la Londra pentru a le prezenţa cunoştinţelor sale.

Tânăra adunase de asemenea fotografiile de la prezentarea de modă apărute în presa locală. Una din fotografii o reprezenta pe Lorna şi pe Kate în

decorul familiar al hotelului, alta reprezenta grupul de organizatoare ale manifestării împreună cu manechinele. în spatele scaunului pe rotile al lui Kim, Kate a recunoscut, cu strângere de inimă, profilul şi umerii largi ai lui Brad Sheridan, într-o discuţie cu Fay Slessor.

- Am comandat noi tiraje, declară Kim. V-ar face plăcere să vi le trimit?

Kate clătină din cap. Gura ei surâdea, dar ochii erau trişti. Asta era tot ce-i va rămâne.

Cu toată amărăciunea născută din noua cunoaştere a ei însăşi, se descoperea chiar geloasă pe Fay. Numai pentru că se găsise lângă Brad când fusese făcută fotografia. Se întreba dacă i se destăinuise cum n-o făcuse niciodată. Ce puţine lucruri ştia despre el! Şi cât de slabă era! Desperată, încerca să-şi spună că era vorba de un scurt episod fără importanţă. Brad era un bărbat seducător căruia puţine femei i-ar fi putut rezista. Ea nu era nici prima, nici ultima. O dată revenită la Londra, în cercul prietenilor şi a relaţiilor sale profesionale, îl va uita.

Se agăţă de această idee tot timpul drumului de la Singapore la Bahrein şi de la Bahrein la Londra.

Când coborî din avion, regăsi cenuşiul rece al unei dimineţi de noiembrie. Apartamentul ei nu i se păru deloc primitor. îşi făcu de lucru cu golirea valizelor pentru a se lupta cu deprimarea, apoi se ocupă de aprovizionare, deoarece frigiderul şi dulapurile erau

goale. Străzile şi magazinele îmbrăcaseră deja podoabele de Crăciun. Moralul lui Kate nu avu de câştigat din atâta lucru. Niciodată nu întâmpinase cu mai puţin entuziasm sărbătoarea Crăciunului!

Dar aceste prime săptămâni au fost cele mai rele. Se strecură din nou în pielea ei de manechin şi de model, în atmosfera de lux şi de strălucire artificială cu care era obişnuită.

Crăciunul a sosit şi o dată cu el un număr de cărţi poştale cu timbre exotice şi o scrisoare de la Lorna Van Hahn. Două rânduri îi atraseră atenţia: „Apropo, Brad a venit să petreacă un lung weekend cu noi. A cumpărat acea casă şi luna viitoare
i se va încredinţa conducerea noului departament tehnologic..“

Kate se simţi din nou copleşită de amărăciune şi de regrete.

îşi petrecuse Anul Nou cu părinţii în Sussex şi primi în mod ironic un fel de declaraţie. Un oarecare Jeremy, bogat, fermecător şi destul de seducător îi propunea o căsătorie de probă de şase luni.

- Este cea mai bună modalitate de a constata dacă suntem făcuţi unul pentru altul, îi spuse el luând-o în braţe. Dacă rezultatul este pozitiv, la sfârşitul celor şase luni vom legaliza legătura noastră.

Kate se desprinse din îmbrăţişarea lui.

- Nu, Jeremy. Nu cred în căsătoriile de probă.

- Dar credeam.

îl privi cu răceală.

- Aveai ideile obişnuite despre manechinele care schimbă bărbaţii ca pe rochii, nu-i aşa? Ei bine, te înşeli. Este o muncă extenuantă şi dacă este încununată de succes, asta se datorează eforturile noastre.

- Kate! Mă surprinzi.

- Mă surprind pe mină însămi, răspunse ea. Dar dacă te gândeşti uneori la mine, Jeremy, descrie-mă ca pe o persoană de modă veche, care crede încă în dragoste şi în căsătorie.

- Oh! Kate, este incredibil!

- Totuşi, este adevărat.

Brusc, o prinse de umeri şi o privi cu atenţie.

- Kate, încerci să mă duci cu vorba? Există un bărbat în viaţa dumitale?

- Nu! Nimeni! exclamă ea.

- Sunt convins de contrariul, afirmă el, cu privirea aţintită pe faţa ei întoarsă. Asta se vede.

în timpul zilelor următoare, Kate se simţea părăsită şi necăjită. Din fericire, îi rămânea ultima soluţie salvatoare: să lucreze şi iar să lucreze, şi de preferinţă în străinătate. Se duse să-i ceară lui Bart să-i satisfacă dorinţele.

- Ce se întâmplă? o întrebă el zâmbind. Jeremy este prea nerăbdător?

- Nu, oftă ea. Eu sunt cauza.

- Hm! Făcu el. Este foarte serios, atunci!

Avea o expresie atotştiutoare. Kate înţelegea: era inutil să se ascundă de el, deoarece ştia totul! El îşi frecă gânditor nasul.

- Să vedem, unde te-aş putea trimite? Nu în Orient, presupun?

Kate se înroşi.

- N-are importanţă unde. Pot face orice. Zări broşura unei agenţii de voiaj pe birou.

- Ceva ca asta, de exemplu!

- Of! Katy! Katy! făcu el, cu un aer fals şocat. Tu nu eşti genul acela! Am petrecut luni şi luni de zile să făuresc personajul tău de frumuseţe misterioasă şi rafinată şi tu ai vrea să pozezi în costum de baie pe o plajă? Spune-mi cine este? îl voi omorî pentru că mi-a făcut asta!

- Nu-i nevoie, răspunse Kate. Şi ce se aude de la Universal Chemical?

Bart se răsturnă pe spătarul fotoliului său.

- Există încă dificultăţi. Vor scoate un nou material textil minune, neşifonabil, care nu se pătează, dar au probleme cu culoarea.

El se ridică în picioare.

- Deocamdată, să nu mai vorbim despre asta. Dar vino să bei ceva. Vom vorbi despre viitorul tău.

Se ţinu de cuvânt. în următoarele două luni, Kate

făcu turul capitalelor europene. în februarie era în Maroc, apoi făcu o scurtă escală la Paris şi în martie era în Jamaica.

Fotografiile pentru care trebuia să pozeze erau comandate de principalul rival al lui Universal Chemical. Trebuia să lucreze cu Hillary Peters, unul dintre fotografii ei preferaţi şi cu Simon Devine.

Nu lucrase încă niciodată cu acesta din urmă, dar după două zile de neînţelegeri, se săturase deja. Simon era un manechin masculin dintre cei mai buni, dar era arogant, vanitos şi dominat de un spirit critic foarte supărător pentru anturajul lui.

în ziua aceea, bombănea deoarece mica plajă aleasă pentru pozat era prea celebră în lumea fotografiei publicitare. Voia ceva original!

Hillary îi explică liniştit punctul lui personal de vedere, apoi se pregăti să lucreze, în timp ce Lindy, machiora, întindea o oglindă lui Kate pentru ultimele retuşuri.

Când fu gata, urmă încă un sfert de oră de discuţii şi de înfruntări cu Simon, apoi Hillary începu să-i fotografieze din toate unghiurile.

- înalţă capul, Kate. lasă-l mai jos. îndoaie puţin genunchiul. închide ochii.. Priveşte-l pe Simon. Simon, apleacă pălăria puţin mai mult pe faţa lui Kate.

- Cu plăcere, murmură Simon cu maliţiozitate.

- Bun, acum, arunc-o în aer! Râzi, Kate!

Hillary se agita în toate sensurile în jurul lor.

- Acum, Simon, apleacă-te asupra ei. Fii serioasă, Kate! Priveşte-l cu ardoare. Haide, dragă, încearcă să pari că nu-l vrei decât pe el!

- Este incapabilă de aşa ceva, se auzi o voce.

Hillary privi uluit în jurul lui.

- Ce naiba. mormăi el.

Kate era cât pe ce să leşine.

Trebuie să fi visat. Această voce profundă, ironică. nu era posibil!

- Cine naiba sunteţi? izbucni Hillary în momentul când un bărbat înalt se îndrepta spre ei.

- Brad! murmură Kate.

Un surâs încântat lumină faţa lui Hillary.

- Oh! Perfect! Fermecător, Katy! Rămâi aşa! Asta este! Minunat!

Brad înaintă pe nisipul sidefiu şi, ignorând exclamaţia furioasă a lui Simon, ajunse la Kate. O îmbrăţişă şi o ţinu un moment lângă el înainte de a o lăsa să se desprindă. Ochii săi enigmatici îi cercetară pe cei ai tinerei femei.

- Sunt singurul bărbat care te poate face să iei aerul acesta, spuse el.

Kate se sprijini de el. Faţa ei se iluminase şi nu mai părea deplin conştientă de ce era în jurul ei. Deodată, lumea devenea pentru ea un nor pe care plutea fericită.

- Ei bine, asta-i bună! remarcă Simon nemulţumit.

Nimeni nu-i acordă atenţie. Hillary era dintr-o dată foarte
absorbit de aparatele lui şi Lindy nu pierdea nimic din spectacol.

Brad îşi aplecă uşor capul şi o sărută încet pe Kate, hotărât. Pentru Kate, era deruta completă a minţii şi a corpului ei. Hillary râse pe înfundate şi se rugă să aibă destulă peliculă. Lindy oftă.

- Te vor omorî cei de la „Mătase de vis“, exclamă Simon la adresa fotografului. Este plin de femei bătrâne acolo; ele sunt foarte scorţoase şi vor fi complet şocate!

- Nu este pentru „Mătase de vis“ răspunse Hillary pe un ton absent.

- Dar. oh! Bun, foarte bine! Dacă nimeni nu se mai sinchiseşte de nimic.

Simon se îndepărtă ridicând din umeri.

în sfârşit, Kate redeveni conştientă de lumea înconjurătoare. Cu regret, se desprinse din îmbrăţişarea lui Brad.

- Mama ta îţi transmite toată dragostea ei, îi declară acesta. Ai observat? Ti-ai uitat acolo cerceii de jad.

- Da. nu, credeam că i-am pierdut. Dar ce surpriză.

- Este puţin cam târziu s-o spui, dulce Kate, făcu el cu vechea lui ironie în fundul ochilor. Pentru a fi complet sincer, am avut parte de o primire de care

eram destul de departe să mă aştept!

Kate râse încet.

- Cea a lui Simon n-avea nimic foarte agreabil! Vino să faci cunoştinţă cu Hillary.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

- Veniţi să bem ceva, zise Hillary.

Se îndreptară spre maşina echipei.

Kate ajunsese într-un fel de buimăceală. în timpul scurtului drum de întoarcere spre hotel, avu bizara senzaţie că iese din ea însăşi şi se urmăreşte vorbind şi mişcându-se lângă un necunoscut în pantaloni albi şi cămaşă verde. Şi de la un minut la altul, vechea barieră de circumspecţie se ridica între ei mai solidă ca oricând!

- Unde ai descins? întrebă ea politicos după ce se aşezară la o masă pe terasa hotelului.

- Aici.

- Aici?

Brad îşi scoase ochelarii de soare.

- Acest hotel este deschis tuturor, draga mea Kate.

Hillary izbucni în râs şi-şi goli paharul dintr-o înghiţitură.

- Luaţi altul, propuse Brad.

Hillary scutură din cap.

- Am poftă să merg să mă scald. Vii, Simon? Zăresc acea mică frumuseţe bronzată, lângă piscină. Aşteaptă cu nerăbdare să-ţi admire pectoralii.

Simon căscă şi se ridică.

- Datoria mă cheamă. poţi să mă ierţi dacă te părăsesc, iubito? îi spuse el lui Kate.

Ea îi adresă un surâs artificial.

- Publicul tău are nevoie de tine. Pe diseară!

Brad îl privi pe Simon plecând într-o tăcere expresivă.

- Ei bine? întrebă el întorcându-se către Kate.

- Ei bine, ce?

- Ce-ar fi să căutăm un loc mai izolat?

Kate se ridică şi-şi netezi fusta cu o mână nesigură. Brad o prinse de cot şi o conduse spre grădina care mărginea plaja. Ea se prefăcu absorbită în contemplarea unor tufe de poinsetia cu frunze de un roşu-purpuriu.

- Cineva mi-a oferit unul la un Crăciun, suspină ea. Toate frunzele au căzut.

- Nu te-am urmărit până aici ca să vorbim despre poinsetia, spuse Brad cu o voce tăioasă.

- M-ai urmărit? Cum de erai la curent cu prezenţa mea aici?

- Am emoţionat-o pe mama ta prin intermediul costisitor al telegramelor. Te-ai mişcat mult în aceste ultime săptămâni, draga mea, declară cu un aer atotştiutor: Paris, Roma, Bonn, Amsterdam, Tanger, Rabat.

- Ai uitat Copenhaga.

- Kate!

Ea scoase o exclamaţie şi continuă rapid:

- îmi pare rău, dar n-am primit niciodată vreo telegramă.

- Bineînţeles! Am rugat-o pe mama ta s-o contacteze pe mătuşa ta şi am plătit anticipat răspunsul cu privire la deplasările tale.

- Cum? Dar când ai văzut-o pe mama? Şi cum ai aflat de cerceii mei?

- Am petrecut ultimul weekend cu părinţii tăi, înainte de a veni aici, spuse el flegmatic.

- Cum?

- Da! De fapt, am fost primit ca un membru al familiei. Am dormit chiar în patul tău!

- în. ai dormit în camera mea?

- Doar n-ai fi vrut să dorm pe verandă?

Kate nu-şi mai putea găsi cuvintele.

- M-am gândit la tine toată noaptea!

Ei îi era când frig, când cald, de furie.

- Nimeni nu m-a pus la curent? Dar cine te crezi? Sper că ai avut coşmaruri!

- Nu! Haide, Kate, n-ai nimic dintr-un personaj de coşmar. Dar trebuie să admit: visurile mele nu erau în întregime satisfăcătoare.

- într-un cuvânt, te-ai simţit ca acasă!

- Părinţii tăi m-au primit foarte bine.

- Nu ca mine, fără îndoială!

- Exact!

Brad ridică mâna spre o ramură.

- Ce intenţionezi să faci? întrebă ea.

- Asta!

El făcu o barieră din braţele lui.

- M-am săturat până peste cap de ostilitatea ta.

- în cazul acesta, de ce ai venit? Nimeni nu te-a obligat.

- Am venit pentru că doresc să obţin un răspuns. Nu te voi lăsa să pleci până nu mi-l dai.

Ea cercetă împrejurimile cu o privire speriată. Mâinile lui Brad se strânseră pe umerii ei.

- N-am considerat niciodată un „nu“, drept un răspuns veritabil, Kate, spuse el pe acelaşi ton şi n-am nici o intenţie să-mi schimb părerea acum.

- Ce răspuns aş putea să-ţi dau? întrebă ea, cu ochii ridicaţi spre trăsăturile lui neîndurătoare. Ce am de câştigat din asta?

- Poţi să răspunzi da, Kate şi să câştigi satisfacţia de a face să cadă o dată pentru totdeauna această barieră infernală în spatele căreia te retragi când mă apropii de tine. Vreau să ştiu de ce, Kate?

- Mă doare!

Strânsoarea lui nu slăbi.

- O să te doară şi mai rău, dacă nu încetezi să mă chinuieşti cu eschivările tale, scrâşni el.

- Eşti nebun! Lasă-mă să plec!

- Nu înainte de a avea un răspuns clar. De ce te încăpăţânezi să-ţi negi sentimentele, cum sunt şi ale mele?

- Nu este adevărat.

- N-o să mă convingi de contrariul. Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

Aproape o scutura, acum.

- Recunoaşte!

- Niciodată! Oh! Nu poţi să mă laşi în pace?

O strânse cu putere în braţe şi puse stăpânire pe gura ei. Furia şi frustrarea făcură din acest sărut un gest imperios care o răni pe Kate. Kate era prizoniera acestor braţe de oţel şi corpul ei îndura căldura celui al lui Brad, ca şi cum voia să facă să topească în ea orice urmă de rezistenţă. Apoi îşi înfundă faţa la pieptul ei cu un geamăt. Mâinile lui o mângâiau cu înflăcărare.

- Cum aş putea ajunge până la tine?

Buzele lui alergau cu desperare peste părul ei ca mătasea.

- De ce fiecare pas spre tine, fiecare încercare de a te atinge se termină cu un eşec? De ce mă urăşti şi în acelaşi timp răspunzi avansurilor mele?

O depărtă de el şi ochii lui o cercetară cu insistenţă.

- Despre ce este vorba, Kate? Acum ar trebui să ştii!

Buzele lui Kate se mişcară, dar nu ieşi nici un sunet, cu
excepţia unui mic geamăt. Nu mai avea puterea să lupte, nu mai avea cuvinte să ocolească întrebările neîndurătoare la care nu mai putea răspunde decât

prin adevăr. Deodată, corpul o trădă şi lacrimile îi invadară ochii. Se înfioră, se întoarse pentru a încerca să le ascundă, şi-l auzi pe Brad mumurând neîncrezător.

- Oh! Nu. Kate.nu!

O prinse în braţe şi începu s-o legene, apoi o obligă să-şi ridice bărbia spre el.

- Sper că nu este din cauza mea. ţi-am făcut atât rău?

El întinse mâna şi-i atinse obrazul ud de lacrimi. Cu o blândeţe de nedescris, îi atinse uşor cu buzele pleoapele lăsate înainte de a-i strânge capul la piept.

- Oh! Kate, murmură el, ce pot face oare să-ţi câştig dragostea şi respectul?

Această tandreţe neaşteptată învinse ultima rezistenţă a lui Kate. Era prea mult pentru ea! într-un gest convulsiv de înfrângere, cedă, se predă în sfârşit extazului şi agoniei dorinţei ei arzătoare.

- Nu ştiai? suspină ea cu o voce frântă. Câştigaseşi de la început. Oh! De ce, de ce te-ai întors?

El păstră un moment de tăcere, cât o eternitate, apoi şopti:

- Pentru că nu puteam trăi fără tine, draga mea.

„Draga mea!“ Cuvintele o străbătură şi se întrebă dacă auzise bine. îşi ridică spre el ochii înceţoşaţi de lacrimi.

- Brad, vrei să.. spui..

- întocmai, Kate, aproape m-ai înnebunit în aceste ultime trei luni. Dar eu nu mai puteam aştepta. Trebuia să te văd!

Ea scutură din cap, neîndrăznind încă să creadă.

- Adevărat? Tu. tu mă iubeşti?

- Dacă te iubesc? Dumnezeule! Cât te iubesc! Nu vei şti niciodată cât de mult, secretoasă mică!

Cerul păru că se aprinde şi Kate îl privi pe Brad cu ochi strălucitori. Râdea şi plângea în acelaşi timp.

- Oh! Brad! Dacă cel puţin m-ai fi lăsat să ghicesc, să-mi laşi o speranţă..

- Oh! Dumnezeule din Cer! suspină el.

El puse capăt oricărei discuţii printr-un lung sărut plin de foc.

După mai multe minute, Brad propuse:

- Dacă am face o plimbare? îţi reamintesc: ai să-mi dai câteva explicaţii.

- Nu sunt singura, replică ea.

El ridică o ramură ca s-o lase să treacă.

- îţi datorez adevărul, spuse cu o voce scăzută. Interesul tău pentru mine, mi se părea că provine din două motive diferite: primul era să obţin informaţii cu privire la Walt Marlow şi.

- Şi?

Sub îmbrăţişarea lui, ridică foarte uşor din umeri.

- îmi imaginam că sunt pentru tine obiectul unei simple aventuri trecătoare.

- O aventură? Oh! Kate. dar te vreau pentru tot

restul vieţii mele! Numai că nu mi-ai dat niciodată ocazia să mă apropii de tine. Nu fizic, vreau să vorbesc despre acea apropiere pe care o aduce încrederea. Te ghiceam neliniştită, foarte neliniştită, îţi era teamă, dar nu îndrăzneam să-ţi fac dezvăluiri înainte de a şti cât de apropiată erai de Marlow. Mă intrigai, mărturisesc. Mai întâi, te-am crezut indiferentă şi chiar ostilă faţă de el. Apoi, te-ai schimbat. Cu cât trecea timpul, cu atât întrevedeam mai multe grozăvii. Familiile voastre poate vă destinaseră unul altuia, din motive financiare şi altele.

- Oh! Nu, şopti Kate.

- Poate ţi se pare o nebunie, acum, dar pe vremea aceea erai atât de îndepărtată, atât de rece. Chiar în ziua aceea, în lagună, unde am încercat. în sfârşit, îmi ieşisem din minţi şi te învinuiam.

Kate rămase tăcută. Amintirea acelor momente rămăsese gravată în memoria ei.

El continuă cu o voce înceată:

- Când mă gândesc, trebuie să fi trecut în ochii tăi drept un bărbat care punea mereu întrebări. Dar îl bănuiam deja pe Marlow, şi puţin după aceea, m-ai lăsat să cred că există o înţelegere între voi. Numai din cauza unei observaţii a Lenei Maddison am început să întrevăd adevărul.

- Cum? Ce-a spus? întrebă Kate.

- Ei bine, era la club, într-o seară. Tom vorbea despre zilele de odinioară din Malaysia cu o anumită

nostalgie. Apoi, Lena a spus: „Mă întreb dacă a existat vreodată ceva adevărat în această poveste în legătură cu Leila şi John?

Kate se încordă şi se întoarse.

- Numele de Leila nu-mi spunea nimic, dar am observat o privire de avertisment a lui Tom către soţia lui, urmă Brad. Dar Lena avea încredere în discreţia mea şi mi-a povestit accidentul Leilei şi zvonurile care circulaseră în vremea aceea. Atunci, Tom Maddison a făcut aluzie la Walt Marlow. După părerea lui, Marlow fusese cel care răspândise acele zvonuri.

- Nu, suspină Kate, exista o parte de adevăr în acele bârfe.

în câteva cuvinte, îi relată păţaniile tatălui ei cu Leila şi felul în care Walt ştiuse să profite pentru a-l teroriza.

- Bănuisem, încuviinţă Brad. încă de la început îl bănuiam pe Marlow că-l are cu ceva la mână pe tatăl tău şi se serveşte de asta pentru ca să te amestece în afacerile lui dubioase. Dar îmi era imposibil să te întreb, eu care te iubeam, dacă eraţi victime, tatăl tău şi cu tine, ale unui şantaj în legătură cu moartea unei alte femei. Mă urai destul şi aşa!

- Nu te uram, mărturisi ea. Mi-era teamă de tine. Nu ştiam totul, dar mă temeam să nu-i faci rău tatălui meu.

Braţul însoţitorului ei o strânse puţin mai tare.

Mergeau încet, înlănţuiţi.

- Mai am ceva să-ţi spun, recunoscu Brad oprindu-se sub un pâlc de palmieri. La Singapore, am făcut o anchetă în legătură cu Leila Denton. Un misionar bătrân pe care îl cunoscusem mi-a vorbit de ea. Este adevărat, avusese o copilărie şi o tinereţe foarte nefericite. Dar la şaisprezece ani, a fost cât pe ce să distrugă căsătoria unui tânăr plantator. Revenită la Singapore, a avut una sau două alte legături, apoi l-a cunoscut pe tatăl lui Walt. Toată viaţa ei suspinase după fericire. Era puţin dezechilibrată şi faptul de a ajunge în casa unui bărbat a cărui primă căsătorie fusese foarte fericită n-a aranjat lucrurile. A fost o tragedie teribilă, dar tatăl tău, nu poate fi blamat pentru asta.

Kate clătină din cap. Privirea i se pierduse în orizontul care bătea în albastru.

- Ai noutăţi despre Walt?

- Walt?

Vocea lui Brad se înăsprise.

- Nu-l regreţi, sper?

- Eu. puneam o simplă întrebare!

- Nu-ţi va mai face necazuri, cred, răspunse el tăios. în noaptea când te-am însoţit, ştiam unde te duceai. Nu doream nicidecum să pun mâna pe servieta aceea blestemată, aveam deja destule dovezi împotriva lui, dar ţineam să te protejez.

-Atunci, ai ştiut tot timpul? Tata îţi împărtăşise

bănuielile lui?

- Da.

- Sunt fericită, spuse ea cu un sentiment de mulţumire.

Urmă o tăcere şi ea aşteptă, cu inima bătând, alte cuvinte.

Brad se aplecă spre ea. Se prefăcu interesată de zborul unui fluture.

- Am noutăţi despre Kim, spuse el. Lorna Van Hahn intenţionează s-o ducă în Statele Unite pentru a fi îngrijită. Probabil va putea să meargă din nou după o operaţie adecvată.

Nu erau tocmai cuvintele pe care le aştepta. Totuşi, Kate se alătură preocupării lui Brad.

- Kim mi-a scris şi mie. Tocmai a semnat un contract cu o mare casă de modă. Iat-o lansată, acum! Sunt foarte fericită pentru ea. Are mult talent.

Fluturele reveni şi atinse uşor părul tinerei.

- Kate, reluă Brad, n-ar fi timpul să ne gândim la viitorul nostru, în loc să vorbim despre trecut şi despre alte persoane?

- Poate.

Simţi pe şoldul ei căldura mâinii lui. Nu înceta să se mire de puterea lui Brad de a-i trezi feminitatea cu un simplu gest.

- Ştii bine, insistă el. N-am intenţia să aştept foarte mult timp. Câte contracte mai ai de îndeplinit?

Ea se gândi rapid.

- Mai multe, mă tem. Trebuie să le onorez, dragule.

- Sunt convins, dar cât de mult ţii la cariera ta, Kate? Nu sunt un om de modă veche care să susţină dominaţia bărbaţilor asupra femeilor! Mă fereşte Dumnezeu să mă opun independenţei de spirit de care dai dovadă sau personalităţii tale. Dar nu sunt bărbatul care să-mi las soţia să facă înconjurul lumii cu o echipă de băieţi de viaţă, iar eu să-mi petrec timpul întrebându-mă de ce ei reuşesc acolo unde eu am dat greş!

- Dar ai dat greş?

Kate se ridică în vârful picioarelor şi îşi trecu braţele subţiri în jurul gâtului său. Toată rezerva ei dispăruse acum, şi o licărire maliţioasă străluci în ochii ei.

- Nu ştii că eşti singurul bărbat care a câştigat?

- Ar fi preferabil pentru tine, afirmă el pe un ton fals ameninţător supunându-se invitaţiei plăcutei ei îmbrăţişări. Când vei fi liberă de orice angajament?

- La începutul lui mai, cred, poate puţin mai curând. Va trebui să-l văd pe Bart, înainte.

Kate îşi muşcă buzele. Bart nu va fi deloc încântat de aceste noutăţi!

- Cât timp îmi poţi acorda în următoarele două săptămâni? murmură el lângă urechea ei.

- Atât cât vei dori. dacă mă urmezi la Londra, spuse ea cu o voce ispititoare.

- Londra! mormăi el. Nu m-au plătit cu aur pentru truda misiunii încredinţate. Oh. ar merita totuşi osteneala! Ascultă, Kate!

Se redresă şi privirea lui redeveni serioasă.

- îmi încep noile însărcinări în două săptămâni, la departamentul de tehnologie din Mahore. Şi am cumpărat o casă.

- Ştiu.

El îşi ridică sprâncenele.

- Informaţia circulă rapid, în zilele noastre. Dar este o casă cu totul specială. tu eşti o tânără prea celebră pentru a trăi acolo. în plus, mi-e teamă că nu va fi loc şi pentru mine.

îl privi îndelung în adâncul ochilor. Apoi exclamă:

- Ţi-a spus!

- Era un secret? întrebă el cu blândeţe.

- Nu, nu tocmai. Era vorba numai de un vis vechi al unei fetiţe prostuţe.

- Nu cred.

Ochii lui luaseră o expresie foarte tandră.

- Asta se numeşte uneori predestinare, dragostea mea!

Deodată, îi prinse încheieturile şi o trase pe nisipul argintiu.

- întoarce-te curând, Kate. întoarce-te curând la mine! La mica noastră plajă, la casa cu cochilii unde se vor juca, sper, copiii noştri.. Am atâta nevoie de tine!

- Oh! Dragul meu.

Cu toate îndoielile alungate, sigură de viitorul dragostei lor, se cuibări în braţele lui. înainte de a se topi în sărutul lor, ea suspină:

- Pe curând. pe plaja minunatelor reveniri.

Sfârşit